AMY ENGEL

KURUCUNUN KIZI

YABANCI

Kurucunun Kızı Özgün Adı I ***The Book of Ivy*** Amy Engel

Yayın Koordinatörü I Tuğçe Nida Sevin

Düzelti I Berke Kılıç Kapak Uygulama I Şükrü Karakoç Grafik Uygulama I Kübra Tekeli

1. Baskı, Mayıs 2015, İstanbul ISBN: 978-605-5016-36-4

Türkçe Çeviri © Merve Özcan, 2015

© Yabancı Yayınlan, 2015

©Amy Engel, 2014

Sertifika No: 11407

Yaymanın yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Bu eser Nurcihan Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur. Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
wvvw.yabanciyayinlari.com - www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Gümüşsüyü Cad. Topkapı Çenter, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97 Sertifika No: 29652

Amy Engel

KURUCUNUN KIZI

Çeviren Merve Özcan

Övgüler

"Etkileyici ve iyi düşünülmüş bir dünya, merak uyandırıcı bir başlangıç, cesur bir kahraman/'

- KIRKUS REVIEVVS

"Güçlü karakterler, karmaşık ilişkiler, politik entrikalar ve ihanet, kitabı elinizden bırakmanıza engel olacak; daha fazlasını istemenizi sağlayacak'

-SCHOOL LIBRARY JOURNAL

"Düşündürücü, dokunaklı ve seksi! Okurlar Kurucunun Kızı'nı bitirmek için gecelerini gündüzlerine katacaklar ve dudaklarında Bishop Lattimer'm adıyla uykuya dalacaklar."

-MEL, ERİN VE REGINA READ-A-LOTDAN REGINA

"Kurucunun Kızı'nda bir distopyada arayacağmız her şey var: tüyler ürpertici olay örgüsü, heyecan verici karakterler ve her kelimesi özenle yazılmış bir hikâye.

—INSIGHTFUL MINDS REVIEWS'DEN KRIS

"Bu romanı o kadar sevdim ki iki oturmada yalayıp yuttum. Ani bir aşk yok! Aşk üçgeni yok! Ve en iyisi anlatıcının sağduyusu

var ve bunu kullanıyor! Yavaş yavaş gelişen aşk inandırıcı ve Ivy ve Bishop'ı kolayca anlayabiliyorsunuz. Heyecanla ikinci kitabı bekliyorum!"

-MAGNA MANIAC CAFE'DEN JULIE

"İlk romanıyla Amy Engel okuduğum en iyi distopya romanslarından birini yaratmayı başarmış. Elden bırakılması imkânsız!

—BIBLIOPHILIA, PLEASE'DEN KAYLA

Babama, her zaman inandığı için

1

Kimse artık beyaz gelinlik giymiyordu. Beyaz kumaş elde etmek çok güçtü ve birkaç düzine ya da daha fazlasını dikecek kadar kumaş bulmanın bedeli ve zahmeti, oldukça fazlaydı. Liderimizin oğlunun damat olacağı bugün bile, bu mümkün değildi. O bile beyazlar içinde bir kız ile evlenmesine izin verilecek kadar özel değildi.

"Düzgün dur," dedi ablam arkamdan. Soluk mavi elbisemin sırtındaki fermuarını yukarı çekmeye çalışırken buz gibi eklemleri sırtıma değiyordu. Elbise, onun hiç gerçekleşmeyen düğünü için yapılmıştı ve onunkinden daha uzun bedenime tam oturmuyordu. "İşte oldu." Fermuarı son bir kez çekiştirdi. "Dön bakalım."

Yavaşça döndüm, yumuşak materyalde ellerimi aşağıya doğru kaydırdım. Elbiselere alışık değildim. Altında çok çıplak hissedişimden hoşlanmamıştım, şimdiden pantolonumu ve aşırı sıkı korsemde sıkışıp kalmış soluğumu özlüyordum. Sanki düşüncelerimi okumuş gibi Callie'nin gözleri aşağıya doğru gezindi. "Göğüslerin benimkilerden büyük," dedi pis pis sırıtarak. "Ama onun, bundan şikayet edeceğini sanmam."

"Kapa çeneni," dedim ama kelimelerimin ardında pek tutku yoktu. Bu kadar gergin olacağımı düşünmemiştim. Bugün pek de sürpriz değildi. Tüm hayatım boyunca geleceğinden haberdardım, son iki yılımın her dakikasını hazırlanarak geçirmiştim. Ama artık buradaydım ve parmaklarımın titremesini ya da midemin bulanmasını engelleyemiyordum. Bunu yapabilir miydim, bilmiyordum ama başka seçeneğimin olmadığını da biliyordum.

Callie uzanarak kaçak bir saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı. "İyi olacaksın," dedi, sesi güçlü ve sağlamdı. "Değil mi? Ne yapacağını biliyorsun."

"Evet," diyerek başımı geri çektim. Kelimeleri daha güçlü hissetmemi sağlamıştı; bebek muamelesi görmeye ihtiyacım yoktu.

Uzun bir süre bana baktı, dudakları düz bir çizgi halini almıştı. Doğuştan hakkı olan yeri aldığım için bana öfkeli miydi, yoksa yerini verdiği, omuzlarında bu kadar umudu taşıyan evlat olmadığı için mutlu muydu?

"Kızlar." Babamın sesi merdivenlerden yukarı ulaştı. "Zamanı geldi."

"Sen git," dedim Callie'ye. "Ben de hemen geliyorum." Bir daha asla benim olmayacak bu odaya son kez bakma şansına, son dakika sessizliğine ihtiyacım vardı. Callie giderken kapıyı açık bıraktı ve ben aşağıdan babamın sabırsız sesini duydum, Callie ona güven verici bir şeyler fısıldıyordu.

Yatağımın üzerinde, tekerlekleri uzun zaman önce kırıldığı için taşımak zorunda olduğum, eski bir bavul vardı. Bavulu şilteden zorlanarak kaldırdım, etrafımda yavaşça döndüm; bir daha asla bu dar yatakta uyuyamayacağımı biliyordum, şifoniyerin üstündeki aynanın karşısında asla saçımı tarayamayacak, uykuya dalarken pencere camına vuran yağmurun sesini dinleyemeyecektim. Aniden bastıran gözyaşları yüzünden gözlerimi kapadım ve derin bir nefes aldım. Gözlerimi açtığımda kuruydular. Arkama bakmadan odamdan dışarı çıktım.

***

Düğünler mayısın ikinci cumartesi günü düzenleniyordu. Bazı yıllar, onca seneden sonra bile, havada yağmur ve hafif yanık kokusu oluyordu. Ama bugün şafak berrak sökmüş, gökyüzü parlak ve masmaviydi. Hafifçe esen rüzgârda

minnacık bulutlar süzülüyordu. Gelin olmak için güzel bir gündü, ancak Belediye Binası'na yürürken tek düşünebildiğim göğsüme oturmuş yumru ve kürek kemiklerimin arasında biriken terdi.

Babam ve Callie beni ortalarına aldılar, sanki kaçmamı engellemek için beni sıkıştırıyorlardı. Onlara hiçbir yere kaçmayacağımı söylemeye tenezzül bile etmedim. Babamın sallanan eli benimkine değdi ve parmaklarımı kendi parmaklarının arasına aldı. Küçük bir kız olduğumdan beri elimi tutmamıştı ve hareketi beni o kadar şaşırttı ki, kendi ayaklarıma takılarak tökezledim; son anda elinin gücü beni dengeledi. Dokunuşu için minnettardım, dokunmak kolayca ya da sık sık yaptığı bir şey değildi. Rahatlatan biri değildi. Kaderin önceden çizilmişse, pamuklarla sarmalanmış olmanın pek bir yararı olmazdı. İşi beni güçlü yapmaktı ve ben iyi bir iş çıkardığını düşünmekten hoşlanıyordum. Ama belki de kendimi kandırıyordum.

"Seninle gurur duyuyoruz," dedi. Bir kez elimi sıktı, sertti; neredeyse canımı acıtacak kadar ve sonra bıraktı. "Bunu başarabilirsin."

"Biliyorum," dedim ona, gözlerim dümdüz ilerideydi. Belediye Binası'mn kalker ön cephesi artık seksen metreden daha az mesafedeydi. Aileleriyle merdivenleri çıkan başka kızlar da vardı. Bugünün sonunda birisinin karısı mı olacaklardı, yoksa eve gidip tekrardan kendi çarşafları arasına mı gireceklerdi, bunu öğrenecekleri için endişeli olmalıydılar. Benim endişem farklıydı. Bu akşam nerede uyuyacağımı biliyordum ve bu kendi yatağım olmayacaktı.

Belediye Binası'nm önündeki kaldırıma ulaştığımızda insanlar dönmeye ve babama sırıtmaya, elini sıkmak için uzanıp sırtına vurmaya başladılar. Birkaç kadın ne kadar güzel göründüğümü söylerken bana güven vererek gülümsediler.

"Gülümse," Callie kulağımın yakınma fısıldadı. "Herkese kaşlarını çatmayı da kes."

"Eğer o kadar kolaysa, *sen* neden denemiyorsun?" diyerek geri tısladım ama bana dediğini de yaptım ve yüzüme bir gülümseme yerleştirdim.

"Yapacaktım, hatırladın mı?" dedi, "Ama fırsatım olmadı. Şimdi benim için bunu senin yapman gerekiyor."

Yani nihayetinde kıskanıyordu, doğum hakkı çalındığı için öfkeliydi. Gözlerinin soğuk olmasını bekliyordum ama başımı çevirdiğimde nadiren gördüğüm bir şefkatle bana bakıyordu. Çikolata rengi gözleri ve koyu kestane saçları ile babamızın dişi haliydi. Uzun zaman önce vefat eden annemden hatıra, pek sarı olmayan, pek de kahverengi gözükmeyen saçlarım ve gri gözlerimle yabancı durmak yerine hep ikisi gibi görünmeyi istemiştim. Ancak birbirimize ne kadar az benzesek de, Callie'ye bakmak her zaman daha vahşi, daha disiplinli halime bakıyormuşum gibi gelirdi. Ona bakmak, olmamın beklendiğini kişiyi hatırlatıyordu bana.

Gelinlerden oluşan uzun sırayı Belediye Binası'nın içine doğru takip ettik. Etrafım soluk elbiseler giyen kızlarla doluydu, bazıları ellerinde ufak buketler tutuyorlardı, diğerlerinin elleri ise benimki gibi boştu. Bir köşesinde sahne kurulmuş olan ana odaya götürüldük. Arkada uzanan kara bir perde vardı ve şimdi bile arkasında oğlanların toplandığını, sahneye çıkıp kiminle evleneceklerini öğrenmeden önce sıraya girdiklerini biliyordum.

Muhtemel gelinler öndeki birkaç sıra sandalyeye oturmuş, gelinlerin ve damatların aileleri ise onların arkasına yerleşmişlerdi. Ancak Başkan Lattimer ve eşi, her yıl olduğu gibi sahnede oturuyorlardı. Perdenin arkasında bir oğulları olmasına rağmen, statüleri değişmemişti. Gitmeden önce babam elimi son bir kez sıktı. Callie yanağıma kısa,

kuru bir öpücük kondurarak, "İyi şanslar," dedi. Eğer annem hâlâ hayatta olsaydı, belki beni kucaklar, modası geçmiş basmakalıp sözler yerine bana gerçekten kullanabileceğim son tavsiyesini verirdi.

Ön sıradaki boş bir sandalyeye geçtim, Başkan Lattimer ve iki yanımda oturmuş kızlarla göz göze gelmemeye çalıştım. Bakışlarımı dimdik ileride tuttum; sahnenin kara perdesindeki ufak yırtığa odaklandım. Ancak yanımdaki kız elime bir şey bastırdı. "Tut," dedi. "Bir tane al ve gerisini yanındakine ver."

Dediğini yaptım, program yığınını solumdaki kıza verdim. Her yıl verdikleri programın aynısıydı. Sadece kâğıdın rengi ve içindeki isimler değişiyordu. Zahmete hiç gerek yoktu aslında, şimdiye dek hepimizin ezberlediğinden emindim. Bu yıl program soluk pembe renkteydi, öndeki NİKÂH TÖRENİ kelimeleri kıvrımlı, biraz bulaşmış olarak yazılmıştı. İlk iki sayfada 'ulusumuzun' tarihi yer alıyordu. Kişisel fikrim on bin kişiden az olan bir şehre ulus olarak hitap etmenin komik olduğunu yönündeydi ama kimse benim fikrimi sormamıştı.

'Ulusumuzun' tarihi kısmı dünyayı sonlandıran savaş konuşmasını da içeriyordu, takip eden selleri ve kuraklıkları, bizi yeryüzünden neredeyse silen hastalıkları. Ama biz, elbette, küllerimizden doğmuş; perişan, savaştan bitap düşmüş, hayatta kalmış, uçsuz bucaksız kısır topraklarda birbirini bulmayı başarmış ve yeniden başlamak için yeni bir yer inşa etmiştik. Vıdı, vıdı, vıdı. Yeniden dirilişimiz şüphesiz sorunsuz olmamıştı. Ufak ulusumuzun nasıl ilerleyeceğini belirlemek için iki taraf savaşmış, daha fazla ölüm meydana gelmişti. Başkan Lattimer'ın babası kazanmıştı. Ama kaybeden taraf, Büyükbabam Samuel VVestfall ve takipçileri, topluluğa davet edilmiş, affedilecekleri vaat edilmiş ve günahları bağışlanmıştı.

Okurken öğürme sesleri çıkarma dürtüsüne direnmek zorundaydım.

İşte bu yüzden düğün günümüz vardı. Kaybeden taraftan gelenler on altı yaşındaki kızlarını kazananların oğullarına teklif ediyorlardı. Kasımda ikinci bir düğün günümüz daha vardı, kaybeden tarafın oğulları kazanan tarafın kızlarıyla evleniyorlardı. Ama o düğün günü daha kederliydi, ulusun en değerli kızları kasvetli kış göğü altında vasat gençlerle evleniyorlardı.

Ayarlanmış evliliklerin ardındaki teori iki katmanlıydı. Pratik amacı şuydu; insanlar eskisi, savaştan öncesi gibi uzun yaşamıyorlardı artık. Ve sağlıklı evlat, eskisinden daha riskli bir teklifti. Üretmemiz önemliydi, ne kadar erken o kadar iyiydi. İkincisi daha da faydacıydı. Başkan Lattimer'ın babası barışın sadece mutsuz tarafın hâlâ kaybedecek bir şeyi kaldığında sürdüğünü bilecek kadar akıllıydı. Kızlarımızı onun tarafıyla evlendirerek, isyan etmeden önce iki kez düşüneceğimizi garantilemiş oldu. Düşmanını öldürmek bir şeydi ama o düşman kızının yüzünü giyiyorsa ve kestiğin adam da torununsa, bu tamamen başka bir şeydi. Strateji şimdiye kadar işe yaramıştı; iki nesil boyunca barış içinde kalmıştık.

Salonun içi, açık kapılara ve soğuk kalker duvarlara rağmen sıcaktı. Boynumdan aşağıya ufak bir damla ter kaydığında, saçımı kaldırarak sildim. Callie istediği şekilde kalması için çok çaba harcamıştı ama saçım kalın ve asiydi ve onun arzuladığı gibi, iş birliği yaptığını sanmıyordum. Sağımdaki kız bana gülümsedi. "İyi görünüyor," dedi. "Hoş."

"Teşekkür ederim," dedim. Kırmızı saçında kederli sarı güllerden bir tacı vardı; yapraklan şimdiden sıcak yüzünden soluyordu.

"İkinci yılım," kız fısıldadı. "Son şansım."

Eğer on altıncı yılında kimseyle eşleşmediysen, sonraki sene tekrardan kuraya katılıyordun. Bu ayrıca uygun erkeklerle eşleşecek yeterli kız ya da erkek olmadığında da oluyordu. Herkese bir eş bulmak için en iyi fırsat veriliyordu. Eğer iki denemeden sonra eşleşmediysen kendi seçtiğin, hiç seçilmemiş biriyle evlenmekte özgürdün. Ya da kadınsan, hemşire ya da öğretmen olmak için bir işe başvurabilirdin. Erkekler, evli ya da bekâr, çalışıyordu. Kadınlar bir kez evlendiğinde, evde kalmaları ve bebek yapmaları bekleniyordu. Bu yüzden geleneksel 'kadın' işleri, eşleşmeyen kadınlarla doluydu.

"İyi şanslar," dedim kıza, ancak kişisel fikrim bir eş bulmamanın çok korkunç bir kader olmadığıydı. En azından benim için olmayacağını biliyordum. Callie adı çıkarıldığından beri ismim zarfm içindeydi. Benim için gerilim yoktu. Bugün buradaki diğer kızların yanında kişilik testleri ve sonsuz röportajlar vardı, böylece en azından yeni kocaları ile uyuşma olasılıkları mevcuttu. Benim içinse tek önemli olan soyadımdı.

'Teşekkürler," dedi kız. "Kim olduğunu biliyorum. Babam daha önce bana babanı göstermişti."

Yanıtlamadım. Tekrar gözlerimi sahneye çevirdim; perde hareket etmeye başlamıştı. Burnumdan derin bir nefes aldım, yavaşça ağzımdan verdim.

Bir adam sahnenin köşesindeki podyuma yaklaştı. Gergin görünüyordu; bakışları seyircilerden Başkan Lattimer'a ve sonra tekrar seyircilere kaydı. "Bayanlar ve baylar' diye seslendi. Sesi son hecede çatladığında odanın etrafından hafif gülüşmeler yükseldi. Boğazını temizleyerek tekrar denedi. "Bayanlar ve baylar, bugün Doğu Vadisi'nden genç, bekâr bayların ve Batı Yakası'ndan güzel bayanların evliliğini kutlamak için buradayız. Birliktelikleri bize ufak ulusumuzun sunduklarının en iyisini gösteriyor ve birlikte çabalayıp kazandığımız barışı simgeliyor." Her zaman aynı adam

olmuyordu, ancak her zaman aynı konuşmaydı; o kadar üzücü ve komikti ki kahkahalar ve gözyaşları arasında, ne yapacağımı bilmez halde kalmıştım.

Yanımdaki kızıl saçlı kız ellerini o kadar sıkı birbirine kenetlemişti ki eklemleri beyaza dönmüştü, ayak parmağı yere gergin bir ritimde vuruyordu. Podyumdaki adam sahnenin arkasındaki göremediğim birine işaret verdi ve yavaşça perde bir yana toplanmaya başladı. Perdenin metal direğe sürtmesiyle tiz bir ses çıktı ve yüksek ses dişlerimi kamaştırdı. Ortaya çıkarılan ilk oğlanlar huzursuzca kıpırdandılar, ceplerine ellerini sokup çıkardılar, topuklarında sallandılar. Ufak, kara saçlı on altıdan çok on iki gibi görünen bir oğlan kıkırdama krizinden mustarip olmuştu, omuzları hareket ederken çenesini göğsüne sıkıştırmıştı. Mutluydum, en azından o benim olmayacaktı.

Benim olacak olanı tam ortaya koymuşlardı, diğer gençlerden o kadar uzundu ki, diğerleri kaynaktan çıkan su gibi ondan fışkırıyor gibi görünüyorlardı. Onlarla karşılaştırıldığında bir oğlan gibi durmuyordu bile, yaşını düşününce bu mantıklı geliyordu. On sekizindeydi, herkesten iki yaş büyüktü ama bu, yaşından daha öteydi. Hiçbir zaman çocuksu olmadığından emindim. Onda diğer hiçbirinin sahip olmadığı bir çekim vardı. Huzursuzca kıpırdanmıyordu. Kıkırdadığını hayal edemiyordum bile. Bakışları bir noktaya odaklanmıştı; soğuk, kayıtsız ve birazcık eğleniyormuş gibi görünüyordu. Bana bir bakış bile atmadı.

Burada iki yıl önce durmalıydı. Her zaman Callie için düşünülmüştü. Ancak törenden bir önceki gün katılmayacağı bize bildirilmişti. On sekiz yaşına kadar evlenmeyecekti ve o gün yanında dikilen ben olacaktım, ablam değil. Eğer Başkan'ın oğluysan, sanırım böyle şımarıklıklara göz yumuluyordu. Teselli ödülü olarak Callie'ye muhtemel gelin olarak adının nikâh töreninden

çıkarılması seçeneği verilmişti. Bu, Callie'nin kabul ettiği ve keşke benim olsa dediğim bir seçenekti.

"Aman Tanrım," kızıl kafa bana bakarak nefesini bıraktı. "Çok şanslısın!"

İyi niyetli olduğunu biliyordum ve ona gülümsemeyi denedim ama dudaklarım iş birliği yapmak istemiyordu. Podyumdaki adam görevini başkanın karışma bıraktı; Bayan Erin Lattimer'a. Kestane saçlı ve nereye gitse erkek gözlerinin takip ettiği şekilde dolgun figürlüydü. Ama sesi aksi, hatta soğuktu. Bana yeşil ekşi elmanın ilk ısırığını hatırlatıyordu.

"Hepinizin bildiği gibi," dedi, "gencin ismini okuyacağım, o da öne çıkacak. Sonra zarfı açacağım ve karısı olacak kızın admı okuyacağım." Aşağı, bize baktı. "Lütfen isminiz okunduğunda sahneye çıkın. Eğer bittiğinde isminiz okunmadıysa, bu sadece komitenin bu seneki oğlanların hiçbiriyle iyi bir eşleşme yakalayamadığınıza karar verdiği anlamına geliyor." Bize canlı bir gülümseme verdi. "Bunda utanılacak bir şey yok," dedi, "elbette." Ama seçilmemek utanç vericiydi; herkes bunu biliyordu. Kimse yüksek sesle

söylemiyordu ama kimseyle eşleşmemesi kızın suçuydu. Her zaman kızda bir şey eksik bulunurdu, asla öbür türlü olmazdı.

Çağırılan ilk isim Luke Allen'dı. Sarışındı, burnuna saçılmış esmer şeker gibi çilleri vardı. Bayan Lattimer önünde ismi yazlı zarfı yırtıp açarken gözleri biraz büyüdü, krem kartı çıkardı. "Emily Thome," diye çağırdı. Arkamdan hışırtı ve heyecanlı mırıldanmalar geldi, kafamı çevirdim. Ufak tefek, karamel saçlı kız kendi sırasında oturan kızların dizlerini geçti. Merdivenlerden sahneye ilerlerken birazcık tökezledi ve Luke elini almak için aceleyle öne ilerledi. Bazı kızlar, sanki bu gördükleri en romantik hareketmiş gibi iç çektiler ve ben gözlerimi yuvalarında, yerli yerinde durması

için zorladım. Luke ve Emily rahatsızca dikildiler, birbirlerine kaçamak bakışlar attılar, sonra sıradaki çiftin ilan edilmesi için sahnenin kenarına kışkışlandılar.

Kalın zarf yığınını bitirmek saatler sürmüş gibi geldi. Ve o zaman bile oturan bir sürü kız vardı, yanımda olan da dâhildi. Bayan Lattimer son zarfı tutarken yanaklarmdan gözyaşları akıyordu. Ona sevinmesini, bu akşam eve gidebileceği ve gelin olmak dışında hayatında neleri başarmak istediğine karar verebileceği için mutlu olmasını söylemek istedim. Ama sözlerim soğuk bir rahatlatma olacaktı. Çünkü herkesin bu kız hakkın hatırlayacağı tek şey, eve evlenmeden döndüğü ve günün sonunda seçilmemiş olduğuydu.

Bayan Lattimer omzunun arkasından kocasına baktı ve başkan ayağa kalktı, podyuma yaklaştı. Uzun bir adamdı; oğlunun boyunu nereden aldığını görmek kolaydı. Koyu saçları zamansız şakaklardan grilerle lekelenmişti, çenesindeki çukur güçlüydü. Soluk mavi gözleri kalabalığı inceledi, benim üzerimde duraksadı. Omuriliğime bir titreme geldi ama bakışlarına karşılık verdim.

"Bugün özel bir gün," dedi. "Normalde olduğundan daha da özel. Yıllar önce, savaştan sonra, nasıl tekrardan inşa edeceğimize dair anlaşmazlık vardı. Nihayetinde iki taraf bir uzlaşmaya varabildi'

Savaşı bir anlaşmazlığa, mecbur bırakılmayı uzlaşmaya döndürmesini ilginç buldum. Bize anlattığı hikâyelerdeki kelimeleri çarpıtmada hep uzman olmuştu.

"Hepinizin bildiği gibi, babam Alexander Lattimer en sonunda kontrolü ele geçiren gruba liderlik etmişti. Ve Samuel Westfall ona karşı çıkmış ancak zaman içinde, gelecek için babamın vizyonunu kabul etmişti."

Bu yalandı. Büyük babam asla Westfall için Lattimer'ın vizyonunu kabul etmemişti. Demokrasiyi, insanların oy

hakkının olmasını ve hayatları hakkında söz sahibi olabilmelerini istemişti. Sürekli büyüyen, hayatta kalmayı başaran grubu, bu şekilde tutarak ve yerleşecek bu yeri bulana dek sürekli hareket ederek yıllarını harcamıştı. Sonra kendisi ve soyundan gelenler için bir hanedanlık isteyen Alexander Lattimer tarafından hepsi elinden koparılıp alınmıştı.

Kafamı kalabalıktaki babama ya da Callie'ye çevirmeye cesaret edemedim. Bunca yılın ardından duygularını saklamakta becerikliydiler ama ben gözlerindeki öfkeyi okuyabilirdim ve kendi gözlerimde gözükmesine izin veremezdim.

"Ve bugün, ilk defa bir Lattimer ve YVestfall arasında bir evlilik oluyor," dedi başkan Lattimer gülümseyerek. Bana içten göründü ve belki de öyleydi. Ama ben ayrıca bu evliliğin onun için ne demek olduğunu da biliyordum. Gücünü sabitlemek için başka bir yoldu ve buna çok memnundu. Babamdan sonra başka bir YVestfall olmayacaktı. Başkan Lattimer için YVestfall soyunun sona ermesi veterli değildi; benim çocuklarımı da Lattimerlara çevirmeliydi.

"Şimdiye dek ailelerimizden hiçbiri kız üretmekte pek başarılı olamamıştı." Başkan Lattimer devam etti. Kalabalıktan hafif gülüşme sesleri geldi ama kendimi katılmaya zorlayamadım, katılmam gerektiğini bilsem bile. Gülüşmeler kesildiğinde, Başkan Lattimer herkesin görmesi için zarfı kaldırdı. "Başkan'ın oğlu ve Kurucu'nun kızı diye duyurdu.

Babam kurucu değildi elbette. Bu şehri kuran ve Alexander Lattimer ve takipçileri tarafından gasp edilen onun babasıydı. Önceden kurucunun soyunun kurucu unvanını alacağı kararlaştırılmıştı, aynı Alexander Lattimer'ın soyunun başkan diye çağırıldığı gibi. Boş bir unvandı. Kurucunun ülkenin nasıl yönetileceğinde bir etkisi

yoktu. Sadece göstermelik bir önderdi, ne kadar da barışçıl olduğumuzu, yönetim sistemimizin nasıl da iyi çalıştığını kanıtlamak için kullanılıyordu. Kurucu unvanı, tıpkı güzelce kaplanmış ancak içi boş bir hediye vermek gibiydi. Göz alıcı kap yüzünden dikkatimizin dağılacağını, kutunun boş olduğuna dikkat etmeyeceğimizi umuyorlardı.

"Bishop Lattimer' başkan temiz, şakıyan bir sesle konuştu. Zarfın sesi, kâğıdın yırtılışı kulaklarıma çığlıklar kadar gürültülü geldi. Yüzlerce gözü üzerimde hissedebiliyordum bu yüzden kafamı dik tuttum. Başkan Lattimer kâğıdı abartılı hareketlerle çekip çıkardı ve benim tarafıma gülümsedi. Benim adımı okudu, *Ivy Westfall,* ama kulaklarımın çınlamasından ve kalbimin küt küt atmasından dolayı onu duyamadım.

Son kez derin bir nefes aldım, hava gibi ciğerlerime cesaret çekmeye çabaladım. Zehir gibi damarlarımda vızıldayan öfkeyi ezmeyi denedim. Ayağa kalktım, bacaklarım düşündüğümden daha güçlüydü. Topuklarım fayans zeminde ses çıkarırken ben merdivenlere gittim. Arkamda kalabalık el çırptı ve bağırdı, birkaç saygısız ıslık karmaşa sınırı arasına girdi. Merdivenlere tırmanırken Başkan Lattimer aşağıya uzandı ve dirseğimi tuttu.

"Ivy," dedi. "Ailemize katıldığın için mutluyuz." Gözleri sıcaktı. Onlar tarafından ihanete uğramış gibi hissediyordum. Soğuk ve kayıtsız olmalıydılar, geri kalanına uyum sağlamalıydılar.

"Teşekkür ederim," dedim kendi sesim gibi gelmeyen güçlü bir sesle. "Ben de mutluyum."

Sahneye çıktığımda merkeze, Bishop Lattimer'ın beni beklediği yere gidebilmem için diğer çiftler biraz daha kenarlara çekildiler. Tereddütsüzce bakışlarına karşılık verdim. Düşündüğümden daha da uzundu ancak ben de uzundum, bir kez olsun uzun boyum bir lütuftu. Bu oğlanın

beni cüce gibi hissettirmesini istemiyordum. Zaten yeterince güçsüz hissediyordum.

Koyu saçları aynı babasmmki gibiydi. Ancak yakından, kahverengi tutamların arasındaki açık geçişleri görebiliyordum; sanki dışarıda, güneşin altında çok vakit geçiriyordu. Bu, yıllar içinde hakkmda duyduğum dedikodular yüzünden mantıklıydı; içeride olmak yerine dışarıyı tercih ediyor, babası onu konsey görüşmelerine katılması için zorluyordu ve Belediye Binası'nın içinde olmak yerine sık sık nehirde rafting yaparken bulunabilirdi.

Gözleri soğuk, açık yeşildi ve karnımın kasılmasına neden olan bir yoğunlukla beni inceliyordu. Bakışı ne düşmanca ne de dostçaydı; değerlendiriyordu, sanki ben nasıl çözeceğini öğrenmeye çalıştığı bir problemdim. Bana doğru gelmedi ama yeterince yaklaşıp aynı öğretildiğim gibi elimi uzattığımda, kendi eline aldı. Benimkilerin üzerine kapandığında parmakları sıcak ve güçlüydü. Hafifçe elimi sıktı, boğazımdaki soluğumu korkuttu. Nazik mi olmaya çalışıyordu? Bana güven vermeye mi? Bilmiyordum çünkü ona baktığımda gözleri kanatta bekleyen papazdaydı.

"Hadi başlayalım," dedi Başkan Lattimer. Sahnedeki herkes yerlerini aldı ve müstakbel eşinin karşına dikildi. Ben ve Bishop izleyicilerin hepsi seyredebilsin diye merkezdeydik. Bishop diğer elimi tuttu, ellerimiz aramızdaki ufak mesafede birleşmişti.

Bunun yanlış olduğunu bağırıp çağırmak istiyordum. Karşımdaki bu çocuğu tanımadığımı. Bütün hayatım boyunca onunla tek kelime konuşmadığımı. En sevdiğim rengin mor olduğunu ya da hâlâ hatırlamadığım annemi özlediğimi ya da korkudan öldüğümü bilmiyordu. Seyircilere panik dolu bir bakış attım ama sadece gülen yüzlerin bana yansıdığını gördüm. Bir şekilde, herkesin bu gösteriyi desteklemesi her şeyi daha da kötü hale getirdi. Kimse

bağırmıyor ya da çocuklarının bir yabancıyla evlenmesini engellemiyordu.

İş birliğimiz Başkan Lattimer'ın cephanesinde bulunan en güçlü silahtı.

Ve nihayetinde ben de onlar kadar kötüydüm. Herkes açtığında ben de ağzımı açtım, çevremdeki düzinelerce daha yüksek sesten dolayı duyamadığım kelimeleri tekrar ettim. Kendime bunların hiçbir öneminin olmadığını söyledim. Bu bölümün üstesinden gelmeliydim ve bu yüzden geldim. Ailemin olan sade altın yüzüğü Bishop'un parmağına taktım ve o da aynısmı bana yaptı. Yüzük tenime yabancı geliyordu, ölçüsü doğru olmasına rağmen sıkı ve kısıtlayıcıydı.

Papaz bizi karı ve koca ilan ettiğinde Bishop beni öpmeyi denemedi, yanaktan bile ve buna minnettardım. Eğer yapsaydı, katlanabileceğimi sanmıyordum. Sokaktaki birinin beni tutması ve ağzını benimkine yapıştırması gibi olurdu. Bir tacizdi, sevgi gösterisi değil. Ama çevremizdeki çiftler sarıldı ve sevinçle bağırdı, çoğu sanki bir saat değil de daha uzun zamandır birbirlerini tanıyormuş gibi

Öpüşmekte sorun yaşamadı. Birkaç ay içinde bu kızlar karınları bebekle yüklü ve yeni tanıştıkları bir oğlanın yanında sonsuza dek uyumak zorunda kaldıklarını fark ettiklerinde mutlu olacaklar mıydı?

Onlar için bu törenin anlamı barışı sürdürmek, iki nesilden fazla bir toplumu dengede tutan bir geleneği onurlandırmaktı. Ama onların aksine ben barışın ne kadar da narin olduğunu, nasıl şimdi bile kopma tehlikesinde olan birkaç ince ip telinde asılı olduğunu biliyordum. Ben çevremdeki tüm kızlardan farklıydım çünkü Bishop Lattimerla evlenmek benim kaderim değildi. Görevim onu mutlu etmek, çocuklarını taşımak ve karısı olmak değildi.

Görevim onu öldürmekti.

2

Törenden sonra herkes Belediye Binası'nın bodrumunu doldurdu, duvarların dibine uzun masalar kurulmuş, tek büyük bir düğün pastasmın yanma parlak pembe punç bardakları sıra sıra dizilmişti. Sadece gelinlerin ve damatların bir ya da iki ısırık alabileceği kadardı ama kremanın dişlerime yapışma düşüncesi bile midemi bulandırmaya yetti.

Girer girmez Bishop'm anne ve babası bizi karşıladı. Babası beni kucakladı ve yanağımdan öptü. İrkilmemeye gayret ettim ama yüzümdeki gülümseme gergindi. Annesi o kadar gösterişçi değildi. Elini hafifçe kolumun üstüne koydu ve sonra hemen çekti, dokunmak yerine dokunma fikriydi. "Ona iyi davran' dedi bana ve sesindeki uyarıyı duymak için zorlamam gerekmiyordu.

"Anne," dedi Bishop. Ona görmemiş gibi davrandığım keskin bir bakış attı. Bishop elini sırtıma koydu, beni ailesinden uzağa yönlendirdi.

"Ailen nerede?" diye sordu, etrafımızdaki neşeli tebriklerin gürültüsünden duyabileyim diye kafasını aşağı eğmişti. Bunlar yeminlerimiz dışında bana söylediği ilk sözlerdi; başka bir evrende en önemliler onlar olurdu ama şu anda pek öyle sayılmazdı.

Babamın odada gergin halde dikildiği uzak köşeyi gösterdim, Callie yanında duvara yaslanıyordu.

"Hadi gidip merhaba diyelim" dedi Bishop ve kafamı kaldırıp ona baktım, şaşırmıştım. Ailelerimiz anlaşıyormuş gibi görünürlerdi, sahte sahte gülümser ve el sıkışırdık ama içten içe kudururduk. Ancak sesi hafif, gözleri samimiydi. İyi bir oyuncuydu. Yanında dikkatli olmam gerekecekti, umduğumdan daha da çok.

Biz yaklaşırken Callie kendini duvardan ittirdi, babamın yanma bir noktaya gitti, yüzünde canlı bir gülümseme vardı. Babam da onun gibi gülümsedi ama onunki daha kapalıydı ve gözlerinin karanlık derinliklerini açmaya yaklaşmıyordu bile.

"Baba," dedim, "birbirinizi tanıyorsunuz sanırım." Resmi olarak Bishop'ı tanıtmaya dilim varmadı, ona kocam demeyi. "Bu benim babam, Justin Westfall."

El sıkıştılar. "Sizi tekrar görmek güzel, efendim," dedi Bishop. "Uzun süre olmuştu." Gözleri babamınkilerden ayrılmadı. Gözlerini kırpmadı. Babam çoğu insanın gözünü korkuttuğu gibi Bishop'ı korkutmuyordu.

"Seni de Bishop," dedi babam, serbest eliyle omzuna hafifçe vurdu. "Bu da benim büyük kızım, Callie."

"Kim olduğumu bildiğinden eminim baba," dedi Callie gülerek. Kara kirpiklerinin altından yukarı, Bishop'a baktı. "Ben iki yıl önce neredeyse evlenecek olduğun kızım."

Ne yaptığından emin değildim, onunla flört mü ediyordu, yoksa sadece orijinal yükümlülüğünün ona karşı olduğu gerçeğini mi hatırlatmaya çalışıyordu. Tek bildiğim canını almak istediğiydi ve artık o şans elinden çalınmıştı. Onu asla affetmeyeceği başka bir şey daha. Yere baktım, etrafımızda dönüp duran karmaşayı hissetmediğini umuyordum. Öyle giiçlüydü ki dilimde tadabiliyordum.

Ama yalnızca, "Hatırlıyorum;" dedi. Gülümsemesi düzgün beyaz dişlerini açığa çıkardı. Gelecek başkanın gülümsemesiydi bu. "Ama resmi olarak tanışmak güzel oldu."

Odada gezindik, arkadaşlarımızdan ve yabancılardan tebrikleri kabul ettik. Diğer gelinleri izledim, çoğunun gözleri parlıyor ve kocaman gülümsüyorlardı. Yeni kocalarından pek uzağa gitmiyorlardı, göstermekten ve karşılığında gösterilmekten gururluydular. Sonrasında

olacaklar için endişeli miydiler? Bu ve bundan sonra gereken diğer tüm geceler, tanımadıkları bu gençlerle doldurmaları gereken tüm o sonsuz saatler için? Büyükbabamın orijinal grubunda yer alanların çocukları şehrin öbür tarafındaki okullara gidiyordu, Batı Yakası'na. Karışmak yasak değildi ama teşvik edilmiyordu. Yetişkinler genelde on altı yaşından küçük olanlara eşlik ediyorlardı, sadece binlerinden hoşlanmasınlar ya da ayarlanmış evlilikleri daha da güç hale getirecek aşklar başlamasın diye. Bu kızların çoğunun bugünden önce kocalarını hiç görmediklerine şüphem yoktu. Nasıl bu kadar kocaman gülümseyebiliyorlardı? Kendi mutluluklarından nasıl emin olabiliyorlardı?

"Gitmeye hazır mısın?" diye sordu Bishop. "Bir tane daha el sıkışmaya katlanabileceğimi sanmıyorum."

Olabileceğim kadar hazırdım. Bir parçam onu şimdi şurada öldürmek istiyordu. Pasta masasından bıçağı kapmak ve aradaki tüm aşamaları es geçmek, hemen direkt sonuca atlamak istiyordum. "Evet," dedim. "Aileme hoşça kal demeliyim."

Bishop onayladı ve beni takip etmediğinde rahatlayarak iç çektim. Vedamı tek başıma etmek istiyordum.

"Eh," dedim tekrar babamın ve Callie'nin yanına gittiğimde. "İşte bu."

"Bunu başarabilirsin," dedi Callie. Eli benimkini kavradı ve kemiklerim birbirine değene dek sıktı. "Yakışıklı. İyi biri gibi duruyor' Küçümseyen sesi sözlerini yalanlıyordu. "Sadece atlat. Bu geceyi atlat ve yarın daha kolay olacak. Söz veriyorum."

Bana bunun sözünü nasıl verebilirdi? Yabancı bir çocukla yabancı bir eve gidecek ve onunla...

Babam gözlerimi yakaladı. "Planı hatırla' dedi, sesi neredeyse fısıltıydı. "Ve seni sevdiğimi hatırla."

Bana bunu söylediği seferleri bir elimle sayabilirdim. Sevgisinden şüphe etmiyordum ama acı çeken, öfkeli, o sevginin neye bağlı olduğunu sorgulayan parçamı susturmak için çok çabaladım; boyun eğişim mi, iş birliğim mi, başarım mı? Başarısız olursam gene de beni sevecek miydi?

Kafamla onayladım, dudaklarım birbirine kenetlenmişti çünkü ağzımı açsam neler çıkacağından emin değildim.

Bishopla ben ayrılan ilk çiftlerin arasındaydık ve biz bodrumun merdivenlerini çıkarken kalabalıktaki birkaç yaşça büyük oğlan ıslık çaldı.

"Erkenden ayrılıyor musunuz?"

"Bekleyemiyor musun Bishop?"

"Birisi o elbisenin altındakini görmek için acele ediyor."

Sözleri yüzünden yanaklarım kızardı. Aşağıya geri inip hepsini tokatlamayı çok isterdim. Başlamışken sadece bunun bir parçası olduğu için Bishop'ı da tokatlamayı. Bir basamakta tökezledim ve Bishop uzanıp kolumun üstünü tutarak beni dengeledi. "Onları takma," dedi, sesi gergindi. "Hepsi salak."

Salak olabilirdiler ama hatalı olduklarını da düşünmüyordum. On sekiz yaşında bir gençti ve bu onun gerdek gecesiydi. Beni eve dama oynamak için götürdüğünü düşünmüyordum. Kalbim göğsümde hızla attı, sanki kaburgalarımdan direkt geçip kendine tünel açacaktı. Milyonuncu kez benim yerime Callie'nin burada durmasını diledim.

Ben gösterdikten sonra Bishop Belediye Binası'nın dışında dizilmiş sıradan bavulumu aldı. "Bu kadar mı?" sordu. "Sadece bir tane?"

"Evet' dedim. "Şehrin bizim tarafımızda sizin kadar eşyamız yok' Callie onu sinirlendirmememi sayısız defa söylese de, eklemeden duramadım. Doğal içgüdüm olan kışkırtma ile savaşmam gerekecekti.

Ancak kelimelerime şaşırmış ya da kızmış görünmüyordu, sadece beni basamaklardan aşağıya kadar takip etti, bavulu sanki hiç ağır değilmiş gibi elinde tutuyordu. "İki tarafın ayrı tutulmasını isteyenin büyükbaban olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sordu, sesi kibardı.

Callie bana ailelerimiz birbirini seviyormuş gibi davranmanın hiçbir anlamı olmadığını, Bishop'm bunu hemen fark edeceğini söylemişti. Ama nefretimizin gerçek derinliğini saklamak zorundaydım. Aynı ağ olmadan gergin bir ipin üzerinde yürümek gibiydi, her adım büyük bir riskti. "İlk başta, öyle," dedim en sonunda. "Ama bu sadece geçici bir plandı, iki taraf arasındaki gerginliği sakinleştirmek için bir yoldu. Asla bu kadar uzun sürmesini istememişti."

Her yıl babam Başkan Lattimer'a yaklaşıyor ve ayarlanmış evlilikleri bitirmenin ve şehrin iki tarafının karışmasının vaktinin geldiğini söylüyordu. Fikirlerini mantık çerçevesi dâhilinde tutuyor, hiç demokratik bir hükümet talep etmiyordu ki zaten asla gerçekleşmeyecekti. Ve her yıl Başkan Lattimer gülümsüyor ve kafasmı sallıyor ve hiçbir şey yapmıyordu.

"Fark nedir?" diye Bishop sordu. "Tümü tek şehir, bir hapishanede yaşıyor değilsiniz ya."

Onun için söylemesi kolaydı, bu çocuk her şeyin en iyisini bilerek büyümüştü, doğduğundan beri seçilmiş olandı. Bu evlilik bile onun ayarladığı bir şeydi, ablamı sanki kıyafet değiştirir gibi değiştirmişti.

"Her zaman tek bir şehir gibi gelmiyor," dedim ona, çünkü bu söyleyebileceğim tek güvenli şey gibi göründü. Şehrin kendi tarafıyla benim büyüdüğüm tarafta çok belirgin

bir fark olmadığı konusunda haklıydı. Yapısal farklılıklar ufak tefekti; biraz daha fazla ağaç vardı, evler azıcık daha büyük ve kaldırımlardan biraz daha gerideydiler, sokaklar biraz daha genişti. Direkt kin yaratacak türde belirgin farklılıklar değildi bunlar, ancak sadece varlıkları bile bize hakkımız olan yeri hatırlatıyordu.

Kaldırıma geçtiğimizde sağa döndük, şehrin onun tarafında biraz daha ilerledik, Bishop anlamasa bile tartışmamın kanıtlarını gördük. Daha önce Belediye Binası'nı, VVestfall'ı Doğu Vadisi'nden ayıran gayrı resmi çizgiyi geçmiştim ama çok değildi. Ve hiç Bishop'm ailesinin geniş evinin içine girmemiştim ama babamın girdiğini biliyordum.

Savaştan önce VVestfall'm güney Missouri'de küçük bir şehir olarak başka bir yaşamı vardı, o zamanlar eyaletin bu bölümüne Ozarks denilirdi. Bu kent, kırsal bir yerleşimdi ve kent merkezi hâlâ aynı yerde duruyordu, güney bitiminden Belediye Binası'na ve kuzeyden de Adliye Sarayı'na bağlanıyordu. Bu, büyükbabamın yerleşmek için bu yeri seçmesinin nedenlerinden biriydi. Savaş başladığında Chicago'da yaşıyordu, nükleer ve elektromanyetik bombardımanın ilk dalgasından kurtulmuş ve ülkenin iç kısımlarına gitmiş. Yolda başka hayatta kalanlarla tanışmış ve savaştan üç yıl sonra, 2025'te başlangıç nüfusu şu andakinden biraz daha az olarak VVestfall'ı kurmuş, yaklaşık sekiz bin kişiyle. Ülkenin bu kısmı kıtlık ve hastalıkla ağır hasar görmüş ancak sadece birkaç bomba buraya düşmüş ve yeterince altyapı kalmış. Bu yüzden de sıfırdan başlamak zorunda kalmamışlar.

Biz yürürken güneş yüzümüze alacalı gölgeler bırakıyordu, betondan çıkan devasa meşe köklerinin kaldırımda bıraktığı çatlaklardan kaçınıyorduk. Bir tür taşıma aracının olması iyi olurdu, özellikle bugün topuklu ayakkabılar içindeyken, ama artık arabalar yoktu.

Elektromanyetik bombalar onları işlevsiz bırakmıştı ve zaten gazoline erişimimiz yoktu. Ve şimdi, elli yıl sonra, caddeler çok fazla çatlamıştı, otlar orantısız asfalttan kendi yollarını buluyordu, arabalar ne yazık ki işimize yaramazdı. Artık herkes yürüyor, bisiklet ya da at sürüyordu, ancak ulaşıma katkı sağlayacak kadar fazla değillerdi.

Topuklu ayakkabımın kayışı ayağımı vuruyordu, bu yüzden yürürken irkildim ve ağırlığımı acıyan noktadan kaydırmaya çalıştım. Bishop bana baktı, bavulu sol elinden sağ eline geçirdi. "Neden onları çıkarmıyorsun?" diye sordu. "Acıtıyor gibi gözüküyorlar."

"Acıtıyorlar." Tavsiyesine uydum ve ayakkabılarımı çıkardım, onları işaret parmağıma astım. Çıplak ayaklarımın altmda kaldırım sert ve sıcaktı. Kendimi durduramadan mutluluk yüzünden hafifçe iç çektim.

"Daha iyi mi?" diye sordu, ağzmm kenarı yukarı kıvrıldı.

"Çok," dedim.

Main and Elm'in köşesine ulaştığımızda sola döndüm. Başkanın evi uzaktan göründü, tuğla cephesi kısmen kara, dövme demir parmaklıkla örtülmüştü.

"Nereye gidiyorsun?" Bishop arkamdan sordu. Omzumdan arkaya baktım. Ufak bir bungalovun yolunu yarılamıştı.

Durdum, kafam karışmıştı. "Ailenin evine."

Kafasını salladı. "Onlarla yaşamayacağız." Başparmağını bungalova doğru salladı. "Bu bizim."

"Ama düşünmüştüm ki..." Kendimi durdurdum. Callie ve babam bana başkanın evinin bir kanadında yaşayacağımızı söylemişti. Başka bir seçeneği düşünmemişlerdi. Geçen hafta Callie'nin şehrin bu tarafındaki bir bağlantısı ona yeni mobilya taşıdıklarını, perdeleri değiştirdiklerini ve duvarları boyadıklarını söylemişti.

İçim panikle doldu, yoğun ve şiddetliydi. Eğer babam planın bu kısmında hatalıysa, başka neleri bilmiyordu? Başka neye beni gözü kapalı gönderecekti? Kaçma dürtüsü içimi doldurdu; geri Belediye Binası'na, eve, burası hariç her yere. Çunu sadece doğaçlama yapmam gerekmezse yapabilirdim. Ben Bishop değildim. Callie değildim. O kadar yetenekli bir oyuncu değildim.

Bishop'm kaşları birleşti, kıpırdayamadığım yere, bana bakıyordu. "Geliyor musun?"

Başımla onayladım. "Evet," dedim, sesim çok kısıktı. "Evet," diye tekrar ettim, bu sefer daha yüksekti.

On kapıyı açık tuttu ve beni içeriye kadar takip etti. Evin boş sessizliğinde kapımn kapanışı çok gürültülüydü. Hemen arkamda dikiliyordu ve geçebilsin diye öne yürüdüm. Giriş direkt olarak ufak bir salona açılıyordu ve o bavulumu bej kanepenin yanına bıraktı. Hemen arkası mutfaktı, bir sıra pencerenin altında yuvarlak bir masa ile tamamlanmıştı. Salonun sağında başka bir kapı girişi vardı, yatak odalarına açıldığını varsaydım. Hemen gözlerimi kaçırdım.

Kendimle ne yapacağıma dair bir fikrim yoktu. Bana rehberlik ederken Callie genel olarak büyük anlara odaklanmıştı, bu çocukla yaşayacağım günlük olaylara değil. Topuklu ayakkabılarımı yere bıraktım, düştüklerinde çarpışma sesi çıktı. "Ee," dedim, kollarımı çaprazladım. "Şimdi ne olacak?" Sesim niyet ettiğimden daha yüksek çıkmıştı ve Callie'nin sözlerim yüzünden irkildiğini görebiliyordum.

Bishop bana kaşlarını çattı. "Aç mısın?" diye sordu. "Hiç pasta yemedin." Gömleğinin düğmelerini açtı ve kollarını katladı, bronz bir bileği ortaya çıkardı. Sadece kullandığın için sahip olduğun türde kasları vardı, güçlü ve dayanıklıydı. Diğer kolu üzerinde çalışmaya başladı, yanıtımı bekledi.

Yemek yiyebileceğimi hayal edemiyordum. Çiğnemek ve yutmak kabiliyetim dışındaydı. Ama yiyecek bir şeyler yapmak zaman kazandırırdı, en azmdan birkaç dakika boyunca sırada ne var diye endişelenmek zorunda kalmazdım.

"Belki," dedim en sonunda. "Ne var?"

Bishop omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok. Ama annem buz-kutusunu doldurtmuştur." Onu mutfağa doğru takip ettim. Burası daha sıcak ve aydınlıktı, pencerelere geçti, birini kaldırdı ve esinti dantelli perdeleri dalgalandırdı. Buzkutusu evimizdeki tahta kutudan daha lükstü. Bu daha çok mobilya gibi görünüyordu, ahşap oymalarla işlenmişti. Buzdolapları savaştan kurtulamayan başka bir şeydi. Eğer sürekli onları çalıştıracak kadar elektriğimiz olsa bile, Freon[1] uzun zaman önce tükenmişti. Bu yüzden el emeği ahşap buzkutuları kullanıyorduk. Birkaç günde bir kışın toplanılan buz kalıpları teslim ediliyordu ve yıl boyunca buz evinde saklanılıyordu.

Buzkutusunu sadece elimle yapabileceğim bir şey olsun diye açtım. Üst rafta bir kalıp peynir, kâğıda sarılmış bir çeşit et, bir cam sürahi süt ve su vardı. Altında bir düzine yumurta, marul ve alttaki kutuda havuçlar vardı. Bir de bir kâse taze çilek. Evde hiç aç kalmamıştık ama asla bu kadar çok yiyecek de olmamıştı. Her zaman ancak yetecek kadardı, daha fazlası yoktu.

"Burada biraz daha meyve var," dedi Bishop tezgâhtan. "Ve ekmek." Ocaktaki düğmeyi çevirdi. "Elektrik kesilmiş,yani pişirilmesi gereken bir şey olmaz' Elektrik sorunu büyükbabamın ve diğer kurtulanların düzeltmeye çalıştığı ilk şeydi. Ama hâlâ ara ara çalışıyordu ve kesintiler oluyordu, bazen kısa bazense günlerce sürüyordu. Sadece hükümet binalarının, Belediye Binası ve Adliye Sarayı'nm kesintisiz elektriği vardı. Hepimiz elektrikli aletleri tutumlu şekilde kullanmaya teşvik ediliyorduk; gerekli olmadıkça

ışıkları yakma, havalandırmayı ancak çok sıcaksa ve başka seçeneğin yoksa çalıştır.

"Sandviçe ne dersin?" diye önerdim.

"Olur."

Buzkutusundan çıkardığımda hindi olduğunu gördüğüm eti ve peyniri aldım ve onları tezgâha, Bishop'un yanma dizdim. Bana bir bıçak verdi ve o domatesi hallederken ben de ekmeği dilimledim. Parmaklan uzundu ve bıçağı kolayca kontrol ediyordu; eli yatkmdı.

Sessizlik içinde çalışarak iki sandviç hazırladık, birinin yenmeden kalacağmı biliyordum. "Yemek yapmayı seviyor musun?"diye sordu Bishop. Mutfak dolabından iki tane sarı cam tabak çıkardı. "Doğru yanıt yok," dedi cevap vermediğimde. Kulağa eğleniyor gibi gelmişti. "Bu bir test değil."

Ama hatalıydı. Hepsi testti. Her saniyenin, her konuşmanın elimde patlama potansiyeli vardı. Babamın bana dediğini hatırladım: Mümkün olduğunca kendim olmalıydım. Gerçek söylenebildiğinde, her zaman yalandan daha etkiliydi.

"Pek sorun etmiyorum," dedim. Büyük ihtimalle beni önlük içinde tüm gün onun için yemek hazırlarken düşünüyordu. "Neden?"

Bishop bana baktı, gözlerinde yine bir şeyleri değerlendiriyormuş gibi bir ifade vardı. "Sadece sohbet ediyorum Ivy. Seni tanımaya çalışıyorum."

Bu adımı söylediği ilk seferdi. Dürüst olmak gerekirse, adınım ne olduğu bildiğinden pek emin değildim.

Konuşmadan yemek yedik. Aslında o yedi. Ben ekmeğimin kenarlarıyla oynadım, parmaklarımın arasında ufak hamurlar yuvarladım. Gözlerimi çoğunlukla tabağımda tuttum ama ne zaman yukarı baksam, gözleri üzerimdeydi.

Midemdeki yumrunun daha da büyümesine sebep oluyordu. Onun konuşmasını, benden bir şey istemesini bekledim ama sessizlikten memnun görünüyordu.

Ne kadar orada oturduğumuzu bilmiyordum ama en sonunda kalktığında ve tabaklarımızı lavaboya koyduğunda, gölgeler duvarlardan aşağıya kaymaya başlamıştı. Açık pencereden birinin bir çocuğu akşam için eve çağırdığını, çöp kutusunun kapanan kapağını, gitardan gelen hafif müzik sesini duydum. Bu normallik bana ne kadar da yalnız olduğumu hatırlattı.

"Yerleşmek ister misin?" diye sordu Bishop.

"Tamam," dedim, ayağa kalkarken elbisemi düzelttim, onu bedenime zamklayabilmeyi diledim. Bacaklarım üşümüştü ve çıplakmışım gibi hissettiriyorlardı, ılık akşam havasında bile. Kafamda Callie'nin sesini duydum: *Sadece* atlat.

Bavulumu kısa koridordan yatak odasına taşıdı. Birkaç adım gerisinden takip ettim, parmaklarım belki beni kurtaracak, tutunacak bir şey bulurum diye duvarın üzerinde gezindi. Solda bir banyo ve sağda tek kişilik yatak odası vardı. Solan günışığı geniş bir yatağı, bir çift komodini ve karşı duvardaki bir şifoniyeri gözler önüne seriyordu.

"Gardıropta askılar var," dedi bana. "Ve şifoniyerin yarısı da boş."

Başımla onayladım, kapı aralığında duruyordum; yumruklarım sıkılmıştı. Yatağın ayakucunda dikilmiş, ellerini ceplerine sokmuştu ve dikkatli gözlerle beni inceliyordu.

Callie'nin ne yapacağını biliyordum. Flört eder ve gülerdi. İlk adımı o atardı. Bütünüyle kendi kontrolü dışındaki olayların dizginlerini eline alır ve kendi arzusuna göre büker, iyi amaçlar uğruna kendini feda etmekten mutlu olurdu. Ama ben öyle değildim. Bana ne öğretilirse öğretilsin, eğer bana dokunur ve elbisemi çıkarmaya çalışırsa, onunla

savaşacağımı biliyordum. Hiçbir işe yaramasa bile savaşırdım. Bu beni güçlü mü, zayıf mı yapardı bilmiyordum.

Ama bana dokunmadı; daha yakınıma gelmedi. Bir şifoniyer çekmecesi açtı, bir tişört ve şort çıkardı, yumruğunda topladı. "Kanepede uyuyacağım," dedi.

O kadar gergin, savaş için o kadar hazırlıklıydım ki ilk başta sözlerini algılayamadım. "Bekle... Ne... İstemiyor. .." Ne sorduğumdan bile emin değildim.

Bana acı bir gülümsemeyle baktı, kaşları hava kalkmıştı. "Sen istiyor musun?"

"Hayır," dedim ve hemen bu kadar çabuk yanıt verdiğim için üzüldüm. Ona hakaret etmek konusunda endişeli olmalıydım ama şu an katıksız rahatlama, eğitimimi gölgeliyordu.

Başıyla anladığını belirten bir hareket yaptı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Birbirimize baktık. Daha önce hiçbir damadın gerdek gecesinde kanepede uyuyacağını düşünmemiştim. Belki sürekli oluyordu bu da ben bilmiyordum. Ama şüpheliydim, törendeki aç dudaklı ve kırmızı yanaklı diğer çiftleri hatırladım.

Yanımdan geçebilmesi için kapıdan uzaklaştım. Kısa bir süre için durarak başını bana doğru hafifçe eğdi. "İyi geceler Ivy," dedi.

"İyi geceler."

Odadan çıkarken kapıyı arkasından kapattı. Yatağa yürüyerek kenarına oturdum. Titremelerini durdurmak için parmaklarımı dizlerimin arasına sıkıştırdım. İçeri giremesin diye kapı kolunun altına dayayabileceğim bir sandalye olsaydı, daha iyi hissederdim. Ama aslında, içeri geleceğine inanmıyordum. Beni inciteceğini

düşünmüyordum ve bundan ne çıkaracağımı bilmiyordum. Eğer incitseydi, her şey daha kolay olabilirdi.

3

Hiçbir zaman yavaş yavaş uyanmamıştım. Uyanışım hep bir patlamaydı; bir an gözlerim kapalı ve uykudaydım, sonraki an gözlerim açık ve zihnim bilinçliydi. Bu burada, bu tuhaf yatak odasında, bu yeni ve çok büyük yatakta da farklı olmamıştı. Beyaz tavana bakarak gözlerimi kırptım ve bedenimi hareketsiz tuttum, onun belirtilerini dinliyordum. Sanırım mutfaktan tabak çanak sesi geliyordu ama emin olamadım.

Dün sabah tüm hayatım boyunca yaşadığım evde, kendi yatağımda uyanırken artık yeni evimde, yeni bir yatağım olduğuna inanmak zor geliyordu. Yeni bir kocam vardı. Beklediğim gibi biri değildi. Nasıl göründüğünü biliyordum, en azından uzaktan, yani bu pek şaşırtıcı olmamıştı. Ama babası hakkında duyduğum öfkeli sözlerden ve ailesinin benimkine ve inandığımız her şeye karşı zar zor gizlediği küçümsemeden sonra kapalı kapılar ardında Bishop'm daha acımasız olacağını düşünmüştüm. Kontrollü tavrı beni şaşırtmıştı. Sabırlı olacağını düşünmemiştim. Belki ben de onun umduğu gibi değildim.

Başkanın evinde yaşamadığımızı Callie'ye iletmenin bir yolunu bulmalıydım. Ancak Callie'yi tanıyorsam şimdiden haberi almıştır ve yeni bir plan yapıyordur bile. Her zaman gidip onu ziyaret edebilirdim elbette, ama ailemle aramda ne kadar az iletişim olursa, o kadar iyi olacağı kararlaştırılmıştı.

"Ivy?" Bishop kapının diğer tarafından bana seslendi ve aynı anda da hafifçe kapıya vurdu.

"Evet?" Hemen doğrularak oturdum.

Kapıyı yavaşça açtı, aralıktan sadece kafası ve üst gövdesi görünüyordu. "Ben gidiyorum. Bilmeni istedim." Gözleri

sırtımın yarısına kadar inen açık saçlarımın üzerinde gezindikten sonra yüzümde durdu.

"Tamam," dedim. Sesimin normal çıkması için çabalıyordum, bir eşin kocasıyla nasıl konuşacağını düşünüyordum, ama çıkan ses kulağıma çok yüksek gelmişti, sanki rol yapıyordum. Ki sanırım yapıyordum. Birden daha fazla şekilde.

Gittikten sonra sanırım nereye gittiğini sormalı, günüyle daha fazla ilgilenmediydim diye düşündüm. Ama şu anda umursamak için çok yorgundum. Tüm bunlar kafamdaki bir fikirken çok daha kolaydı.

Yatakta yattım ve güneşin perdenin kenarlarından akmasını, sıcak parmaklarını yere yaymasını izledim. Battaniyenin altında bacaklarım terlemeye başladığında kendimi kalkmaya zorladım, kollarımı başımın üstünde esnettim, boynumu ve omuzlarımı, gerilimin kurşun bir atkı gibi yerleştiği yeri rahatlatmaya çalıştım.

Banyo, tıpkı evin geri kalanı gibi küçüktü ve tertemizdi. Mümkün olduğu kadar kısa sürede duş aldım; bu, bir kez olsun sıcak su kıtlığının sonucu değildi. Mecbur olduğumdan daha uzun süre çıplak kalmak istemiyordum; Bishop'ın ne zaman döneceğini bilmiyordum.

Bir tişört ve şort giydikten sonra hâlâ saçımdan sırtımın aşağısına doğru su akıyordu, devam ettim ve kıyafetlerimi yerleşmeyi bitirdim. Gardıropta benim küçük kıyafet topluluğumu Bishop'ınkilerin yanında asılı görmek tuhaftı; bu görüntü, evliliğimizi şimdiye dek olan her şeyden daha gerçekçi yapıyordu.

Evin içinde dolandım, çekmeceleri açtım, ellerimin dokunmasına, gözlerimin dolanmasına izin verdim. Burada daha rahat olmam gerekiyordu, bir şekilde. Eğer kaçmak için sabırsızmışım gibi davranmaya devam edersem benimle hiç konuşmayacaktı, bana güvenmeyecekti. Ona kendimi

öylece teslim etmek ile tamamen kapatmak arasında çok fazla mesafe vardı. Sadece o boşlukta yaşamanın bir yolunu bulmak zorundaydım.

Salonun duvarmda şehrimizin Belediye Binası'nda asılı el çizimi haritanın geniş bir versiyonu vardı. Kuş bakışı manzaraya yakından bakmak için kanepede diz çöktüm. Harita hem insan yapımı hem de doğal, tüm büyük şehir simgelerini gösteriyordu: Belediye Binası, Adliye Sarayı, nehir, yiyeceğimizin çoğunu ürettiğimiz seralar, elektriğimizi sağlayan solar panelleri, su arıtma tesisi, kıyafet yapmak için kullandığımız pamuk tarlaları. Çit.

Babama göre çit temelde yırtıcıları dışarıda tutmak için inşa edilmişti; hem insanları hem de hayvanları. Asla bizi içerde tutmak için olmamıştı. Ve şimdi bile her zaman gitmekte özgürdük. Ama nadiren birisi çitin dışına çıkardı. Çünkü kimse gözlerimizin önünde uzanan toprağın ötesinde nelerin olduğunu bilmiyordu. Ufukta ne tür kâbusların gizlendiğini de. Çoğu insan en azından masada yemeğin ve ardında uyuyabileceği dört duvarın olduğu bu yerde mutluydu. Savaşın hatırası ve yaşlıların arılattığı kıtlık, radyasyon zehirlenmeleri ve komşunun komşuyu panik anında öldürdüğü hikâyeler, insanları keşif yapmaya isteksiz kılmıştı.

Çitin ardına giden insanlar bunu yapmaya zorlananlardı. işlenmiş ya da öyle algılanan suçlar yüzünden ceza olarak dışarı atılıyorlardı. Arada sırada bazıları çitin altından tünel kazarak ya da metalde delik açarak geri gelmeyi başarıyordu. Ama ikinci şans verilmiyordu. Eğer kovulduktan sonra dönerseniz, cezası ölümdü, bundan kaçış yoktu. Babam, eskiden haydutların çiti, yemek ve silah arayışıyla aştıklarım söyledi ama biz her zaman onların hakkından gelmiş ve onları çitin dışına tekrar kovmayı başarmışız. Gerçi ben böyle bir şeyin yaşandığına hiç şahit olmamıştım.

Tüm gün evde oturup duvarlara bakamayacağımı biliyordum, delirirdim. Callie'nin iletişime geçmesi için erken olsa da en azından pazara gidebilirdim. Hiçbir şey olmasa bile biraz temiz hava alabilir ve kafamdaki düşüncelerin içinde kaybolmayı engelleyebilirdim.

Şehrin bu tarafındaki pazara hiç gitmemiştim ama nerede olduğunu biliyordum. Başkanın evinin önünden geçebileyim diye uzun yoldan gittim. Başka bir sıcak, güneşli gündü ve kaldırımlar kalabalık olmamasına rağmen, yürüyen ve bisiklet süren insanlar vardı. Artık kim olduğumu hatırlayana kadar bir an için bazılarının attığı kaçamak ikinci bakışlar beni rahatsız etmişti. Başımı önüme eğerek daha hızlı yürüdüm ve saçımın yüzümün etrafına perde gibi düşmesine izin verdim.

Başkanın evi karanlık ve sakindi; kapalı perdelerin ardında hiçbir hareket yoktu. Tek bir adam bahçede çalışıyor, ot dolu bir el arabası itiyordu. Durdum ve ellerimin beni arazinin dışında tutan parmaklıkları kavramasına izin verdim. Bishop şu anda evin içinde miydi, babamın beni eğittiği gibi onunki de onu eğitiyor muydu? Bahçıvanla göz göze geldiğimde, parmaklıkları bırakarak oradan uzaklaştım.

Pazar yerini görmeden kokusunu aldım. Elmaların, aşırı olgunlaşmış sebzelerin, taze toprağın kokusu rüzgârda süzülüyordu, boğazım ailemin evinin yakınındaki Pazar yerinin özlemiyle kasıldı. Orada her zaman huzurlu hissetmiştim, evimde olduğumdan bile fazla, orada herkes adımı bilirdi. Babam, şehrin bizim bölümümüzde lider olmasına rağmen, hep kapalı tavır sergilemiş, mümkün olduğunca Callie ve beni daima küçük, üç kişilik takımımızda tutmuştu. Evde eğitime inanmış, birbirimiz dışmdaki arkadaşları hiç teşvik etmemişti. Ama pazarda her zaman büyük bir şeyin, bana sahip çıkan bir topluluğun parçası gibi hissetmiştim.

Dışarıdan birisine sık sık gittiğim pazardan pek farklı görünmeyecek olsa da, bu pazar yeri bana yabancıydı. Tezgâhlar daha büyük ve tenteler daha aydınlıktı ve tanıdığım tek bir yüz bile yoktu. Kimse bana kaba davranmıyordu ama attığım her adımda buraya ait olmadığımı hissediyordum. Tezgâhların etrafındaki kalabalığın dışında dikildim, gözlemledim ama katılmadım. Tezgâhının yanından geçerken desenli bir elbise giymiş bir kadın bana çörek verdi.

"Ah, hayır," dedim, başımı iki yana sallayarak. "Bir şey satın almıyorum."

Gülümsedi. "Ücretsiz. Tadını çıkar." Elini uzattı ve yürüyüp gitmek kaba olurdu. Çöreği ondan aldım.

"Teşekkür ederim," dedim, gülümseyerek.

"Rica ederim, Bayan Lattimer," dedi ve gülümsemem yüzümden düştü. Bundan sonra bana hediyeler vermek için çabalayacak ve elime mi tutuşturacaklardı? Bishop Lattimer'ın karısı olmak bu mu demekti, adımdan dolayı herkes bana hak etmediğim şeyler mi verecekti? Bishop'ın hayatı böyle miydi? Ve insanın tüm bunları *hak* ettiğini, her şeyin kendisine ait olduğunu düşünmesi ne kadar sürüyordu?

Çöreği yanından geçtiğim ilk çocuğa verdim, küçük kız bana sevinç dolu gözlerle baktı. Kalabalığın arasından geçtim, sonunda ufak bir tezgâhta yaşlı bir adamın sattığı jöle ve hardal kavanozlarını buldum. Onlar bile burada daha şıktı, etiketlerin kenarları fistolu ve kapakların etrafına bağlı sicimler renkliydi.

"Merhaba," dedim. Elimdeki hardal kavanozunu inceliyormuşum gibi yaptım.

"Merhaba," dedi karşılık olarak, gözleri arkamdaki kalabalığı inceliyordu. "Sana yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" Kollarından biri boş boş göğsünde kıvrılmış, eli

kurumuş ve pençe gibi kancalaşmıştı. Bu tür doğuştan özürler Westfairda çoktu, nükleer savaşın hâlâ süren zayiatıydı.

"Hayır." Hardalı yerine bıraktım. "Sadece bakıyorum." Sağımdaki aileye yer açmak için kenara kayarken adam başını hayır anlamında hafifçe salladı. Callie'den mesaj yoktu. Olacağını düşünmemişti ama hayal kırıklığı yine de kanıma yayılmış, beni yorgun ve yenik bırakmıştı. Ama cesaretimin kırılmasına izin veremezdim. Zamanı geldiğinde benimle iletişime geçecekti. O zamana dek inanacağı şekilde Bishop'ın karısı rolünü oynamalıydım.

Saat altıyı vurduğunda hâlâ evde değildi. Yarım saat önce yumurta çırpmıştım ve şu anda ocakta donuyordu. Ona sinirlenmem komikti, çünkü bu sabah ayrılırken ona hiçbir soru sormayan bendim, sadece gittiği ve sürekli beni değerlendiriyor gibi görünen bakışlarıyla beni izlemediği için mutluydum.

İşe koyuldum ve masayı hazırladım, başka bir şey düşünmek zorunda kalmayayım diye çatalları ve peçeteleri koymaya odaklandım. Ön kapı açıldığında ocağa gittim ve tekrar ateşi açtım.

"Selam diye seslendim, "buradayım' sesimdeki cansız ton yüzünden irkildim.

Cevap vermedi ama ayak seslerinin salonu geçtiğini duydum. "Merhaba," dedi kapı aralığından. Dün sinirlerim altüst olduğu için dikkat etmemiştim, ancak sesi derin ve biraz uykuluydu, sanki bana söylediği sözler, içinde bir yerlerde bulunan bir mağaradan geliyordu ve ağzından çıkmak için bir aceleleri yoktu.

"Akşam yemeğini hazırladım," dedim, ona bakarak. Kapı aralığına yaslanmış, kollarını çapraz yapmıştı. Koyu gri tişört ve yıpranmış bir kot pantolon giymişti ve günlük kıyafetlerle, benim de öyle göründüğümden şüphelendiğim gibi daha

rahat görünüyordu. Koyu saçları birazcık dağınıktı, sanki parmaklarını saçlarının arasından geçiriyormuş gibiydi ya da dışarıda rüzgârda kalmıştı. Dikkatimi tekrardan tavanın dibinden ayırmaya çalıştığım yumurtalara verdim.

"Umarım açsmdır," dedim. "Çünkü ben öyleyim. Açlıktan ölüyorum. Bugün pek bir şey yemedim." Gevezelik ediyordum, çok zorlamıştım bu yüzden çenemi kapattım.

Cevap vermedi. Ona tekrar bir göz attım ve suratında yarım bir gülümseme ve meraklı bakışla beni izliyordu. "Ne yapıyorsun?" diye sordu en sonunda.

"Yemek yapıyorum," dedim, bıkkınlık sabrımın kenarlarını yalamaya başlamıştı. En azından deniyordum. Neden üstüne düşeni yapmıyordu? Şu ana dek hayal ettiğim gibi davranmamıştı. Emirleri sessizlikle, şiddeti sabırla, üstünlüğü empati gibi gelen bir şeyle değiştirmişti. Aniden ablama karşı ani bir öfke dalgasıyla doldum: Hiç beni hazırladığı şekilde davranmayan bir gencin karşısında ne yapacağımı söylemesi için ona burada ihtiyacım vardı.

"Hmmm..." tek söylediğiydi. Sessizlik artık katlanamayacağını bir hal alana kadar aramızda büyüdü. Bir şeyle doldurmak zorundaydım, bu yanlış yönlendirilmiş öfkem de olsa. Gereğinden daha fazla kuvvetle ıspatulayı tezgâha vurdum ve ufak yumurta parçaları etrafa sıçrayarak koluma yapıştı. O kadar şeyin arasında bu, koluma sıçrayan sıcak yumurta parçaları gözlerimi yaşlarla doldurdu. Arkamı döndüm, tezgâhın sonundaki bez parçasını almaya çalıştım.

Arkamda ocağın söndüğünü, kızgın tavanın ocağın gerisine itildiğini duydum. Bir elini omzuma koydu ve irkilmemeye çok çabaladım ama yine de hissetmiş olmalıydı, çünkü elini çekti.

"Gel," dedi. "Hadi gidip oturalım."

Döndüm ama yüzümü kaçırdım, kolumu temizlemeye odaklandım. "Peki, ama yemek?"

"Sanırım bekleyebilir."

Onu salona doğru takip ederek karşısındaki kanepeye oturmadan önce tekli koltuklardan birine oturması için bekledim. Ayaklarımı altımda toplayıp yastıktan çıkan bir ipi çekiştirdim. Hava hâlâ aydınlıktı ama artık güneş batmaya başlamıştı. Bu oda doğuya baktığı için gölgeler yavaş yavaş içeri sızıyor, ikimizi de alacakaranlıkla gizliyordu. Lambayı açmadığına memnun oldum. Belki böyle, arkasına gizlenecek bir şey ile daha kolay olurdu.

"Bunun zor olduğunu biliyorum," dedi. Öne eğildi ve dirseklerini dizlerine koyarak, birleştirdiği ellerine baktı. "Benim için de zor."

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum, bu yüzden bir şey demedim.

Hayal kırıklığıyla iç çekti. "Benimle... Benimle birlikteyken belirli bir şekilde davranman gerekmiyor Ivy. Hiçbir şey beklemiyorum. Kendin olmanı istiyorum." Geri yaslandı ve bir eliyle yüzünü ovaladı. Yorgun görünüyordu. "Sadece kim olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Tamam' dedim, bu arada beynim kelimelerinin ardındaki gizli anlamları arıyor, gerçekten ne istediğini çözmeyi deniyordu. Çünkü bu ilişkiye gizli planları olmadan gelmesi mümkün görünmüyordu. "Ne bilmek istiyorsun?"

Bishop tekrar öne eğilerek yüzüme baktı. "Her şeyi," dedi sessizce ve midem kasıldı. "Herhangi bir şeyi."

Ona bir şey söylemem gerektiğini biliyordum ama dikkatli olmalıydım. Sakladığım tüm sırların yarattığı endişenin daha da ötesinde, ailem haricinde kim olduğumu bilmediğime dair rahatsız edici bir hisse kapılmıştım. Hayatımın çoğunda yedek evlattım. Babamın yanında kalacak ve Callie tüm ilgiyi toplarken sahne arkasında çalışacaktım. Ve sonra beklenmedik şekilde, iki yıl önce, odak ben oldum. Tüm hayatımı olmamı bekledikleri kız

olabilmek için harcamıştım ve bu rol için uygun olmayan tüm parçaları öyle derine itmiştim ki, artık onları bulabileceğimi bile düşünmüyordum. Derinlere uzanmak zorunda kalmak ve bu yabancıya kendimi sunmak da başka bir saldırıydı.

Kendimi yastık ipini çekiştirmeyi bırakmaya zorladım. "Hımm... Bilmiyorum." Derin bir nefes aldım. "Çilekleri severim. Birkaç santim daha kısa olmayı isterdim. Yılanlardan korkarım. Okumayı severim. Annem ben daha bebekten ölmüş." Kelimeleri aceleyle söyledim, sanki hızla dudaklarımın arasından çıkarmam onları daha az kişisel yapacaktı. Aslında pek derin, kirli sırlar sayılmazlardı. Babasının aileme ne yaptığını biliyor mu diye merak ettim. Nasıl sadece gücün kimde olduğunu bize hatırlatmak için annemi bizden aldığını ve onu öldürttüğünü? Sadece bunun düşüncesi bile ısının yanaklarıma hücum etmesine, kalbimin gümbürdemesine neden oluyordu. Durmam gerekirdi, ama bunun yerine başımı kaldırıp gözlerimi ondan ayırmadan baktım. "Babanın yaptığı şeylerden hoşlanmıyorum." Callie daha vahşi olanımız olabilirdi, ama bende de içimde tutamadığım bir pervasızlık vardı. "Bilmek istediğin bu muydu?"

Bishop'ın yüzündeki ifade değişmedi, gözleri hâlâ durgun ve sakindi. "Bu bir başlangıç," dedi en sonunda.

Benden karşılık olarak ona soru sormamı beklediğini biliyordum, ona ve hayatına ilgi göstermemi. Ama umurumda değildi. Babasının kim olduğunu ve ailesinin neyi savunduğunu biliyordum. Bunun ötesinde hiçbir şeyin benim için önemi yoktu. Ama babamın sesini kafamda duyabiliyordum. Birinci adım güven yaratmak. *Onunla konuş*, *sana açılmasını sağla.*

"Peki ya sen?" diye sordum, kulağa ilgili gibi gelmesi için çabaladım. "Şimdi sıra sende."

"Tamam," dedi. "Cevizleri severim. Babamdaki çene çukuru bende de olsun isterdim." Gözleri parladı ve benimle şakalaştığını biliyordum. Sinirlensem mi, rahatlasam mı emin değildim. "Kapalı alanlardan korkarım," diye devam etti. "Dışarıda olmayı seviyorum. Annem beni deli ediyor." Ara verdi, doğrudan bana bakıyordu. "Kızgınken gözlerinde şimşekler çakmasından hoşlanıyorum. Bilmek istediğin bu muydu?"

Göğsümde bir şeyler sıkıştı. "Bir başlangıç," dedim.

4

Ertesi sabah boş bir eve uyandım. Bishop çoktan gitmişti, mutfak masasına bıraktığı bir notta beşte döneceği yazıyordu. Okurken ufak bir hayal kırıklığı aniden beni sarstı: Onu özleyeceğimden ya da kalmasını istediğimden değildi, ama kendi kendime bir günü daha nasıl geçireceğimi bilmiyordum. Elimde bir kitap yoksa asla bir şeyler yapmadan oturmakta iyi olmamıştım. Hiçbir şey yapmadan çok otururdum, aklımda düşünceler dolanmaya başlardı; Callie'nin dediğine göre bu durum da ancak belaya yol açardı. Hep gülümseyerek derdi bunu ama bir kez olsun şaka yaptığını düşünmemiştim.

Evde tek başıma, önümde bütün gün uzanırken gerçekten ne kadar da yalnız olduğumu fark ettim. Ablamdan başka dünyada tek bir arkadaşım yoktu. Babam bize evde eğitim vermişti, Başkan Lattimer'ın müfredattaki etkisine güvenmiyordu. Ayrıca diğer çocuklarla çok yakınlaşırsam hata yapar ve niyetimizi birine anlatırım diye endişelenmişti. Şehrin bizim tarafında Başkan Lattimer ve onun politikaları hakkında şikâyet eden kişiler olmasına rağmen, babam planlarımızı ailede, üç kişilik bir ordu içinde tutmanın daha güvenli olacağını düşünmüştü. Devrimden

hiç açıkça bahsetmemiş, bizi de yapmamamız için uyarmıştı.

Geçen iki yıl boyunca beni özellikle ayrı tutmuştu. Callie'yle beraber şehrin bizim tarafında bağlantılar kurmak için çok çalışmışlardı, yemek kıtlığı çektiklerinde insanlara yardım etmiş ve Başkan Lattimer'la ufak rahatsızlıkları olanlar adına konuşarak yandaşları desteklemişlerdi. Ayrıca şehrin bu taralındakilere de bazı iyilikler yapmışlardı. Tıpkı kızı geçen kış hasta olan ve şimdi sevinçle bize elçilik yapan pazardaki ihtiyar adama yardım ettikleri gibi. Babam her zaman bir kez başa geçtiğinde insanların o iyilikleri hatırlayacağını ve arkamızda sürüyle desteğimizin olacağını söylüyordu. Ama o zamana dek aile dışındaki gerçek arkadaşlar teşvik edilmiyordu, o ilişkilerin çoğu daha sonra başımıza dert olabilirlerdi. Ama bugün konuşabilecek, zihnimde dönen tilkileri birkaç dakika bile olsa meşgul edebilecek bir arkadaş için, herhangi biri için neredeyse her şeyi yapardım.

Yulaf ezmesi ve ahudududan oluşan bir kahvaltı ve kısa bir duştan sonra mutfağın dışındaki verandaya çıktım. Bir zamanlar beyaz tahta döşemeleri olan geniş bir alanmış, artık yorgun bir griye dönmüştü. Alçak dövme demir masanın iki tarafında, üstlerinde sarı yastıklar olan iki hasır koltuk karşılıklı duruyordu. Benimle aynı adı taşıyan bitkiler[2] tentenin iki tarafında uzamış, verandaya hoş, koza gibi bir his vermişlerdi. Dışarıyı görebiliyordum ama sarmaşık kimsenin içeriyi göremeyeceği hissini yaratıyordu.

Yandaki evin arka kapısı açıldı ve dışarıya tek kolunda sepet taşıyan bir kız çıktı; yumruğunda da bir bahçe eldiveni vardı. Dümdüz saçları uzun ve parlak soluk bir sarıydı. Kendi karışık, birbirine geçmiş dalgalarım yerine, için için hep istediğim türde bir saçtı bu, kendi saç rengim akıcı altın yerine sıradan bir bal rengiydi. Onu şehrin benim yaşadığım tarafından tanıyordum, ancak resmen hiç

tanışmadığımızdan emindim. Nikâh töreninde bulunmuş olmalıydı, ancak dikkat etmek için fazla meşguldüm. Evin arkasındaki merdivenlerin yarısına inmişti ki, tel kapı tekrar açıldı ve bir oğlan dışarı uzanarak kızın kolunu üst kısmından kavradı.

"Kahvaltım nerede?" diye ona sordu.

"Mısır gevreğini çıkardım," dedi. Sesi tiz ve çocuk gibiydi. "Ve meyve salatası yaptım."

Durduğum yer yeşillik tarafından gizlenmişti, kolunu tutan elin sıkılaştığmı gördüm. İrkildi ve geri çekilmeye çalıştı ama oğlan onu kendisine doğru çekti. "Bu kahvaltı değil," dedi. Sesi mantıklıydı, yüksek değildi ama bu durumu daha da korkutucu yapıyordu. "Yumurta istiyorum. Ya da pankek. Sıcak bir şey."

"Tamam," dedi kız. "Sadece-"

"Şimdi," dedi.

Tel kapıyı avluya açtım ve onlara doğru basamakları indim.

"Selam," diyerek seslendim. İkisinin de başı hızla bana doğru çevrildi.

Oğlanın gözleri kısa süreliğine kısıldıktan sonra tekrar açıldı. Kızın kolunu bıraktı ve bahçelerimizi ayıran çite doğru merdivenlerden aşağı inerek geldi. "Selam," dedi gülümseyerek.

Ben de ona gülümsedim, her ne kadar bunu yapmak bana bir şeylere mâl olsa da ve omzunun üzerinden kızın gözlerini yakaladım. "Ben Ivy... Lattimer," dedim. Bu isim hâlâ dilimde yabancı gibiydi, sanki hiç görmediğim bir kızı tanıştırıyordum. "Daha yeni taşındık."

"Elbette," dedi oğlan, "kim olduğunu biliyorum. Bishopla okula gitmiştim, ancak o benim birkaç yıl büyüğümdü." Elini

uzattı. "Adım Dylan Cox." Omzunun üzerinden başparmağını uzatarak işaret etti. "Ve bu da benim karım Meredith. Biz de mahallenin yenisiyiz."

"Selam," dedi Meredith. Gözleri kocasıyla benim aramda gidip geliyordu.

"Sizinle tanıştığıma sevindim," dedim. "Eh, sadece kendimi tanıtmak istemiştim."

Dylan tekrar bana gülümsedi. Bulaşıcı bir gülümsemeydi bu; karşı koymak güçtü. Gülümseyişini izlemek, belki de gördüğüm şey ve ne tür bir çocuk olduğu hakkında hatalı olduğumu düşünmeme neden oldu.

"Yabana kalma," dedi bana. Çitte dikildim, o ve Meredith tekrar içeri gidene dek izledim, karanlık kapı girişi onları adeta tamamen yutana kadar.

Öğleden sonra olduğunda kafamda belirli bir yer olmasa da artık evden çıkmam gerekiyordu. Sıkılmıştım ve huzursuzdum ve kafamda Dylan ile Meredith'in sahnesini tekrar canlandırmama engel olamıyordum. İşte bu, tam da babamın ayarlanmış evlilikler için ağzına geleni sayıp döktüğünde bahsettiği şeydi. Genç kızlarımızı daha üstün bir sınıf olduğu varsayılan birileriyle evlenmeye zorlamak, kimse bahsetmese bile sıklıkla şiddet ve suistimalle sonuçlanan dengesiz bir güç yapısı oluşturuyordu. Üstelik artık ilk elden kanıtını da görmüştüm. Meredith'e yardım etmek istiyordum ama nasıl yapacağımdan emin değildim. Babamın planı hayat bulduğunda, onun için çok geç olabilirdi.

Farkında olmadan, kendimi şehrin yaşanan bölümlerini ıssız ağaçlıktan ayıran yeşil alana doğru giderken buldum. Çimen ve tepelerden oluşan sekiz hektardan geniş bir alandı, ağaçlarla ve geniş bir göletle süslenmişti. Bisikletler için yolu vardı, daha genişi ise yürümek içindi ama bugün,

bir pazartesi öğleden sonrasında, sadece uzakta birkaç insan görünüyordu.

Yürüyüş yolunu göz ardı edip doğrudan uzun çimenlerin arasında yürüyerek çocukken ördekleri beslediğim gölete doğru ilerledim. Suyun üzerinde alçak bir tahta köprü vardı, yarısına kadar ilerleyerek yavaşça oturdum, bacaklarım suyun üzerinde sallanıyor, kollarım tahta tırabzanın altında kıvnlmıştı. Çenemi ellerimin üstünde dinlendirdim ve ördeklerin ayağımın altında su sıçratmasını izlerken keşke onlara biraz ekmek getirmek aklıma gelseydi diye düşündüm.

Köprüde ayak sesleri duyduğumda kafamı kaldırmadım, ama sonra bir çift bacak benimkilerin yanında belirdi ve benimki kadar tanıdık bir ses sessizliği böldü. "Bana her şeyi anlat," dedi Callie, omzunu benim omzuma dayayarak.

Sanırım onu burada gördüğüme şaşırmalıydım ama şaşırmadım. Tüm hayatım boyunca benim bir adım ilerimdeydi; aslında tüm insanların. Bana hep her yerde gözleri olduğunu söylerdi ve Callie'nin sözlerini ciddiye almak akıllıcaydı. Ayrıca onu gördüğüme o kadar rahatlamıştım ki, beni nerede bulacağını bilmesini umursamıyordum.

"Callie' dedim gülümseyerek. "Dün pazara gittim ama bir mesaj yoktu. Burada olduğuna sevindim."

"Ben de," dedi, gözleri yüzümde dolaştı. "İyi misin?"

"Evet. Ama Başkan Lattimer'ın evinde yaşamıyoruz. Bunu biliyor muydun?"

Başıyla onayladı. "Dün öğrendim. Duyduğuma göre bu Bishop'ın fikriymiş. Ailesiyle yaşamak istememiş." Omuz silkti. "Mantıklı sanırım. Ama kesinlikle işleri karmaşık hale getirdi." Gözleriyle beni olduğum yere çiviledi. "İhtiyacımız olanı almak için bir yol bulmak zorundasın. Şüphesiz o eve girip çıkacaksın. Biraz daha uzun sürecek, hepsi bu."

"Peki' dedim. Eğer Başkan Lattimer'm evinde yaşarken gizli gizli dolaşırken yakalanırsam diye sağlam bir bahane düşünmek yeterince kötüydü. Bu, durumu daha da berbat hale getirecekti.

Köprünün altından geçen ördeklerden biri yemek için dalarken ayağıma soğuk su sıçrattığında ayaklarımın altı gıdıklandı.

"Ee," dedi Callie, kısık bir ses tonuyla. "Kötü müydü? Canını yaktı mı?"

Ona baktım. Çenesini sıkmış, aşağıya, suya bakıyordu. "Hayır," dedim. "Yapmadık... anlarsın ya."

Başını benden yana çevirdi. "Neden?"

"Bilmiyorum, gerçekten. Sanırım korktuğumu anlamıştı, yapmak istemediğimi." Ayağımı öne arkaya salladım. "Belki o da yapmak istemedi."

Callie homurdadı. "Çocuk kendine hâkim olabiliyor, hakkını vermem lazım. Direnebileceğini düşünmemiştim... buna," dedi, bana doğru bir elini salladı.

"Yapma şunu," dedim, ama ağzımdan kaçan ufak bir kahkahaya engel olamadım. Gülmek güzeldi, o kadar komik olmayan bir şeye bile olsa.

"Ve çok zeki," dedi Callie. "Seni bir şeye zorlamaması onu olduğundan daha iyi bir adammış gibi gösteriyor. Gerisi nasıl gidiyor? Sana güvenmesini sağlamaya başladın mı?"

"İki gün oldu."

"Bunu biliyorum, Ivy. Ama sonsuz vakit gibi bir lüksümüz yok. Üç ay, süren bu. Zamanımız azalıyor."

Üç ay. Çok mu uzundu, yoksa yeterince uzun değil miydi, bilemiyordum. Ama bu babamın planındaki adımları tamamlamam gereken zamandı, son hamle Bishop'ı öldürmekti. Başkan Lattimer'm ölümü de takip edecekti ve

Callie bana planın uygulanmaya başlandığını söyledi,yavaşlatılamaz ya da engellenemezdi. Ama ilk önce Bishop ölmeliydi. Tüm detayları bilmiyordum. Babam yakalanırsam diye, sadece parçaları bilmemin daha güvenli olduğunu düşünüyordu. Ama bildiğim şey, eğer yakalanırsam planımızın mahvolacağıydı.

"Ee, sana söylediğimizi yapıyor musun, sana güvenmesini sağlıyor musun?" Callie tekrar etti.

"Sanırım," dedim en sonunda. "Yani konuşuyoruz." Dün akşam yaptığımız sohbeti hatırladım. "Babası hakkında olumsuz bir şey söyledim aslında. Büyük ihtimalle bunu yapmamam gerekirdi."

"Aman Tanrım, Ivy!" dedi Callie, sesi yükselmişti. "Uyumlu olman gerekiyordu. Kaç kere geçtik bunun üzerinden?"

"Sinirlendiğini sanmıyorum. Buna üzülmüş gibi görünmedi."

Callie gözlerini devirdi. "Ya, öyle demek, eminim yeni eşinin, büyüyünce olmak istediği adamı eleştirmesini umursamıy ordur!"

"Öyle değildi," dedim benim sesim de yükseliyordu. "Demek istediğim, belki de rol yapıyordur ama sanki beni tanımak istiyormuş gibi görünüyordu."

"Elbette rol yapıyor," dedi Callie dünyadaki en aptal insanmışım gibi. "Tek istediği babasını iktidarda tutmak ve soyunu devam ettirmek için ona bir sürü erkek çocuk doğurman. *Seninle* ilgilenmiyor."

Ondan uzaklaşarak gözümü göletin ilerisine diktim. Söylediğinin doğru olduğunu biliyordum ama tam olarak öyle *hissetmiyordum,* en azından tamamen... En azından Bishop'ın benim hakkımda sorular soran halini hatırladığımda... Gerçekten yanıtları umursuyor gibiydi.

"Ne konuştuğumuzu hatırlıyor musun? Nasıl kafam karıştırmaya çalışacaklarını? Siyahı beyaza ve yukarıyı aşağıya döndüreceklerini? Seni bizden çok umursadığına inandırmaya çalışacaklarını?"

Başımı sallayarak onayladım. Haklı olduğunu biliyordum. Gerçeği *biliyordum*; ailemin beni yanlış yönlendirmeyeceğini ve istedikleri her şeyin hepimizin iyiliği için olduğunu biliyordum. Derslerini hatırlayacak kadar güçlü olmam gerekiyordu. Her şeyden daha çok, onları gururlandırmak istiyordum.

"Seni kandırmalarına izin verme," dedi Callie ve artık sesi daha nazikti. "Neler yapabileceklerini unutma." Durdu. "Annemize ne yaptıklarını hatırlıyor musun?"

Gözlerimi kapattım. "Evet," dedim, tanıdık öfke damarlarımda gezinmeye başlamıştı. Anneme dair hiçbir anım yoktu, sadece Callie'den geçen birkaç hikâye vardı; bize nasıl uyumamız için şarkı söylediği, saçının nasıl lavanta koktuğu. Zihnimde o kadar çok tekrar tekrar yaşamıştım ki, artık eski ve yıpranmışlardı. Annem hakkında bilmediğim onca şeye rağmen, emin olduğum tek şey, eğer yaşasaydı hayatımın farklı olacağıydı. Babam daha çok güler, daha az eğitmen gibi davranır ve daha çok ebeveyn olurdu. Callie daha az kederli ve daha çok neşeli olurdu. Hepimiz eksik, önemli bir parçayı sonsuza dek özleyeceğimize bir bütün olurduk. Başkan Lattimer annemi öldürdüğünde, onun hayatını almaktan çok daha fazlasını yapmıştı. Aynı zamanda sahip olacağımız hayatları da çalmıştı.

"Gözlerini hedefte tut Ivy," dedi Callie. "Öfkenin ya da ağzının sana hükmetmesine izin verme. Kontrol etmen gerek, yüzleşmen değil. İşte tam da böyle onu ele geçireceksin." Bana yaklaştı, elini sırtıma koydu.

"Köpeği hatırlıyor musun?" diye sordu. Onaylamakla uğraşmadım, çünkü hikâyeyi her türlü anlatacağını biliyordum. "Pazara gitmek için Bayan Paulson'm çitine bağladığı o aptal, uyuz köpeğin yanından geçerdik. Ve her gün bize doğru sıçrar, havlar ve deliye dönerdi. Sana yüz kere onu boş verip yürümeni söyledim. O köpekle baş etmenin bir yolunu bulacağımı söyledim. Ama caddenin aşağısına yürürken her seferinde korkmamız seni delirtirdi." Callie elini sırtımdan kaldırdı ve koluma koydu. "Sonra bir gün canına tak etti ve oraya emin adımlarla yürüyerek ona çantanı fırlattın." Sesi kulağa bu, komik bir olaymış gibi geliyordu ama gözleri ciddiydi. "Ve bu geçti eline." Kolumu yana çevirdi, parlak neredeyse gümüşi yara dokusunu açığa çıkardı, parmaklarmı parçalanmış ve tekrar birleşen ette, ısırık izinde gezdirdi. "Hepsi doğru zamanı kollayamadığın için oldu." Kolumu bıraktı. "O gün kim kazandı Ivy? Sen mi, köpek mi?"

Ona dik dik baktım, ondan biraz nefret ediyordum. "Köpek," dedim nihayetinde.

"Ama en sonunda kim kazandı?" diye sordu. Gözlerindeki acımasız galibiyet ifadesi omuriliğimden aşağıya bir parça tedirginlikle ürpermeme neden oldu.

"Sen kazandın," diye fısıldadım, o sabahı hatırladım; ısırılmamın üzerinden çok uzun süre geçmemişti, markete yürüdüğümüzde köpek ölü yatıyordu, zinciri boynuna dolanmıştı ve yarı açık ağzından dışarı yuvarlanan dili siyahtı.

"Onu kışkırtma Ivy, "dedi, ayağa kalkarken. "Haklı olduğunu kanıtlamak için her şeyi mahvetme." İki elle şortunun arkasını temizledi. "Bu işe birkaç çarpışmayı kazanmak için girmedik. Savaşı kazanmak için buradayız."

5

Bishop tıpkı söylediği gibi eve saat beşte döndü. Akşam yemeği hazırlamakla uğraşmadım, çünkü sözüne sadık kalıp kalmayacağından emin değildim. Beni verandadaki hasır sandalyelerden birinde yayılmış buldu, çıplak bacaklarım koldan aşağı sarkmış, ayaklarım sallanıyordu.

"Selam," dedi. "Günün nasıldı?" Bir kolunda ufak bir çantada yiyecek taşıyordu. Üstte de bir kutu çilek duruyordu.

"Sıkıcı," dedim ona. Çok uzun süren bir duraksama oldu. "Seninki nasıldı?"

Omuz silkti, verandada bana katılmadan önce arkasındaki mutfak masasına çantayı koymak için döndü. "Güzel. Olaysız." Karşımdaki koltuğa oturdu. "Tüm gün duvarlara bakarak oturmak için fazla zekisin," dedi.

"Zeki olduğumu nereden biliyorsun?"

Bana öylece baktı. Böyle anlarda nasıl lider olmak için doğduğunu görmek çok kolaydı. Sadece var olarak huzursuz eden tipte bir yüzü vardı; o kadar yakışıklıydı ki, bu neredeyse korkutucuydu. Güçlü bir çeneye sahipti, babasının çene çukurunu sadece azıcık taşıyordu, keskin elmacık kemikleri, düz koyu renkli kaşlarının altında açık yeşil gözleri vardı. Ama kendi güzelliğinden etkileniyor izlenimini vermiyordu. Görünüşünden haberdar olmaması mümkün değildi; yıllar içinde insanların bunu ona söylediğinden emindim. Ya da durup onu seyrettiklerinden. Daha çok nasıl göründüğüyle ilgisizdi, aynada gördüğü görüntü endişelendiği son şeydi.

"Tamam, pekâlâ..." dedim, rahatsızlık içinde kıpırdanarak. "Sana katılıyorum. Bir şeyler yapmalıyım." Eşlerin çoğu çalışmıyordu. Bu yasak değildi tam olarak ama kesinlikle teşvik edilmiyordu. Eğer şanslılarsa, bebekler hemen geliyor ve onları meşgul ediyordu. Birkaçı öğretmen olarak çalışıyor ya da hemşire olarak eğitiliyordu, eğer çocuk sahibi olamıyorlarsa pazarda ufak tezgâhlar açıyorlardı. Ama

üremek aileleri mutlu ve sağlıklı tutuyordu, aslında bunu yapmamız bekleniyordu. Babam hep savaştan önceki durumun hikâyelerini anlatırdı, kendi babasından duyduğu hikâyeleri: Kadın yargıçları ve doktorları, hatta kadınların başkanlığa aday olduğunu. Elbette her kadın bunu yapmıyordu. Bazılar yine evde kalıyor ve ailelerine bakıyordu. Ama bu onların seçimiydi, onlar için tercih edilmiş değildi. O zamanlar kadınların tercihleri vardı; kimle evlenecekleri, ne olacakları, izlemek istedikleri yolu seçmekte özgürdüler. Bu bana uzak bir rüya gibi geliyordu.

"Hastanede çalışabilirsin," dedi Bishop. "Ya da okulların birinde. Her zaman öğretmenlere ihtiyaçları var, biliyorum." Ona baktım, şaşırmıştım. Çalışmam, Bishop Lattimer'ın karısı haricinde bir kimliğe sahip olmam fikrine hiç şaşırmış görünmüyordu. İşleri kendi lehine çevirmede Callie'nin benim olmamı istediği kadar yetenekli miydi?

İkinci adım, *Adliye Sarayı'na giden bir yol bul. Ama göze çarpma, doğru ânı bekle, zorlama. Ama çok da bekleme.* Bilmeden Bishop bana ihtiyacım olan fırsatı vermişti. "Peki ya Adliye'de bir şey olabilir mi?" diye sordum. "Yargıçlarla çalışma fikrinden hoşlanıyorum." Omuz silktim, kayıtsız görünmeye çalışıyordum. "İlginç olur gibi görünüyor."

"Tamam," dedi Bishop. "Babamla konuşmama izin ver, ne uygunmuş görelim. Bir şeyler ayarlayabileceğinden eminim."

Başkan Lattimer'a bir şey borçlu olma fikrinden nefret ediyordum ama Adliye Sarayı'na ulaşmam gerekiyordu. Ona küçük bir hareketle, dudaklarımı aralamadan gülümsedim. "Teşekkürler."

Bir dakika sessizlik içinde oturduk, tek ses bahçedeki büyük meşe ağacının yapraklarının hafif hışırtısıydı. Hiç normal bir sohbetimiz olacak mı diye merak ettim ya da en

azından aramızdaki sessizlik bir gün daha az gergin olacak mıydı?

"Hadi," dedi Bishop, ayağa kalktı. "Buradan çıkalım."

Yerimden doğruldum. "Nerede gidiyoruz?"

"Göreceksin."

****

Nereye gittiğini gördüğümde tereddüt ettim, adımlarım neredeyse hiç hareket etmiyormuşum gibi yavaşladı. Bishop durdu, bir eli ailesinin evinin giriş kapısındaydı. Akşamüstü güneşi gözlerini yakaladı ve ilk defa her iki göz bebeğinin etrafında koyu yeşil kenarlar olduğunu fark ettim, kenarları açık yeşil yerine zümrüt yeşiliydi.

"Neden buradayız?" sordum. Ellerimi arka ceplerime soktum. Sakin, sanki kalbim göğsümden dışarı fırlamayacakmış gibi davranmaya çalıştım, ancak işe yaradığını düşünmüyordum. "Haber vermeden gelmemizden hoşlanmayabilirler."

****

"Evde bile değiller dedi Bishop. "Ama sorun etmezler." Kapıyı açtı ve sessiz menteşeler sallanarak açıldı. Onu takip etmekten başka çarem yoktu.

Bishop ön kapıdaki tuş takımına kodu girdi ve bizi içeri soktu. Giriş soğuk ve sessizdi, ayak seslerimiz neredeyse tüm zemini kaplayan kalın halı tarafından susturuluyordu. Ortada süslü yuvarlak bir masa, üstünde kocaman çiçek düzenlemesi vardı. Koku iğrençti, sanki çiçekler çürümenin eşiğindeydi. Havada asılı gibi duran toz tanecikleri, ön kapının üstündeki pencereden içeri dolan akşamüstü ışığı ile aydınlanıyordu.

"Ne yapıyoruz?" diye sordum, fısıldayan bir ses tonuyla.

Bishop bana kısa süreliğine sırıttı. "Konuşabiliriz," dedi normal ses tonuyla. "Güven bana, tüm çocukluğum fısıldayarak geçmedi."

Dönerek yukarı çıkan merdivene baktım, şimdiden gölgelere boğulmuştu. Merdivenin her iki tarafından evin arka tarafına uzanan bir koridor gözüküyordu. Her şey sessiz ve mükemmeldi ve ben bir çocuğun çamurlu eller ya da gürültü çıkaran ayaklarla bu koridorlarda koştuğunu hayal edemiyordum. Ev bana yalnızlık hissi veriyordu ve bu, burada bir tek ikimizin olmasından kaynaklanmıyordu. Yüreğinde boşluk vardı. Burada tek çocuk olarak büyümek kolay olamazdı.

"Bu taraftan," dedi Bishop, merdivenin sağ tarafını göstererek koridorda ilerlemem için işaret etti. Yürürken sol tarafımdaki açık kapıya baktığımda bir çalışma odası gördüm; büyük ahşap bir masa, bir çift sandalye, duvarda başkanın çerçevelenmiş mührü. Koridorun sonunda Bishop kaim bir ceviz kapıyı iterek açıp avuç içiyle ışığı yaktı.

Burası bir kütüphaneydi. Üç duvarı yerden tavana kadar kitaplar donatmış, en üst rafa ulaşılabilsin diye ufak bir merdiven duvara yaslanmıştı. Bir çift yastıklı koltuğun yanındaki iki masaya lambalar yerleştirilmişti. Etkilenmek istemiyordum, hayran kalmak istemiyordum ama engel olamıyordum. Şehirde bir halk kütüphanemiz vardı, ama çok insan ve yeterince kitap olmadığından, okumaya değer bir şeyin müsait olması aylar sürebiliyordu. Sık sık, bir kitabı alabildiğimde geri vermeden önce on kere okurdum, başka birinin hikâyesinde kaybolmak için debeleniyordum.

"Bunlar neden kütüphanede değil?" diye sordum, başkana kitapları kendine sakladığı için öfke ve onları okumama izin verilebileceği için bencil minnettarlıkla doluydum.

Bishop elini kendisine en yakm kitapların sırtlarında gezdirdi. "Kütüphaneye bir sürü bağışladı. Ama kendi koleksiyonuna sahip olmaktan hoşlanıyor." Bana döndü. "İstediğini, istediğin süreyle alabilirsin. Ve seninle olmam gerekmiyor. On kapının kodunu sana yazarım. Babam burada olmanı sorun etmeyecektir."

Buraya tek başıma gelmeyi, koridorda yürümeyi ve Başkan Lattimer'ın evin içindeki bir odada olduğunu bilerek burada vakit geçirmeyi hayal bile edemiyordum. Ama kodu bilmek işe yarayacaktı. Bugünlerde kimse başkanın güvenliği için endişelenmiyordu. VVestfall'ın çoğunluğu sofralarında yemek, hastanede ilaç ve kapılarının dışında huzur bulabildikleri için çok mutluydu. Kimse mevcudiyeti bozmak için acele etmiyordu ve başkana zarar vermek kesinlikle bunu yapardı. Yine de Başkan Lattimer ile bu evde tek başına olma düşüncesi kollarımdaki tüyleri diken diken etti.

"Ondan korkman gerekmiyor," dedi Bishop, bir adım yaklaştı. "O bir canavar değil."

Belki değil ama canavarlara yakışır şeyler yaptı, kelimeler dilimin uçundaydı, ancak Callie'nin sözlerini hatırladım,onu kızdırmamam için beni uyardığını ve söyleyeceklerimi boğazımı yakacaklarını bilerek geri yuttum. Arkamı dönerek önümdeki kitaplara dalmış gibi yaptım.

"Okumayı sevdiğini söylemiştin' dedi Bishop tam arkamdan. Hareket ettiğini hiç duymamıştım. "Buranın seni mutlu edeceğini düşündüm."

Derin bir nefes aldım ve onunla yüz yüze olmak için döndüm, ellerim arkamdaki rafın alt kenarında kıvrıldı. Bana yakındı, dokunacak kadar yakın, ancak ellerini iki yanında tuttu. Gözleri yüzümde dolaştı.

"Teşekkür ederim," demeyi becerdim. Parmaklarım rafı daha da sıkı kavradı. Callie'nin sözlerini hatırlamaya

çalıştım, *yönlendir, üstüne gitme,* ancak bu kelimeleri uygulamaya sokmakta zorlanıyordum. Benim tavrım hep dümdüz gitmek olmuştu, akıllıca olan etrafından dolanmak bile olsa.

"Bana neden iyi davranıyorsun?" diye sordum Bishop'a. Ancak *iyi* tam da kullanmak istediğim kelime değildi. Masallardaki oğlanlar gibi iyi değildi, şiirler söyleyen ve tapan gözler... onlarla ilgi her şey yumuşak ve saygılıydı. Bishop hakkında yumuşak hiçbir şey yoktu. Ama bu kitaplar, çantadaki çilekler, iş teklifi, bana dokunmamış olduğu gerçeği; hareketlerinde bana mantıklı gelmeyen bir nezaket vardı.

Başı ani bir hareketle biraz geri gitti, alnı kırışmıştı. "Neden davranmayayım?"

Yeni komşularımız Dylan ve Meredith'i düşündüm, Dylan'ın elinin kızın kolunu nasıl biraz fazla sıktığını, sesindeki yumuşak tehdidi. Şimdiden Bishop'ın bana öyle davranacağını hayal bile edemiyordum ama bu, buna gücünün yetmeyeceği anlamına gelmiyordu. Yapmayacağı anlamına da gelmiyordu. Omzumu silkerek yere baktım, kızgın olduğumu göstermeden sorusunu yanıtlamayı deniyordum. "Sadece... çoğu zaman... bu ayarlanmış evlilikler, o şekilde yürümüyor." Başımı kaldırıp ona baktım.

Yanıtlamadı, bana sanki düşüncelerimi tamamlamamı bekliyormuş gibi bakıyordu. Öne doğru uzandı ve ben kitaplığa doğru yaslandım, ama sadece bir kolunu başımın üstüne bir yere koyarak yana doğru yaslandı; tüm dikkatini bana vermişti. Birinin en son ne zaman gerçekten beni dinlediğini hatırlamıyordum. Dinlemeyi yapan genelde ben olurdum.

"Erkeklerin kendilerine bir şey verildiğine inandıklarında, bu verilen başka bir insan bile olsa, o kızı sahip oldukları bir eşya olarak görmeleri çok kolay," dedim. "Onlara ait olan bir

şey. Eğer bir şey sana aitse, ona istediğin gibi davranmaya iznin olduğunu düşünürsün."

"Ama bu her evlilik için söylenemez mi?" diye sordu Bishop. "Bu evliliğin nasıl yapıldığından daha çok, ilişkideki insanlara bağlı değil mi?" Bana bağırmıyordu, fikirlerim yüzünden kızmış görünmüyordu. Alm hâlâ kırışıktı, sanki gerçekten sohbetle ilgileniyor, bakış açımı anlamaya çok çabalıyordu.

"Eh, öyle sanırım," dedim. "Ama burada, bizim..." Duraksadım. Aramızdaki durumdan evlilik diye bahsetmek tuhaftı. Gerçek gelmiyordu. Karısı gibi hissetmiyordum. "Ya da diğer çiftlerden birisinin durumu farklı; herkes kimliğimiz yüzünden kadının değerinin daha düşük olduğunu biliyor. Biz üst sınıfla evleniyoruz." Sesimdeki öfkeyi gizleyemedim. "Ve üst sınıfla evlendiğinde, seni daima küçük gören birisi vardır."

Bishop bana o kadar uzun süre, öyle yoğun baktı ki, yanaklarımda kızarıklıklar belirdi. Yüzüme bir el koymak, ısıyı azaltmak için avucumu kullanmak istedim ama parmaklarım arkamdaki raftan ayrılmıyordu.

"Herkes için konuşamayacağım açık," dedi en sonunda.

"Ama ben öyle görmüyorum." Durdu. *"Seni* öyle görmüyorum."

Callie'yi içime doldurmaya, onun kelimelerinin bir aracı olmaya çalıştım. Burası gülümsediğim ve kirpiklerimin altından ona baktığım, çok şanslı bir kız olduğumu söylediğim noktaydı. Ama ben ağzımı açtım ve yerine, "Yani, buna katılıyorsun, ayarlanmış evliliklere?" dedim.

"Bunu söylemedim." Hareket etti ve sırtını raflara dayadı, duruşumu taklit etti. Bedeninin ısısı aramızdaki ufak boşluktan beni ısıttı. "Ama tarih boyunca barışı sağlamak ve korumak için çok daha kötü yöntemler denendi."

Kısa ve keskin bir gülüş attım. "Tam bir erkek gibi konuştun."

Tekrar bana baktı, ama bakışlarımı ileride tutarak odanın karşısındaki rastgele bir noktaya baktım. "Bunu yaşayan sadece sen değilsin Ivy," dedi. "Bana da kimse evlenmek istiyor musun diye sormadı."

"Bunu biliyorum," dedim savunarak. Ama haklıydı, erkekleri kızlar kadar düşünmüyordum. Buradaki kızlarla evlenen, şehrin benim tarafındaki erkekleri bile. Çünkü o zaman bile en kötüsüyle karşı karşıya kalan kızlar oluyordu. Yeni kocaları, herkes onların kendilerinden daha üstün kızlarla evlendiklerini düşünüyor diye zaten kızgınlardı ve bu adaletsizlik hissinin acısını çıkarmak için yeni eşten daha uygun kim olabilirdi ki?

Ve ben özellikle Bishop hakkında düşünmemiştim. Sanırım hemen, babasının kibrinin ona eksiksiz geçtiğini, evliliğimizi öyle ya da böyle pek umursamadığını, kazanmadan hakkı olduğunu varsaydığını düşünmüştüm.

"Bu seni rahatsız etmiyor mu?" diye sordum. "Tüm seçimlerimizin bizim için yapılması?"

Bishop omuz silkti ve ben çığlık atmak istedim. Her şey hakkında nasıl bu kadar sakin kalabildiğini anlamıyordum, sanki hiçbir şey onu etkilemiyordu. "Değiştiremediğin bir şeye kızmak bir işe yaramıyor."

"Eğer insanlar gerçekten isterse, değiştirilemeyecek bir şeyin olduğunu düşünmüyorum," dedim, beynim, *dikkatli ol... dikkatli ol,* diye fısıldarken.

"Bu doğru olabilir, teoride," dedi Bishop. "Ama şu anda ve tam bu noktada, sonuç şu; biz evliyiz. İstesek de istemesek de. Bunu yürütmenin bir yolunu bulmalıyız. Başka seçeneğimiz yok."

Diğer seçeneğin ne olduğunu biliyordum; onun ölmesi ve babamın lider olması ile sonuçlanıyordu. "Peki," dedim. "Deneyeceğim." Sesim bana bile çok ikna edici gelmedi.

"Tamam," dedi Bishop, kitaplıktan kendini ittirerek uzaklaştı. "Şimdi, gidip sana okuyacak bir şeyler bulalım."

Arkamdaki raflarca kitaba bakmak için dönüp sırtlarında parmaklarımın gezinmesine izin verdim. Henüz belirli bir şey bile aramıyordum, sadece kokunun ve görüntünün tadını çıkarıyordum.

"Buna ne dersin?" dedi Bishop. İnce siyah ciltli bir kitap tutuyordu, kapaktaki isim dikildiğim yerden okumam için çok ufaktı. *"Romeo ve Juliet."* Kitabı bana doğru salladı. "Düşman aileler. Talihsiz genç âşıklar." Yüzü ifadesizdi, ancak gözleri gülüyordu.

"Çok komik."

"Bana deli diyebilirsin," dedi. "Ama kulağa ilgi çekici geliyor."

Bishop sırıtışımı göremeden yüzümü kitaplığa döndüm.

Söz verdiği gibi Bishop, Adliye Sarayı'nda çalışmam için babasıyla konuştu. Başkan Lattimer'ın ilk başta karşı çıktığını düşünüyordum, ama görünüşe göre Bishop ikna ediciydi, çünkü yarın başlıyordum. Yatak odasmdaydım, ilk işgiinümde ne giyeceğimi çözmeye çalışırken Bishop bana seslendi.

"Efendim?" dedim, salona yürüdüm. Ayağında bir yığın kirli çamaşırla orada dikiliyordu. Çamaşırları işaret ettim. "Bu nedir?"

"Kendi kendilerini temizlemeyeceklerini fark ettim," dedi Bishop. "Ne kadar çok beklersek, o kadar çok birikecek, değil mi?"

"Evet," dedim, "genelde böyle işler. Ama bu gün yapacak vaktim yok. Belki bu hafta sonu yaparım, olur mu?"

"Ben yaparım," dedi Bishop, beni şaşırtarak; çamaşır genelde kadının görevidir. "Ama bana nasıl yapılacağını gösterir misin?" Ensesini bir eliyle avuçladı. "Daha önce hiç yapmadım."

"Gerçekten mi?" sordum, kaşlarım kalktı. "Hiç mi?" Benim tarafımdaki oğlanların çoğu nadiren yapsalar bile en azından nasıl çamaşır yıkanacağını biliyordu.

"Hiç. Babamın evinde hizmetçiler var. Öğrendiğim bir şey değil."

Elbette değildi. Büyük ihtimalle çoğumuzun günlük yaptığı çoğu işi yapmak zorunda kalmamıştı. Başkanın şımarık oğlu. Ona öfkelenmek istiyordum ama en azından çaba harcıyordu. Ve Callie'nin bana parkta dediğini hatırladım; iyi davranmalı, ağzımın ayannı kaçırmamalıydım. Zaten tavsiyesini birçok kez göz ardı etmiştim, bu yüzden düşündüklerimi söylememe engel olabildim.

Kıyafet yığınına baktım. "Çamaşırları topla ve benimle dışarıda buluş."

Bahçede demir bir tekne vardı, büyürken kullandığımıza benziyordu. Evin yan tarafından hortumu çektim ve tekneyi suyla doldurmaya başladım. Bishop kıyafetleri beton avluya bıraktı, elinde bir kutu deterjan tutuyordu.

"Tamam' dedim, "deterjanın birazını oraya serp. Su hâlâ akarken serpmen gerek, yoksa üstte kalırlar ve köpürmezler' Bishop başını sallayarak onayladı ve kutunun yarısını suya boşalttı. "O kadar değil!" dedim ona. "Biraz dedim! Biraz!"

"Özür dilerim," dedi Bishop. "Ne yapayım? Bir kısmını geri alayım mı?"

"Deneyebilirsin."

Yarısı çözülmüş deterjanı sudan avuçlayarak çıkarmak için iki elini kullanıp bahçeye doğru fırlattı. "Bunun işe yaradığını sanmıyorum," dedi. "Anlaşıldığı üzere çamaşır yıkanması gereken bir hayata uygun değilim."

"Eh, endişelenme. Büyük ihtimalle yapman gereken tek sefer bu."

Bishop kaşlarını çattı. "Neden böyle dedin?"

"Çünkü kadın benim," dedim yavaşça, "ve sen de kocasın. İşler burada böyle yürür."

"Bu umurumda değil," dedi Bishop. "Demek istediğim, artık senin de bir işin var, değil mi? Yani ev işlerine ikimizin de yardım etmesi gayet doğal."

Topuklarımın üzerine oturdum, kelimelerini kafamda evirip çevirdim, tuzak aradım. "Tamam," dedim en sonunda.

Bishop hızla onayladı. "Tamam." Dikkatini tekrar tekneye verdi. "Şimdi sabunun geri kalanını oradan çıkarmam gerek."

Boğazımdan bir kıkırdama yükseldi, tamamen beklenmedikti ve Bishop'ın bana bakmasına neden oldu. "Ne?" diye sordu.

"Komik görünüyorsun," dedim ona. Kolları kıvrılmış, suyla ve parmak uçlarından dirseklerine kadar deterjanla kaplanmıştı, hâlâ bir avuç kaygan toz ellerindeydi. Başka bir kıkırdama daha yükseldi ve ağzımı elimin tersiyle kapattım. "Özür dilerim' dedim boğulur gibi bir sesle.

Deterjanı uzağa savurdu ve ellerini şortuna sildi. "Hadi, gül bakalım," dedi, gülümsüyordu. "Şimdi ne yapıyorum?"

"Şimdi iki parça giysiyi içine koy. İki ya da üç!" dedim kocaman bir yığın aldığında. "Her şeyi değil!"

"Yıkanacak bir sürü şey olduğunda, bu sonsuza dek sürer," diyerek mırıldandı, köpüklü suya iki gömlek ve bir

pantolon atarken.

"Sonra çamaşır tahtasını al." Teknenin yanındaki tahta ve metalden oluşan çamaşır tahtasma işaret ettim. "Ve kıyafetleri onda ovuyorsun. Aynen böyle." Tişörtlerden birini aldım ve çamaşır tahtasında yukarı aşağıya sürttüm, ovana kadar etrafında döndürdüm ve sonra sudan çıkardım. "Durulayıp asıyorsun, sonra işin bitiyor."

"Anladım," dedi Bishop.

Yıkadığım tişörtü duruladım, ipe asarken Bishop kıyafetlerin geri kalanını halletti. Arkamı döndüğümde bir pantolon yıkıyordu, onları sanki kıyafette bir delik açmak istercesine çitiliyordu.

"Şey... onları temizlemeye çalışıyorsun," dedim ona. "Döverek boyun eğdirmeye değil."

Bishop kafasını kaldırıp bana baktı. Koyu renk saçları alnına döküldü ve güldüğünde burnu kırıştı. Bu onu daha genç, kaygısız gösteriyordu. İlk defa onu çocukken görebiliyordum. Uzun süre birbirimize baktık ve sonra tekrar yıkamaya başladı, bu sefer daha nazikti.

Derin bir nefes aldım ve yanaklarımın ateş gibi olmasını görmezden geldim. "Böyle daha iyi' diyerek eve doğru yürüdüm. "Hemen burada olacağım, ben verandada rahatlarken sen bitir. Görünüşe göre alıştırmaya ihtiyacın var."

Bana doğru bir avuç sabun fırlatınca ufak bir çığlıkla kaçtım. Menzilin dışına çıktığımda, ilk defa planı ya da daha sonra ne yapacağım diye düşünmeden onunla beş dakikadan fazla vakit geçirdiğimi fark ettim. Ki bu babamın ve Callie'nin istediği şeydi; doğal davranmam, gerçek görünmesini sağlamam. Mutlu olmalıydım. Ama Bishop'ın kahkahasını, buruşmuş burnunu, yanaklarımdaki sıcaklığı hatırlayarak yanlış bir şey yaptığımı düşünmeme engel olamadım.

6

Adliye Sarayı, Belediye Binası gibi kalkerdi ve şehrin meydanında hemen birbirlerinin karşısında duruyorlardı. Adliye Sarayı'nın merdivenlerini tırmanırken gözlerim Belediye Binası'nın üzerinde gezindi. İçerdeki sahneyi söktüklerini, gelecek yıla kadar sandalyeleri depoya kaldırdıklarını biliyordum. Düzinelerce çocuğun hayatı bir gün içinde değişmişti ve kanıtlar çoktan göz önünden kaldırılmıştı.

Adliye Sarayı'nın girişi Belediye Binası'nın salonundan daha küçüktü ama yerler aynı fayansla kaplı, kalker duvarlardan dolayı aynı soğuk hava ortama hâkimdi. İki üniformalı güvenlik görevlisi kapının hemen iç tarafında, kalçalarındaki kılıflarda silahlarla dikiliyorlardı. Şu günlerde silah görmek nadirdi. Elinde bulundurmak yasadışıydı, hatta polisler bile düzenli olarak takmıyorlardı, durum kontrolden çıkarsa dövüş sanatları ve coplarla hallediyorlardı, bu da pek sık olmuyordu. Kendime dik dik bakma diye hatırlattım. Ayakkabılanm zeminde güçlü tak tak sesleri çıkarıyordu ve şimdiden topuğum su toplamaya başlamıştı, bu durum sandaletlerimi özlememe sebep olmuştu.

Danışma masasında aşırı kilolu, yüzü için fazla küçük görünen bir gözlük takmış bir adam oturuyordu. Yaklaşmamı izledi ama masaya ulaştığımda bile konuşmadı.

"Selam' dedim. "Victoria Jameson ile görüşmem vardı."

"Ve adın?" diye sordu ağır ağır konuşarak.

"Ivy Lattimer."

Bir anlığına yüzündeki şaşkınlık ifadesinin zevkini çıkardım, gergin bir farkmdalık ani ışık saçan gülümsemesine eşlik etti. Ama aynı hızda pazardaki kadının

sırf adım yüzünden bana çörek verdiğini hatırladım. İnsanların ismimden dolayı benden hoşlanmasını ya da korkmasını istemiyordum. Lattimer adı zaten bana ait bile değildi. Üstüme aldığım bir şeydi, aynı bir elbise ya da bir çift ayakkabı gibiydi.

"Bayan Lattimer," dedi, ayağa kalktı. "Bugün geleceğinizi fark etmemiştim. Eğer bilseydim..."

Ona zorla gülümsedim. "Bayan Jameson'ı nerede bulacağımı öğrenmem gerek."

Bir kısmı tehlikeli biçimde eğilmeye ve yere düşmeye kadar vararak biraz daha eli ayağına dolandıktan sonra adam bana merdivenleri gösterip üçüncü kata çıkmamı ve sola dönmemi söyledi.

Victoria Jameson'ın ofisinin kapısı açıktı ve içeriden seslerin geldiğini duyabiliyordum. Kapının dışında durdum ve birinin beni fark etmesini bekledim; bölmeye çekinmiştim. Odada bir adam ve kadın vardı, kadın masanın arkasında dikilmiş ve adam kadının karşısındaki sandalyede oturmuştu.

"Hayır," dedi kadın, "kız daha önce dışarı atıldı. Ama ailesi bu konuda bağırıp çağırmayı kesmiyor. Başkan Lattimer halledilmesini istiyor."

"Tamam," dedi adam. "Yani son bir uyarı mı?" Öne eğildi. "Eğer işe yaramazsa, o zaman onları barışı ve düzeni bozmakla..." Kapıda beni gördüğünde adam sözünü yarım bıraktı.

"Sana yardım edebilir miyiz?" diye sordu, sesi sertti.

"Ivy?" diye kadın sordu. Başımla onayladım. "Sana Ivy demem sorun olur mu?"

"Hayır." Bayan Lattimer olmaktan kurtulmak rahatlatıcıydı.

Masanın etrafından dolanarak elini uzattı. "Adım Victoria Jameson." Adama işaret etti. "Ve bu da Jack Steward."

Hepimiz el sıkışırken, Victoria'yı inceleme fırsatı buldum. Otuzlu yaşlarının ortasında gibi görünüyordu, kakao rengi teni ve boynunun yarısına gelen kıvırcık saçları vardı. Gözlüğünü başının üzerine oturtmuştu ve altın halka küpeler kulaklarında sallanıyordu. Son derece ciddi bir havası vardı ama gülümsemesi arkadaş canlısıydı.

"Bu konuşmaya daha sonra devam edebiliriz," dedi Jack, Victoria'ya. Bana başıyla kısa bir selam verip çıkarken kapıyı ardından kapattı.

"Demek," dedi Victoria, tekrar masanın arkasındaki koltuğuna oturdu ve Jack'in az önce oturduğu sandalyeyi bana işaret etti, "sen Bishop'ın eşisin."

"Evet."

"Ve bir iş istiyorsun."

"Evet."

Dudak bükmesini ya da onaylamayan bir bakış atmasını bekledim ama o sırıttı. "Bunun harika olduğunu düşünüyorum! Hiçbir zaman evde otur ve bebek doğur rutinin büyük bir hayranı olmamışımdır. Özellikle sadece on altı yaşındaysan."

"Ben de öyle," dedim ve güldü. "Peki ya sen?" diye sordum. "Burada çalışmaya nasıl başladın?" Çocuk doğuracak yaşta bir kadının çalışması, özellikle de Adliye Sarayı'nda, alışılmamıştı.

"Babanı eskiden yargıçtı' dedi Victoria. "Bu koridorları arşınlamayı arzulayarak büyüdüm ben."

"Çocukların var mı?" Büyük ihtimalle yoktu, eğer burada çalışıyorsa.

Victoria'nın yüzü karardı ve başka tarafa, sokağı gören pencereden dışarıya baktı. "Hiç çocuğum olmadı," dedi sessizce. Sesinde kederden, hayal kırıklığından daha öte bir şey vardı. Utanç belki de, kim bilir? Bu bebek doğurmak hakkında biraz önce sarf ettiği sözlerinden şüphelenmeme neden oldu.

"Pekâlâ," dedi Victoria, işe dönmüştü. "Ben yargıçların programlanndan, takvimlerinden, gündemlerinden, kısacası duruşma salonlarının işlemesini sağlayan her şeyden sorumluyum. Artı dosyalama ve evrak işlerinden. Bir kişi için her daim çok fazla iş var, işte burada sen devreye giriyorsun."

Hâlâ her gün ne yapacağıma dair açıkçası sağlam bir fikrim yoktu ama bu pek de mühim değildi. Giriş kapısında duran güvenliği, kılıflarındaki silahları hatırladım ve doğru yerde olduğumu biliyordum. Babam memnun olacaktı.

***

İlk iş haftamın ilk cumasında erkenden uyanıp Bishop kahvaltı ederken banyoya daldım. Victoria benden dokuzdan önce gelmemi istemişti, böylece duruşma için duruşma salonunu düzenleyebilecektik ve ben geç kalmak istemiyordum. Ben giyinirken, Bishop'ın kendi duşuna başladığını duydum ve sabırsızca banyoya tekrar gidip dişlerimi fırçalamak için duşunu bitirmesini bekledim. "Ah, pardon," dedim, kapı girişinde donakalmıştım. "İşinin bittiğini düşünmüştüm."

Bishop bana baktı, yüzünün alt tarafı köpükle kaplıydı ve bir elinde tıraş bıçağı tutuyordu. Beline bir havlu sarılmıştı ve üzerinde başka bir şey yoktu, sıkı karın kasları gözler önüne serilmişti. Koyu saçları suyla arkaya yapıştırılmıştı, çıplak göğsü geri kalanı gibi yumuşak görünüyordu ve altın rengiydi. Kaburgasının hemen altında ufak, soluk kahverengi bir doğum lekesi vardı. Gözlerimle ne

yapacağımı bilemiyordum, bakmak için güvenli bir yer bulamamıştım. "Sorun değil' dedi. "Yer var."

Aslında yoktu, ama yanına geçtim ve ufak aynanın önünde yer açmak için bir adım geri çekildi. O kadar sessizdi ki, diş macununu diş fırçama koyarken tıraş bıçağının tenmden kayışını duyabiliyordum. Banyo sabun, nane ve boynuma ateş basmasına neden olacak son derece erkeksi bir şey kokuyordu.

Gözlerimi önce diş fırçamda ve sonra dişlerimi fırçalarken de lavaboda tuttum. Ama ağzımı silip aynanın karşısında doğrulduktan sonra gözlerim aynada Bishop'ınkilerle buluştu. Birbirimize baktık ve tüm bedenim farkındalıkla sızladı. Bu durumda bir eşin ne yapacağını düşündüm ama annesiz bir evde büyüdüğümü göz önüne alırsak, devam edecek pek bir şeyim yoktu. Kendi kendime ne yaptığımı sorgulama fırsat vermeden döndüm ve çıplak omzuna bir öpücük kondurdum. "Paylaştığın için teşekkürler," dedim. Kalbim gümbür gümbür atıyor, adeta yerinden çıkmaya çalışıyor ve dudaklarım sıcak tenine değdiği yerde tutuşuyordu.

Bishop'a bakma cesaretini gösterdim ve kendimi sonrasında olacaklara hazırladım. Benim kocamdı ve bizi ayıran birkaç parça kıyafet vardı. Bu artık onun için, beklemenin yetmediği an olabilirdi. Bu düşünce beni hem korkuttu hem de göğsümü titreyen sıcaklıkla doldurdu. Ama Bishop sadece bana baktı, sonra da bir kahkaha patlattı; pek kibar bir gülüş değildi. El havlusuyla tıraş köpüğünün geri kalanını silmeye devam etti.

"Ne?" Bana cevap vermesini talep ettim, aşağılanma hissi yanaklarımı kırmızıya boyamıştı. "Neden gülüyorsun?"

Benden önce banyodan çıktı ve onu yatak odasına kadar takip ettim. Eli beline gitti ve omzunun arkasından bana baktı. "Uyarıyorum," dedi. "Bu havluyu indirmek üzereyim."

Hızla arkamı döndüm ve koridora çıktım. Arkamda havlunun yere düştüğünü, kıyafetlerin hışırdamasını duydum. Bishop çıktığında, şort giyiyordu ve düz karnından aşağıya bir tişört indiriyordu. "Bana yanıt vermedin," diyerek ona hatırlattım. "Bu kadar komik olan neydi?"

Durdu ve hâlâ ıslak saçlarının arasına elini daldırdı. "Benim için rol yapma, Ivy," dedi, kelimeleri tane taneydi. "İstediğim bu değil. Ve senin istediğin de bu olmamalı."

Sinir üzerime dalga dalga yayıldı. "Hepimiz senin kadar mükemmel olamadığımız için özür dilerim," dedim. "Her zaman yapmam ya da söylemem gereken doğru şeyi bilmediğim için özür dilerim."

Bishop'ın çenesi kasıldı. "Mükemmel değilim."

"Ya, biz ölümlüler için söylemesi güç," dedim. "Hiç üzülmüyor, sinirlenmiyor ya da utanmıyor musun? Bir şeyler hissediyor musun?"

Nefesini verdi, bana doğru bir adım attı. Koridor fazlasıyla dardı; duvarla, dalgalar halinde ısı yayan bedenin arasında sıkışıp kalmıştım. "Evet," dedi, sesi alçaktı. "Bir şeyler hissediyorum." Yeşil gözleri alev alevdi. Bu şimdiye dek onda gördüğüm en şiddetli duyguydu ve yeterince derin nefes almakta zorlanıyordum, ciğerlerim gerilim yüzünden sıkışmıştı. "Sorun da bu, Ivy. Senin de onları hissetmeni istiyorum."

Ağzımı açtım, tekrar kapadım. Nasıl cevaplayacağımı bilmiyordum.

"Unut gitsin," dedi Bishop. Duyduğum son şey kapının ardından çarpılıp kapanmasıydı.

Düşmanınla yemeğe gidiyorsan ne giyerdin? Yatak odasının ortasında dikildim, sahip olduğum her kıyafet parçası yatağın üstünde, acınacak kadar ufak bir dağ oluşturuyordu. Tek gerçek elbisem düğün gününde

giydiğimdi ve onu da bir daha asla üzerime geçirmek istemiyordum. Sadece materyalin tenimde kayması irkilmeme yeter sebepti. Ancak Bayan Lattimer'ın şort ve tişört içinde gelmemi takdir edeceğini de düşünmüyordum. İstediğim şey Başkan Lattimer'ın kütüphanesinden ödünç aldığım kitaplardan biriyle kıvrılmaktı. Ancak Lattimer ailesiyle bir ara yüzleşmek zorundaydım. Onları yok saymak bir işime yaramazdı.

Başkan ve Bayan Lattimer, dün bizi yemeğe çağırmışlardı, düğünden iki hafta kadar sonra. Belki de bundan önce evlerinde bulunmam düşüncesini mideleri kaldırmamıştı. Orada saat sekizde olmamız söylendi. Bishop hep geç yediklerini anlattı, o daha küçük bir çocukken bile. Bunda çok huzursuz edici, kibirli bir şey vardı.

En sonunda kısa ama bol siyah bir etekte, düz siyah sandaletler ve soluk mor kolsuz bir tişörtte karar kıldım. Saçlarımı saldım, sırtımın ortasına uzun zaman önce boyun eğdirmekten vazgeçtiğim deli dalgalar halinde dökülüyorlardı. Bunun yeterli olması gerekecekti. Onları etkilemek için daha fazla vakit harcamakla ilgilenmiyordum.

Bishop beni salonda bekliyordu, kot pantolon ve sivah bir gömlek giymişti, yakası iliklenmemiş ve kolları katlanmıştı.

"Güzel görünüyorsun," dedi bana.

"Teşekkür ederim," dedim. Gözlerim çıplak kollarına kaydı ve istemeden üstü çıplakken nasıl göründüğünü hatırladım; yumuşak tenini ve sıkı kaslarını. Midemde ufak bir kasılma oldu. Gözlerimi yüzüne kaldırdığımda, onu beni izlerken buldum.

"Bu sabah için özür dilerim," dedi. "Gülmemem gerekirdi."

"Ben de özür dilerim," dedim. "Çabalıyorum. Sadece... her zaman ne yapmam gerektiğini bilmiyorum." Hayatımın hikâyesiydi bu.

"Yapman gereken bir şey yok, Ivy," dedi. "Bir olması gerekenler listem yok."

Ah, ama benim var, diye düşündüm. Ve bu çocuğun, ona karşı ilgi konusunda rol yaptığım, bağlılığı zorla yaratmayı denediğimi bildiği gerçeği her şeyi daha güçleştiriyordu. Neden normal on sekizlikler gibi olamıyordu ki? Her ne sebepten sunulmuş olsa da, bir kızdan gelen öpücüğü kabul eden tiplerden. Onun yerine Bishop dürüstlük istiyordu; ona veremeyeceğim tek şeyi.

Evden ayrıldığımızda dışarısı hâlâ aydınlıktı, ancak güneş biz yürürken gökyüzünde batmaya başlamıştı, adımlarımız boş kaldırımda birbirine ayak uydurmuştu.

"İş yerinde ilk hafta nasıldı?" diye sordu Bishop.

"Güzel. Aslında şu anda pek ilginç bir şey yapmıyorum. Genel olarak dosyaları düzenliyorum. Ama her gün gidecek bir yerinin, yapacak bir şeyinin olması güzel."

"Sevindim," dedi. "Bir amacın yoksa günlerin uzun geldiğini biliyorum."

Kendisi hakkında mı konuşuyordu? Her sabah evden gidiyordu ama nereye gittiğine dair bir fikrim yoktu. Ve çoğu gün güneş ışığı kokarak geliyordu ki bu konsey toplantılarında büyük ihtimalle kıttı. Ben Adliye Sarayı'ndayken, o belki de nehre gidiyordu. Bana anlatmadı ve ben de sormadım.

Ailesinin evine yaklaştığımızda kalbim hızlanmaya başladı, gerektiğinden iki kat fazla çarpıyor, akşam havasının çok sıcak olmamasına rağmen, ter saçımda birikiyordu.

"Tutunacak bir şey ister misin?" Bishop sordu. Aşağıya doğru bakana kadar neden bahsettiğini anlamamıştım. Bronz tenli, uzun parmaklı eli bana doğru uzatılmıştı. Gözlerimi hızla yüzüne çevirdiğimde yüzünde küçük bir

gülümseme vardı; ne yapacağımı görmek için bekliyordu. Zorlamıyor, sadece teklif ediyordu. İlk düşüncem hayır demekti, ancak bu banyodaki öpücükten daha az ayarlanmış geldi, bir şekilde daha doğaldı. Ancak bir erkekle daha önce hiç el ele tutuşmamıştım ve pek mahrem sayılmasa da midem yine de gerginlikle kasılmıştı. Teklifini kabul etmem gerektiğini biliyordum; Callie etmemi isterdi.

Elimi Bishop'ın avucunun içine kaydırdım ve o parmaklarımızı birbirine kenetledi. Avucunun sıcak baskısı beni dengeledi, elimden koluma, oradan da göğsüme dolan bir ısı yayıldı, kalbimin delicesine atışını yavaşlattı.

Ailesinin evine giden uzun araba yoluna kadar elimi tuttu ve sadece kapıdan içeri girdiğimizde bıraktı. Açıkta kalan avucum adeta çıplak hissediyordu ve ben babası yaklaşırken yeniden Bishop'ın parmaklarına sarılma isteğime karşı koymak zorunda kaldım.

"Bishop, Ivy!" Başkan Lattimer seslendi. Bize doğru iki kolu açık olarak yaklaştı ve biz kaçamadan bizi kucağına çekti. "Bize katılabildiğiniz için mutlu olduk. Sizi daha önce ağırlamak istedik, ancak anneni biliyorsun," dedi sırıtarak Bishop'a, "Her şeyin mükemmel olduğundan emin olmak istedi." Bana bahane gibi geldi. Bishop'a da öyle gelmiş olmalı ki babasının arkasından kın.) kaşlarım k,ildirdi.

Ivrin Lattimer kocasının arkasında, yüzünde .ki çeken bir gülümsemeyle belirdi, sanki o dişlerini gıcırdatırken aynı anda birisi do yanaklarını çekiyordu, kiraz rengi kırmızı etek ve uzun kollu bir tişört giyiyordu; bu hava için oldukça kalındı ama yerinden çıkmış bir tel saçı bile yoktu. Nasıl tel lendiğini bildiğinden bile kuşkuluydum. Bana kırk yılda bir bulunan Barbie bebeklerini hatırlatıyordu; mükemmeliyet için plastikleşmişti. Erin'in aslında şehrin benim tarafından olduğunu biliyordum, Erin Bishop olarak doğmuştu ve babamın sınıf arkadaşıydı. Ama bu çok zor bir ihtimal gibi görünüyordu, kontrol altındaki zarafeti büyürken tanıdığım

çoğu kadınla tezat oluşturuyordu. Kendisi için yeni bir karakter inşa etmişti ve soğuk kabuğunu bir kraliçe gibi taşıyordu.

Bishop'u kucakladı, o da onun yanağına kaskatı bir öpücük kondurdu, ancak bana sadece başıyla bir selam verdi. Sevgi taklidi yapmadığı için memnundum. Kocasından daha dürüsttü en azından. Hoşlanmaması saygı duyabileceğim bir duyguydu.

Akşam yemeği resmi yemek salonunda servis edildi, dördümüz tamamen açılmamış olmasına rağmen küçük topluluğumuz için çok büyük bir masanın etrafına dağıldık. Lattimer'lar iki uca yerleşmişti ve Bishop'la benim de karşı karşıya oturmamız bekleniyordu. Kendi ıssız adama bırakılmış gibiydim ve düşman sular iki tarafımı sarmıştı.

Bishop oturmam için sandalyemi çektikten sonra arkamızdaki duvara dayanmış duran fazla sandalyelerden birini alarak yanıma oturdu. "Masanın karşısı, çok uzaktı," dedi annesine. Bu ufak başkaldırısı, bana gösterdiği dayanışma için ona fazlasıyla minnettar olmamaya çalıştım.

Bayan Lattimer değişiklikten hoşlanmamıştı ama konuyu büyütmedi. Kapı girişinde bekleyen hizmetçiye başıyla küçük bir işaret verdiğinde, kadın Bishop'ın servisini masasının karşısına taşımak için koşuşturdu.

''Nihayetinde yeni evliler," dedi Başkan Lattimer gülümseyerek. Başkan Lattimer kafasında her ne canlandırıyorsa, bunun Bishop'ın her gece kanepede uyuyor oluşunu içerdiğinden şüpheliydim.

Salata servisini, sıcak biberiye ekmeğini küçük sohbet ve sadece birkaç rahatsız edici sessizlikle atlattık. Akşamdan yara almadan hayatta kalacağımı düşünmeye başlıyordum ki Başkan Lattimer bana gülümseyerek döndü. "Adliye Sarayı'ndaki işinden hoşlanıyor musun?"

"Hoşlanıyorum," dedim. "Victoria Jameson ile çalışıyorum."

Başkan Lattimer başıyla onayladı. "Victoria'yı iyi tanırız ve elbette babasını da. Bebekler gelene kadar bu seni meşgul tutacaktır."

Kalbim bir anlığına durdu. "Öyle," dedim.

Başkan Lattimer tavuğunu kesti. "İlginç bir şeyler öğreniyor musun?"

Buzlu sudan bir yudum aldım. "Çoğunlukla dava işleriyle meşgulüm," dedim dikkatlice. "Yargıçların düzenli olmasını sağlıyorum." Ara verdim. "Victoria gelecek hafta tutuklularla bazı işler yapabileceğimi söyledi."

Bayan Lattimer'ın eli, kucağına düşmeden önce boğazına yükseldi. "Ah," dedi. "Bunun uygun olduğunu sanmıyorum Ivy. Senin için değil."

"Neden değil?" diye sordum, kelimeler hedeflediğimden daha savunmacı bir ses tonuyla çıkmıştı.

"Sadece bir genç kızsın," dedi Bayan Lattimer. "Bazı şeyler senin için fazla yetişkin."

Tabağıma odaklandım. *Ağzım kapalı tut*, dedim kendime. Sadece çeneni kapat. Ama yapamadım ve ben Bishop onun yerine beni istediğinde, Callie'nin endişesini artık tamamen anlıyordum. Eğer babamın planının yürümesini sağlarsam, bu mucize olurdu. "Eğer arzum dışında evlendirilecek kadar büyüksem, istediğim yerde de çalışmak için yeterince büyüğüm sanırım," dedim, onunkilerle buluşması için gözlerimi kaldırdım.

Uzun bir sessizlik hâkim oldu. Bayan Lattimer'ın çatalı tabağında şangırdadı. "Bu ne cüret," dedi, gözleri büyümüştü. "Bu ne-"

"Erin," dedi Başkan Lattimer, sesi sakindi. "Ivy'nin kendi düşüncesine sahip olma hakkı var. Özellikle burada, bizim yemek masamızda." Ona baktım, şaşırmıştım. "Tartışmayı destekliyorum," dedi bana, sesinde alay yoktu.

"Kendi inançlarınız doğrultusunda olursa, değil mi?" sordum. Elimin titrediğini kimse görmesin diye çatalı bıraktım. "Sokaklarda insanlara demokrasi tanınmıyor, değil mi? İşlerin yürütülme şeklinde söz söyleme hakkı da?"

Başkan Lattimer'ın yüzü kasıldı. "Demokrasiyi büyük baban destekliyordu, Ivy. Ve kaybetti. Kaybetti, çünkü arkasında yeterince destekçisi yoktu."

"Hayır, kaybetti, çünkü silahlara ilk babanız ulaştı." Durmam gerekiyordu. Nefes aldım, kendimi tekrar kontrol altına aldım. Bishop'ın eli masanın üstünde benimkine sürtündü. Sadece küçük parmağı benimkine değiyordu. Ona baktım, ürkmüştüm ve gözleri benimkileri tutsak aldı. Beni yüreklendiriyordu ya da en azından beni durdurmaya yeltenmiyordu.

"İnsanlara, ne tür bir hükümet istedikleri konusunda karar hakkı vermekte ne sakınca var?" diye sordum. "Neden korkuyorsunuz?" Bunlar babamın sözleriydi ve onları sarf etmek beni ona daha da yakınlaştırıyordu.

"İnsanların kesinliğe ihtiyacı var," dedi Başkan Lattimer. "Huzura ihtiyaçları var. Yeterince savaş ve kargaşa atlattık."

"İnsanları çitin dışına atmak, bu bir tür huzursuzluk değil mi?" dedim.

"Dışarı atılan insanlar korkunç şeyler yaptılar. Ceza suça uygun," Bayan Lattimer araya girdi.

"Belki bazıları için," diye kabul ettim. "Ama sadece katiller atılmıyor. Çalan ve mevcudiyeti bozan insanlar da atılıyor. Onları ölüme göndermek nasıl huzur getiriyor?"

Bayan Lattimer konuşmak için ağzını açtı, ancak bir kelime dahi edemeden onu susturdum. "Peki ya kızları evlenmeye zorlamak, kendi hayatları için tek söz söyletmemek?"

"Önceliğimiz kişisel mutluluk değil, Ivy," dedi Başkan Lattimer. "Bu olamaz. Hâlâ hayatta kalmaya, nüfusumuzu artırmaya çabalıyoruz ve insanların çok fazla seçimi olduğunda, sık sık yanlış kararlar veriyorlar. Bu yüzden onlara yol göstermek bana kalıyor."

Zorla kahkaha attım. "Yani Westfairdaki her birey için en iyisini biliyorsunuz, öyle mi?"

"Evet," dedi Bayan Lattimer. "Biliyor." Bana dik dik baktı, ağzı sımsıkı kapalıydı, dudaklarının çevresinde küçük kırışıklıklar olumuştu.

"Biliyor musun," dedi Başkan Lattimer, "bana anneni hatırlatıyorsun. Elbette onun gibi görünüyorsun. O da... tutkulu olabiliyordu."

"Ne?" dedim, sesim kafamdaki çığlıklardan zar zor duyabildiğim bir fısıltı olarak çıkmıştı. "Annemi tanıyor muydunuz?"

"Evet," gülümsemesi kederliydi. "Onu iyi tanırdım."

Sormam gereken o kadar çok soru vardı ki boğazımda yumru oluşturdular ve teki bile çıkmadı. Ona bağırmak istedim, parmaklarımla yanaklarını tırmalamak ve onu öldürenin *kendisi* olmasma rağmen sesinde bu kadar sevgiyle onun hakkında nasıl konuşabildiğini sormak. Ama büyük bir parçam şu anda kim olduğunu ya da ne yaptığını umursamıyordu. Eğer bana annemi anlatacaksa o zaman dinlemeye razıydım.

Ailem çoğu zaman anneme olanların anısını öfkemi canlandırmak için kullanıyordu, ama kimse benimle yaşadıkları hakkında konuşmuyordu. Ne de ailemin

hiddetinin sembolü olmasından önce kim olduğu hakkında. Tüm hayatım boyunca, onunla ilgili en fazla kimsenin sesli söylemeye cesaret edemediği arkamdan sarf edilen fısıltıları dinlemiştim, uyuşturucu gibi yoksunluğunu çektiğim bölüm pörçük cümlelerdi; *trajik, rezil*, *kalbi kırık, gitti, asla geri gelmeyecek.*

"Onu nereden tanıyordun?" diye sordum, sesim acı doluydu.

Bir sandalye geri itildi, sıçramama neden oldu. "Bu kadar yeter," dedi Bayan Lattimer ayağa kalkarken peçetesini masaya doğru fırlattı. "Evlendiğinin o olduğu yetmez mi? Ama sonra evime geliyor ve babasının saçmalıklarını kusuyor ve bunu oturup dinlememiz mi bekleniyor?" Bana işaret etti. "Yapmayacağım..."

"Yeter," dedi Bishop. Sesini yükseltmedi ama sarf ettiği sözcük aynı derecede uyarıyordu.

Bayan Lattimer oğluna baktı, alt dudağı titriyordu. "İki haftacık mı?" diye tısladı. "Senin bize karşı sırtını dönmeni sağlaması bu kadarcık mı sürdü? İki hafta."

"Kimse sana sırtını dönmedi anne." Bishop'ın sesi kulağa bıkkm geliyordu, sanki bu konuşmanın benzerini bin kez yapmıştı. Çocukluğunu annesinin bağlılığını sunduğu taraf olmak yerine, sürekli kendi bağlılığını ona kanıtlayarak mı geçirmişti? Belki de her şeye rağmen onunla aramızda ortak bir şey vardır.

"Erin, lütfen," dedi Başkan Lattimer, "otur. Olay yaratmaya gerek yok."

Ancak Bayan Lattimer böyle kolayca teselli edilmeyecekti. "Olay yaratmayacağım," diye sertçe yanıtladı, gözleri üzerimdeydi. Arkasını döndü ve odayı terk etti, ayakkabıları koridorda giderek azalan staccato ritmiyle ahşap zemine vuruyordu.

"İzninizle," dedi Başkan Lattimer. Eşinin davranışına çok kızmış gibi görünmüyordu. Onu odanın dışına kadar takip etti ve Bishopla yalnız kaldık. Masanın ortasındaki mumlar titreyip parlayarak ellerimin üzerinde gölgelerin dans etmesine neden oluyorlardı. Tek ses koridordaki büyük sarkaç saatin tik tak etmesiydi.

"Üzgünüm," demeyi becerdim ve öyleydim. Ağzımı kapalı tutamadığım için üzgündüm. Ablamın ve babamın olmama ihtiyaç duydukları kız olamadığım için üzgündüm.

"Üzülmen için bir neden yok," dedi Bishop. Ona bakmak için döndüm, yüzünün yarısı gölgede kalmıştı. "Sana daha önce de söyledim, kendin olmanı istiyorum. Bu kendi fikrini ifade etmeni de içeriyor, hatta bu diğer insanları rahatsız etse bile."

Başımla onayladım. "Şehrin bizim tarafında bir adam vardı. Bizden birkaç ev aşağıda yaşardı." Ona neden bunu anlattığımı bilmiyordum, belki de dediğini kastediyor mu diye deniyordum. Ki bu aptalca ve tehlikeliydi, ancak kelimelerin akışına engel olamadım. "İki kış önce oğlu hastalandı. Ve hastane ona ilaç vermedi."

"İlaç için protokoller var," dedi Bishop. "Öylece dağıtmıyorlar." Şimdi babası gibi konuşuyordu, her şey için hep bir cevabı vardı. Masada onunkine yakın duran elimi çektim. Bishop da elini çekti.

"Bunu biliyorum. Ama oğlu gerçekten hastaydı; ölmek üzereydi. Ama yine de adını listenin sonuna koydular. Bu yüzden komşum biraz ilaç çaldı, oğlunun hayatını kurtardı. Ama baban suçu yüzünden onu dışarı attı. Çitin öbür tarafında donarak öldü, bir gün bile dayanamadı." Bishop'ın gözlerini tutsak aldım. "Babanın adalet fikri bu. Bunlar yaptığı seçimler."

Bishop bana baktı. "Ne söylememi istiyorsun Ivy?" diye sordu en sonunda. "Babamın yaptığına katıldığımı mı?

Katılmadığımı mı? Aradığın cevap nedir?"

"Kesin bir cevap aramıyorum," dedim ona, ancak bir parçam babasıyla aynı fikirdeyse diye umudumu öldürmeye hazırlanıyordu. "Ne düşündüğünü bilmek istiyorum."

"Sanırım," dedi Bishop, "bize söyledikleri her şeye güvenmeden ailelerimizi sevebiliriz. Savundukları her şeyi müdafaa etmeden." Kelimeleri gerçekçi bir tavırla söylemişti, ama gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Bazen işler babalarımızın bizim inanmamızı istediği kadar basit değil diye düşünüyorum."

7

Komodinimin üzerinde bir yığın yeni kitap vardı, ama hangisini seçersem seçeyim, beynimi susturup rahatlayamıyordum. Genellikle ışıklan söndürdüğüm zamanı çoktan geçmişti ve sabah kalkıp işe gitme vakti geldiğinde uyuyamama beceriksizliğime lanetler ediyor olacaktım. En sonunda pes ettim ve yataktan çıktım. Koridor ve salon karanlıktı, parmak uçlarımda mutfağa gittim ve alabildiğim kadar sessizce su aldım. Yatak odasma sessizce geri dönerken Bishop kanepede kıpırdadı. "Uyuyamadın mı?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Sen de mi?"

Oda karanlıktı, ama pek de kapalı olmayan perdelerden incecik ay ışığı içeri giriyordu. Bishop başını salladı, ışık elmacık kemiklerine aydınlatıyordu.

"Sadece biraz su alıyordum," dedim.

"Evet," Gülümsedi. "Bunu görebiliyorum." Bir kolu başının arkasında kıvrılmış, örtü ayaklarına dolanmıştı. Soluk tişörtü azıcık ışıkta parlıyordu. "İçerken bana arkadaşlık etmek ister misin?"

"Olur," dedim, karşısındaki koltuklardan birine doğru gitmeye başladım, ancak bacaklarını kıvırarak bana kanepenin sonunda yer açtı. 'Teşekkürler," dedim, oturup bacaklarımı yanımda kıvırdım.

'Tuhaf, değil mi?" dedi Bishop, aklım benden uzaklara gitmeden, yapmam ve söylemem gereken tüm o şeyler hakkında endişelenemeden önce sessizliği bozarak.

"Ne o?"

Genişçe elini salladı. "Bu. Biz. Nasıl iki hafta önce ailesiyle yaşayan gençlerken artık... buradayız."

"Evet," dedim. "Çok tuhaf."

Beni izlediğini hissettiğim uzun bir ara oldu. Başımı çevirdim ve ona baktım. "Evime gittiğimiz günü," dedi, "ve babamın kütüphanesinden kitaplar aldığımızı hatırlıyor musun?"

"Evet. Ne oldu?"

"Haklıydın, Ivy," dedi sessizce. "Beni rahatsız ediyor. Seçimlerimizin bizden çalınmış olması."

Neredeyse nefes almaya korkuyordum. Bana güveniyor, babam ve Callie'nin istediği gibi bana açılıyordu. "Peki, o zaman neden bir şey demedin?"

Bishop iç çekti. "Ben... Ben asla her şeyi ortaya döken biri olmayacağım. Öyle biri değilim. Birini tanıyana dek, pek bir şey çıkmaz. Yaratılış şeklim böyle."

"Peki," dedim, bekliyordum. Her şeyi bir kenara atarsak, kişiliğinin bir parçasının nasıl öyle kolayca değişmediğini anlıyordum.

"Ama bu duygularımın olmadığı," devam etti, "bir şeyleri umursamadığım anlamına gelmiyor," dedi.

Bir yudum su içtim. "Kavga ettiğimiz sabah bunu söylememeliydim, hiçbir şey hissetmediğini. Adil değildi."

"Neden böyle düşündüğünü anlıyorum," dedi Bishop. "Ama doğru değil." Duraksadı. "Ben de başka bir şey istemiştim. Kocan olmaktan öte bir şeyi."

"Ne gibi?" diye sordum.

Benden gözlerini kaçırdı. "Artık önemi olan bir şey değil. Elimizde olan şey bu. Bu hayat. Birbirimiz. Bu ev." Eli aşağıya düştü. "Bu kanepe."

Kalbim küt küt atıyordu. Bu beni yatağa atmanın başlangıcı mıydı? Aptal kanepeye oturduğum için kendime kızıyordum.

"Rahatla Ivy," dedi, sesi gülümsüyordu. "Hiçbir şey istemiyorum."

Ama bir gün isteyecekti. Bildiği kadarıyla bu ilişki sonsuza dek sürecekti ve gelecek elli yıl boyunca kanepede uyumak isteyeceğini sanmıyordum. Eğer sorarsa ne diyeceğimi bilmiyordum. Babamın planının hatırına yanıtım evet olmalıydı.

"Eh, artık yatsam iyi olur. Sabah iş var." Ayağa kalktım, bardağımı kahve masasına bıraktım.

Koridora gitmeden önce Bishop'ın sesi beni durdurdu. "Bana çabaladığını söylemiştin hatırlıyor musun?"

Tekrar ona baktım. "Evet," dedim, dikkatliydim.

"Ben de çabalıyorum."

"Biliyorum," dedim, ay ışığında gözlerinin parlayışını seyrettim. Döndüm ve yatağıma geri gittim.

Victoria Adliye Sarayı'mn bodrumuna inen yolu gösterirken gerilmemeye çalışıyordum. Tutuklulardan biriyle aynı odada yalnız bırakılacak değildim. Erin Lattimer'ın, *senin için fazla yetişkin olan şeyler var,* sözlerinin bir kehanet olmasını istemiyordum. Bunu yapmakta kararlıydım

ve yaptığım işte iyi olmakta, sadece hatalı olduğunu kanıtlamaktan başka bir neden için olmasa bile.

"Onlarla ne yapıyoruz?" diye sordum Victoria'ya. "Onlardan son kez birkaç bilgi almamız gerekiyor. Aile ismi gibi şeyler. Eğer inceleme ilk seferde doğru yapılmışsa zaten almış olmalıyız." Ancak sesi bana, bunun pek olası olmadığını söyledi. "Ancak ikinci kez kontrol etmemiz gerek, onları..."

"Onları çitin dışına atmadan önce," dedim, çünkü cümleyi bitirmeye isteksiz görünüyordu.

"Evet," dedi, bana ardından da yeniden önümüzdeki koridora baktı. "Bunun senin için zor olduğunu anlıyorum, babanın kimliği yüzünden."

Sesinde hiçbir kötü niyet yoktu ama zaten bu konuda tedbirliydim. Öfkem sağduyumun önüne geçtiğinde, konuşurken hiç sorun yaşamıyordum, ancak bu konuya çekilmek benim bile kaçınmam gereken bir tehlikeydi.

"İnsanları dışarı atmanın büyük bir taraftarı değil," dedim, her kelimeyi büyük bir dikkatle seçtim. Babamın VVestfall'un ceza yöntemine karşı çıktığı sır değildi. Ailem hep karşı çıkmıştı, büyükbabamın zamanından beri. Ama babam sesini çok yükseltmemekte dikkatliydi. Karşı duruşumuzu çok fazla bağırmadan açıklamıştı. Akıllıydı, bir gözü her zaman uzun vadeli hedefteydi.

Victoria koridorun sonundaki kapıyı açmak için omzunu kullandı. "Peki, daha iyi bir çözümü var mı?" diye sordu, bir kaşı havaya kalkmıştı. Yanıtlamama fırsat vermeden beni takip etmem ya da kapının yüzüme çarpma tehlikesiyle baş başa bıraktı.

Başka bir koridordaydık, bu kısaydı ve sonunda tek bir kapı vardı. Üzerinde ufak bir pencere olan kapının dışında bir güvenlik görevlisi dikiliyordu; elleri önünde kavuşmuştu, beli silahlıydı.

"Hey, David," dedi Victoria. "Son sorgulamayı yapmak için buradayız."

"Sizin için hazırız' dedi David. Benim tarafıma güçbela baktı. "Bana bu sabah aşağıda olacağım söylediler, bu yüzden gittim ve ilkini içeri getirdim. Laird, Mark."

Victoria elini uzattı ve Laird'in ismiyle etiketlenmiş olanı bulup ona verene kadar kollarımdaki klasör yığınını karıştırdım. Victoria'nın hızlı ve verimli çalışmasına alışmıştım, ancak bazen kabalık sınırlarında dolaşabiliyordu.

"Tamam," dedi bana. "Bu sefer izle ve öğren. Yakında bunları tek başına yapacaksın."

"Hemen burada olacağım," dedi David. "Eğer bana ihtiyacınız olursa."

Victoria başıyla onayladı ve boştaki eliyle gümüş kapı kolunu çevirdi. Oda ufaktan da öteydi, içerdeki üç katlanan sandalye için zar zor yer vardı; içlerinden sadece biri doluydu. Yere sabitlenmiş olan.

Ne bulmayı beklediğimi tam olarak söyleyemezdim, belki masal kitaplarından çıkma insan kılığındaki şeytani bir yaratık, ama sandalyedeki oğlan benden çok büyük görünmüyordu. Tahminim Bishop'dan genç olduğu yönündeydi, ancak Victoria'mn omzunun üstünden dosyaya göz attım ve yirmi iki yaşında olduğunu gördüm.

Bize gülümsedi ve boştaki elini salladı, diğer eli sandalyenin kenarına kelepçelenmişti. "Selam. Beni unuttuğunuzu düşünmeye başlamıştım." Kum sarısı saçları ve yuvarlak mavi gözleri vardı. Yanakları elmalardaki pembe lekeler gibi parlak ve pürüzsüzdü. Bana ablamla çocukken oynadığımız bir oyuncak bebeği hatırlatıyordu. Başka tür bir kızın onu çekici bulabileceğini düşündüm.

Victoria karşısına oturdu ve ben de yanındaki boş sandalyeye kaydım. Mark'ın gözleri otururken eteğimden

çıkan çıplak bacağımın çizgisini takip etti ama gözlerini benimkilere kaldırdığında bakışı dikkatlice kibardı.

"Mark' dedi Victoria, dikkatini çekti. "Neden burada olduğumuzu bildiğini var sayıyorum'

"Beni dışarı atmadan önce her şeyi sonuçlandırmanız gerekiyor."

"Evet," Victoria dosyasından bir tomar kâğıt çıkardı ve bir kalemin kapağını açtı. Adresinin ve ailesinin üzerinden geçti, onu inceleme fırsatını yakaladım. Ona kolayca yanıt veriyordu, ama ayağı zeminde sıçrıyor ve çok hızlı yutkunuyordu, sanki sürekli ağzını ıslatması gerekiyordu yoksa kelimeler kuruyacaktı.

"Aileme... aileme hoşça kal deme şansım olacak mı?" diye sordu.

"Olacak," dedi Victoria. "Onlara ziyaret edebilecekleri günü ve zamanı ileteceğiz."

Mark başmı sallayarak onayladı, başı boynunun üzerinde adeta bir yay gibi sallanıyordu. "Konuşabileceğim biri olmasını dilerdim," dedi. "Yetkili biri. Eminim ki, eğer *açıklayabilseydim-"*

"Duruşmanız yapıldı Bay Laird," dedi Victoria. "Ve yargıç sizi suçlu buldu. Tartışacak bir şey kalmadı."

"Ama beni öylece dışarı atamazsınız!" dedi, sesi yükseldi. Kelepçeleri sandalyede takırdadı. Tüm bedenim gerildi, ancak Victoria istifini bozmadı. Büyük ihtimalle bu odaya her girdiğinde bu yakarışları duyuyor ve hep göz ardı ediyordu. Düşüncesi bile kusmak istememe neden oldu.

"Eğer sakinleşirseniz," dedi, "sizinle salınış prosedürünüzün üzerinden geçeceğim."

"Salınışım mı?" Mark'm sesi çatladı ve boğazından histerik, yüksek bir kahkaha yükseldi. "Salınmak değil bu.

Bir idam cezası. Neden ne ise öyle adlandırmıyorsunuz?"

"Öyleyse," dedi Victoria, pat diye dosyayı kapattı. "Eğer mantık çerçevesinde davranmayacaksanız, burada işimiz bitmiş gibi görünüyor. Yarın tekrar deneyebiliriz."

Kapıya doğru hareket etti. Onu takip etmek için ayağa kalktım ve Mark öne eğildi; bedeni sandalyede gerilmişti ve bileğimi yakaladı. "Lütfen' dedi. "Lütfen bana yardım et."

Tutuşundan kolumu bükerek kurtuldum, kolumdaki ufak tüyler dikildi. Sesindeki acıya tepki vermem gerektiğini biliyordum, ancak gözlerinin derinliklerinde yüzen bir şey vardı, çocuksu yüzüyle ters düşen hesapçı bir kurnazlık tenimin karıncalanmasına neden oldu.

Ben çıkarken Victoria kapıyı açık tuttu, hızlı nefes alıp veriyordum.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu David.

"Onu tuttu," dedi Victoria. "Ama bir zarar yok, değil mi?"

Başımla onayladım, kollarımı göğsümde kavuşturdum ve hâlâ titreyen parmaklarımla dirseklerimi tuttum. David, Markla odaya gitti ve Victoria koridorda benden uzağa yürümeye başladı. "Sıradakinden önce ufak bir ara verelim," diyerek yürüdü.

"Haklıydı, biliyorsun değil mi?" diye arkasından seslendim. Döndü ve omzunun üzerinden bana baktı. "Onunla kelime oyunları oynuyordun. Gerçekten idam hükmü bu."

Victoria bana baktı, dilini ön dişlerinin üzerinden geçirdi. Dikildiğim yere geri yürürken adımları hızlı ve yüksek sesliydi. "Hayır, oynamıyordum," dedi. "Onu bıraktığımızda canlı olacak. Ve gerçekte düşündüğünün yarısı kadar akıllıysa, öyle kalmanın bir yolunu bulabilir."

Başımı iki yana salladım. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Orada ölecek. Kimse bunu..."

"Onun ne yaptığını biliyor musun?" diye sordu bana Victoria. Ses tonu kısık, ancak ölümcül derecede keskin ve hatasızdı, her kelime hedefe atılan bir oktu. "Dokuz yaşlarındaki bir kıza tecavüz etti. Hayatının geri kalanı boyunca hatıra olarak taşısın diye kendi adını karnına oydu."

Midem altüst oldu, safra boğazıma yükseldi. Yüzümü ondan başka tarafa çevirdim, duvara doğru, koluma dokunduğunda gözlerindeki bakışı hatırladım. Tenimi kaynar suyla ovmak, arkada hiçbir kanıt kalmasm diye kendimi ondan arındırmak istedim. Aynısını asla yapamayacak küçük kızı diişünmemeye çabaladım.

Victoria öne eğildi. "Ona ne yapmamızı önerirsin, Ivy? Onu serbest bırakalım mı? Sonsuza dek onu tutup, kendimizi zor zanaat doyurduğumuz kışlarda bir de onu mu besleyelim? Masum çocuklara gidecek ilaçları ona mı verelim?" Mark Laird'in dosyasını göğsüme vurdu. Hissiz parmaklarla aldım. "Kişisel fikrim daha kötüsünü hak ettiği yönünde."

Bakışlarımı yerden kaldırmadım, koridorun sonundaki kapı ardından kapandığında bile.

Eve öfkeli yürüdüm ve nedenini bile bilmiyordum. Çitin dışına atılan çoğu insanın kötü şeyler yaptığını babam kabul etmemiş değildi. Ve Victoria haklıydı, belki Mark bundan daha kötüsünü hak ediyordu, ama yine de yalan söylenmişim gibi hissediyordum. Sanki babamın tüm o konuşmaları gibi her şey kolay yanıtlarla sonuçlanmalıydı, daha fazla soruyla değil. *Bazen işler babalarımızın bizim inanmamızı istediği kadar basit değil diye düşünüyorum. Bishop'ın kelimelerini kafamın içinde duydum ve boşluğu yumruklama, enseme vuran nemli havaya bağırma arzuma direndim. Boğazım yanıyordu ve yutkunmakta güçlük*

çekiyormuşum gibi hissediyordum ve ıssız kaldırım boyunca tırnaklarım avuçlarıma batarken yürüdüm, şehrin merkezinin seslerini uzakta bıraktım.

Eve vardığımda Bishop mutfaktaydı, tezgâhta kıymayı hamburgere dönüştürüyordu. "Selam," diye seslendi ben çantamı kanepeye fırlatırken. "Mahkûmlarla nasıl gitti?"

Mutfak girişinde dikildim, aynı onun nikâhımızdan sonraki ikinci gece durduğu gibi. Çoğu şeyi göz önünde bulundurunca, o zamandan beri hiçbir şey değişmemişti. Gerçekten birlikte uyumamıştık ya da sırlarımızı paylaşmamıştık ya da beraber pek bir şey yapmamıştık. Ama belki de en önemli şekilde o birkaç çekingen geceden sonra her şey değişmişti. Çünkü eve geldiğim insan olarak, günümü soran ve yanıtlarımı dinleyen insan olarak, Bishop hayatımın etrafında döndüğü süreklilik haline gelmişti. Çoğu zaman patlamamaya çalışan bombalarmışız gibi dikkatlice yol alsak da, yine de hâlâ buradaydık; birbirimizin yolunda. Sadece kesiştiğimiz anları bekliyorduk.

"Korkunç," dedim. "Dışarı atılacak biriyle buluştuk. Ufak bir kızı inciten bir adamla." İğrençliği gizlemek için örtmeye çabalıyordum. "Ama bana yine de onu kurtarmam için yalvardı." Sesim yüksek ve tizdi. "Yalvardı."

Bishop homurdandı. "Yaptığına bahse girerim."

"Tek söyleyeceğin bu mu? İnsanlara neler olduğunu umursamıyor musun?"

Bishop musluğu koluyla açtı, ellerini sabunladı. "Bu adama mı?" dedi. "Pek değil. Ama daha iyi bir soru, sen neden umursuyorsun?" Suyu kapattı ve fırın kapağının sapından kurutma bezini aldı.

Ofladım. "Umursamıyorum. Demek istediğim, özellikle onu değil. Her yanlış bir şey yaptıklarında insanları dışarı atamayız. Bu... medeniyetsizlik."

"Etrafına şöyle bir bak Ivy. Yaşadığımız dünya öyle. Biz sadece bunu," kurutma bezini tezgâha doğru salladı, "ızgara hamburgerler ve sevimli evlerle gizlemeye çalışıyoruz. Peki, alternatifi ne? Eskiden yaptıkları gibi elektrikli sandalyede onları idam etmemiz daha mı iyi olurdu? Onları hayatta tutmak için elimizde olmayan kaynakları mı kullanalım?"

Gözlerimi devirdim. "Aynı Victoria gibi konuştun."

"O zaman Victoria doğru bir konuya parmak basmış." Bishop baha yaklaştı, kalçasını tezgâha dayadı. "Geçen kış iki yüzden fazla insan kaybettik Ivy. İki yüz. Bugün konuştuğun adamı mı hayatta tutmak isterdin, yoksa o insanlardan birini mi?"

"Bu adil bir soru değil ve bunu biliyorsun! Dışarı atılan her insan bu adam gibi bir şey yapmıyor. Bazıları pazardan ekmek çalıyor ya da evlenmeyi reddediyor. Suçu işlemeden önce onları beslemeyi başardık. Sonrasında da besleyebiliriz."

"Peki," dedi Bishop. "Ya katiller ve tecavüzcüler? Onlarla ne yapalım? Başka bir şey istiyorum demek yeterli değil." Yüzü her zamanki gibi sakindi, gözleri düşünceliydi ve sıvı yeşil bir renge bürünmüştü.

"Ne diyorsun yani? Eğer birinin her şeye olası yanıtı yoksa soru sormak aptalca mı?" Keşke sesini yükseltseydi de benim de yükseltme fırsatım olsaydı, omurgamın ucunda kaynayan hayal kırıklığının birazını salabilseydim. Artık onu gücendirmeyi ya da öfkelendirmeyi umursamıyordum. Benim pervasızlığımla ailemin asla öğrenemediği bir soğukkanlılıkla baş edebiliyor gibi görünüyordu.

Bishop hiç tereddüt etmedi. "Hayır, elbette hayır. Ancak neye dönüşeceklerini sorgulamadan bir şeylerin değişmesini istemek yeterli değil."

"Senin için söylemesi kolay. Başkanın oğlu," diyerek alay ettim. "Ben gelmeden önce bu şeyleri daha önce düşündün

mü, yoksa günlerini nehirde su sıçratarak, hak ve adalet için başka insanların endişelenmesine izin vererek mi geçirdin?"

Gözlerinde şimşek çaktı, öyle hızlıydı ki bunu hayal etmiş bile olabilirdim, çünkü yüzü duygusuz kaldı. "Her ne düşünürsen düşün, gelecek için endişelenen bir tek sen değilsin," diyerek kurutma bezini yere fırlattı. "Ve benim en azından neye inanacağımı söylemesi için babama ihtiyacım yok."

Ona hızla arkama döndüm ve koridordan yatak odasına gittim, arkamdan kapıyı çarptım. Yatağa ulaştım ve yapabildiğim kadar hızlıca yastığı yumrukladıktan sonra, yüzüme doğru bastırdım ve öfkemi haykırdım, pamuk ağzımın içinde acı ve kuruydu.

8

Saatim altıyı vurana kadar Adliye Sarayı'nın bodrumundaki tuvalet bölmesinde saklandım. Genelde saat beş gibi ayrılırdım ama David'in, Mark Laird'i görmemiz için Victoria'yla beni içeri sokan güvenliğin saat altıya kadar görevde olduğunu biliyordum ve ben günün sonunda silahını nereye götürdüğünü öğrenmek istiyordum. *Üçüncü aşama*, *silahları nerede sakladıklarını öğren.* Bu, eğer güç için başarılı bir girişim yapacaksa, babamın öğrenmesi gereken gerçeklerden biriydi. Hep kimsenin incinmesini istemediğini söylerdi, elbette belirli kişiler dışında, ancak hükümetimizin sınırlı silah stokunun kontrolü altında olması başarısı için önemli olacaktı.

Bishop'la dün akşam ettiğimiz, dilimde söylenmemiş, kırıcı sözler bırakarak gecenin yarısında uyumama engel olan tartışmamızdan sonra babamın hedefi doğrultusunda bir adım atmaya kararlı olarak uyandım. Bishop'ın sözlerinin beni yolumdan çıkarmasına izin vermeyecektim. Callie hep bir yanda ailenin bir yanda diğer herkesin olduğunu söylerdi. Babam benim ailemdi. Ve Bishop başkasıydı.

Tuvaletten dışarıda bir kapının çarpıldığını duydum ve bir çift ağır ayak sesi koridoru geçti. Klozette çömeldiğim yerden doğrulduğumda, bacaklarımdaki uyuşma yüzünden irkildim. Tuvaletin kapısından gizlice baktım ve David'in koridorun en sonundan köşeyi döndüğünü gördüm, burası bodrumun daha önce hiç bulunmadığım bir bölümüydü. Arkasından parmak uçlarımda ilerledim, sandaletlerim elimdeydi. Günün bu saatinde burası ürkütücü derecede sessizdi, tek ses kafamın üstünde hafifçe vızıldayan lambalar ve David'in uzaklaşan adımlarının vuruşuydu.

Dikkatlice köşeyi döndüğümde David'in duvardaki tuş takımına numaraları girdiğini gördüm. Bitirdiğinde tuş

takımının yanındaki kapıyı açtı ve içeri girdi ama ardından kapının kapanmasına izin vermedi. Odadan onun ve başka bir adamın sesinin geldiğini duyabiliyordum.

"Tanrı'ya şükürler olsun bugün cuma, değil mi?" dedi kim olduğunu bilmediğim adam. Sesi kulağa daha yaşlı, aksi geliyordu.

"Bir de bana sor," dedi David. "Gelecek hafta çok uzun olacak."

"Onları atıyor musunuz?"

"Çarşamba günü."

Yaşlı adam diliyle bir ses çıkardı, ama yüzünü görmeden sesin neyi işaret ettiğini söyleyemiyordum. Onaylama mıydı? Eleştiri miydi? Derinin sürtünme sesini ve metalin tangırtısını takip eden sert bir küt sesi duydum. David tabanca kılıfını çıkararak bir kenara bırakmıştı. Kalbimin vuruşları hızlandı, alnımda ufak bir ter damlası birikti. Taşıdığım dosyayı elimde daha da sıkı kavradım; yakalanırsam o benim sigorta poliçemdi.

"Hadi git de imzala," dedi yaşlı adam.

Kalemin kâğıdı karaladığını duydum ve ayrılmam, geldiğim yoldan hızla geri gitmem gerektiğini biliyordum, ancak daha fazla bilgi istiyordum. Hemen tanımlayamadığım bir ses vardı, sanki tekerleğin dönüşü gibi. Belki de kasanın açılma mekanizmasıydı? Yanlış olduğunu bile bile kapı girişinin tam oraya kadar ilerledim ve bir santim eğildim, nefesimi tuttum. İki adamın da sırtları bana dönüktü ve açık, yürüyerek girilen bir kasanın önünde dikiliyorlardı. Durduğum yerden sıra sıra silahların yerden tavana uzandığını görebiliyordum, en azından altı metreydi. David'in teslim ettiği gibi tabancalar ve daha büyük silahlar vardı. Bütün boyutlarda. Pompalı tüfekler ve hatta bir kaç suikast tüfeği de. Şu günlerde çoğu insan için silahlar teoriydi, bir gerçek değil; bu yüzden onlar hakkında pek bir

şey bilmiyorlardı. Ama babam bize basit silah çeşitlerini öğretmişti. Daha önce hiç ateş etmemiş olmama rağmen, onlardan birinin ağırlığını elimde düşünmekte zorlanmıyordum. Yaşlı adam kasaya girdi ve David'in silahını aynı tür silahlarla dolu metal rafa bıraktı.

Kapı aralığından uzaklaşarak koridordan aşağıya doğru koşar adımlarla ilerledim. Köşeyi döndükten sonra ayakkabılarımı giymek için bir saniye durdum ve nefes aldım. Nerede olduğumu ve odanın nerede olduğunu hatırladım, gözlerimi kapatarak her detayı zihnimde canlandırdım, kapalı göz kapaklarıma gördüğüm silahların görselini kazımaya çalıştım.

"Merhaba, Bayan Lattimer," dedi David hemen omzumun üzerinden. "Burada ne yapıyorsunuz?"

Zıpladım, ürkmüş bir çığlık kaçtı ağzımdan. "Ah, selam David," dedim, bir elim kalbimin adeta kaburgalarımda küt küt attığı göğsümdeydi. "Bu dava kapandı, bu yüzden dosyayı aşağıya depolanması için getiriyordum ama doğru odayı bulamadım. Çok kafa karıştırıcı." Ona daha çok yüz ekşitmek gibi gelen bir şekilde gülümsedim. "Her şey çok beyaz."

Kafasını bana doğru kaldırdı, dosyayı işaret etti. "Davanın numarası nedir?"

Görmesi için kaldırdım. "Bu Kayıt Odası B'ye gidiyor," dedi. "Sizin için götürebilirim. Teknik olarak aşağıda refakatçi olmadan sadece güvenliğe izin veriliyor. Bir dahaki sefere sadece bize haber verin, kapanmış davaların dosyalarını sizin ellerinizden almaktan mutluluk duyarız."

"Teşekkür ederim," dedim, dosyayı teslim ederken nefes nefese ufak bir kahkaha attım. "Protokolü takip etmediğim için özür dilerim. Hâlâ öğreniyorum."

"Sorun değil," dedi David.

"Şimdi bana merdiven için doğru yönü gösterebilir misin? Öbür türlü günlerce burada dolaşırım."

David gülümsedi, koridorun sonunu işaret etti. "Merdiven tam şurada."

"Teşekkürler. İyi hafta sonları." Merdivenlere hemen hemen koştum ve kapıyı ittirerek geçtim, arkamdan kapandığında sırtımı kapıya yasladım. Lattimer olmanın tek bir faydası vardı; çoğu insan kolayca kandırılabiliyordu. Sadece adımı değiştirdim diye, sadakatimin nerede yattığını bildiklerini düşünüyorlardı. Sanki birkaç hafta, bir ömrü ezip geçebilirdi.

Sokaklardan hızla geçtim, akşam olup da tüm tezgâhlar kapanmadan önce pazara ulaşmak için acele ediyordum. Kalabalık buraya son kez geldiğimde olduğundan daha azdı; ancak daha az insan olmasına rağmen, daha fazlası orada olduğumu fark etti. Geçişimi fısıltılar takip etti, sıranın başından başlayan fısıltı sonuna ulaştığında, yeni ve tahmin edilemez bir şeye dönüşen çocuk oyunu gibiydi. Şehrin benim tarafında iyi tanınırdım ama kimse bundan bahsetmezdi. İnsanların yaşamlarının bir parçasıydım, kurucunun kızıydım. Burada ise sadece merak unsuruydum ve bundan nefret ediyordum.

Reçel tezgâhındaki adam masasına ulaştığımda toplanmaya başlamıştı, ne olduğuna bile bakmadan bir kavanoz reçel aldım ve ona doğru uzattım. "Bunu almak istiyorum'

Kafasını kaldırıp bana baktı. "Üç fiş ediyor."

Savaştan sonra artık paramız yoktu. Maaşlar, insanlara işlerine karşılık fişlerle ödeniyordu. Çalışmayan kadınlara, Westfall'daki kadınların büyük çoğunluğuna ve çocuklara her ay belirli sayıda fiş veriliyordu.

"Peki," dedim ve omzuma çapraz astığım çantamı birkaç fiş için karıştırdım.

"Poşete ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Buraya koyarım." Kavanozu çantamın dibine yerleştirdim.

"Başka bir şey var mıydı?" diye sordu adam.

Etrafa bakındım. Yakında kimse yoktu. "Ona nerede sakladıklarını bulduğumu söyle," dedim, sesim kısıktı. Geriye bakmadan uzaklaştım.

Eve yürürken mutluluk damarlarımda şakıyor, adımlarım kaldırımda hopluyordu. Mesajım iletildiğinde Callie'nin yüzünü hayal ettim. Reçelci adama neredeyse hiçbir şey ifade etmiyordu bu ama Callie için dünyalar demekti. Babama söyleyecekti ve şimdiye dek başardıklarım yüzünden memnun olacaklardı. Tamamlama becerisine sahip olmadığım bir görev verdikleri için endişelenmeyi keseceklerdi.

Ancak eve yaklaştıkça mutluluk da hızla soldu. Çünkü babama kendimi, Bishop'a ise bir şeyleri kanıtlama telaşı içinde, silahları bulmanın ne demek olduğunu unutmuştum. Bu babamın planma bir adım daha yaklaştığı anlamına geliyordu, Bishop ve Başkan Lattimer'ı öldürmeye.

Ancak ben birinin ölmesine izin vermek ile tetiği çeken kişi olmak arasında fark olduğunu anlamaya başlıyordum.

Eve vardığımda salon ve mutfak boştu, ocağın üstünde bir tavada tavuk duruyordu. Verandanın kapısı açıktı ve Bishop hasır koltukların birinde uzanmıştı, uzun bacakları bütün yastığı kaplıyordu.

"Selam," dedim. Çantamı yere bıraktım ve karşısındaki koltuğa bacaklarımı üst üste atarak oturdum. Parmaklarım kucağımda gergin düğümler örüyordu.

Bishop'ın gözleri beni baştan aşağı inceledi. "Zor bir gün müydü?" diye sordu.

"Öyle."

"Art arda iki gün etti."

Başımla onayladım. Gözyaşları dökmeme ramak kalmıştı, nedenini adlandıramıyordum. Aniden reçelci adamın günü erken bitirmiş olmasmı, mesajımın Callie'ye ulaşmak için yola çıkmamış olmasını diledim.

"Keşke kavga etmeseydik," derken buldum kendimi. "Dün akşam." Kelimeler ağzımdan çıkana kadar bunun doğru olduğunu fark etmemiştim.

Bishop kaşlarını kaldırdı, bana samimiyetle sırıttı. Düğün gününde Callie'ye verdiği başkan gülümsemesinin zıttıydı. Bu, gerçek Bishop'tı; daha az mükemmel, daha sıcak. "O kavga değildi. En azından bir hafta boyunca birbirimizle konuşmadan geçmezse kavga sayılmaz." Dudakları hâlâ gülümsüyordu ama gözleri kederliydi. Annesinin soğuk bakışlarını, duygusuz sarılışını hatırladım. Bishop'ın soğuk rüzgârların estiği bir evde büyümenin acısını birinci elden bildiğini tahmin edebiliyordum. "Ama babanı dinlediğini söylediğim için özür dilerim," diye devam etti.

"Tam tamına bir aptal sayılmam, biliyorsun değil mi," dedim ona. "Westfairda işler değişirse diye alternatifler hakkında düşünüyorum."

Bishop ayaklarını koltuktan indirdi ve öne eğilerek oturdu, benimle yüz yüzeydi. "Asla, bir saniye için bile, aptal olduğunu düşünmedim Ivy."

"Sen de babanı dinliyorsun, değil mi?" diye sordum ona.

Bishop birbirine kenetlenmiş parmaklarına bir süre baktıktan sonra tekrar bakışlarını bana çevirdi. "Bazen. Kim olduğumuzu düşünürsek... başkanın oğlu ve kurucunun kızı..." Gözlerini devirdi, bu, gülümsememe neden oldu. "Kendi fikirlerimizin olması kuşkusuz önemli. Babalarımız değiliz. Savundukları her şeye katılmamız gerekmiyor."

"Peki ya babama katılıyorsam?" diye sordum, çünkü öyle yapmam gerekiyormuş gibi görünüyordu, sanki ailemin nedenlerini tekrardan doğrulamam önemliydi.

"O zaman harika. Daha güçlü olursun," dedi Bishop. "Ancak kim olduğumuzu düşününce, kimlikleri yüzünden onlara verdiklerimizden daha fazlasını borçluymuşuz gibi hissetme tuzağına düşmemiz daha kolay. Kim olmak istiyorsak onu seçmekte hâlâ özgürüz."

"Gerçekten mi?" diye sordum. "Çünkü ben pek bir şey seçemedim." Tüm hayatım boyunca babam ve Callie kararları benim için verdiler. Her fikir ayrılığım ihanet olarak algılandı. Sonra Bishop'ın babası kimle ve ne zaman evleneceğime karar vererek hayatımın geri kalanına şekil verdi.

Bishop ince alayımı doğal karşıladı. "Eh, çoğu şey kontrolümüzün dışında." Yüzük parmağını salladı ve akşamüstü güneşi altın halkaya yansıyarak parlamasını sağladı. "Ama bizim dışımızda kimse, kim olacağımızı kontrol edemez."

"Sen kim olmak istiyorsun peki?" Sorumu dalga geçer gibi sormak istemiştim, ancak böyle olmadı. Kulağa meraklı geliyordu. Aşağı uzanıp bacağımı kaşıdım, utandığımı gizlemeye çalışıyordum.

Bishop bana baktı. "Dürüst birisi. Doğru şeyi yapmayı deneyen birisi. Kendi yüreğini takip eden birisi, üstelik bu insanları hayal kırıklığına uğratsa bile." Durdu. "Tüm bunları yapabilecek kadar cesur birisi."

Yalan söylemek istemeyen bir çocuk asla doğruyu söyleyemeyen bir kızla evlendi. Eğer Tanrı gerçekse hastalıklı bir espri anlayışına sahipti. "Peki ya sen?" diye sordu Bishop. "Ivy Westfall Lattimer kim olmak istiyor?"

Bunların hepsi benim için yeniydi. Karşılıklı soru sormak ve yanıtlamak. Bir tuzak olduğundan şüphelenirdim, ancak

Callie beni her ne hakkında uyarmış olursa olsun, Bishop'ın benimle ve anlatacaklarımla gerçekten ilgilendiğini söyleyebilirdim. Bu aynı anda hem ürkütücü hem de heyecanlandırıcıydı. "Bilmiyorum," dedim sessizce. Boğazım acıyordu. "Hiç düşünecek fırsatım olmadı."

"Eh, artık var," dedi sadece. Sanki kim olmak istediğimi bulmak ve o kişi olmak, buna karar vermek kadar kolaydı. Belki onun için öyleydi. Ayağa kalktı ve elini bana uzattı. "Hadi yemek yiyelim. Ve yarın gerçekten eğlenceli bir şeyler yapacağız."

Elimi eline koydum ve beni ayağa kaldırmasına izin verdim.

9

Ertesi sabah saat sekizde, "Cumartesiler uyumak içindir," diye ben Bishop'ı bilgilendirirken, o da mutfak tezgâhında sandviç hazırlıyordu.

"Uyku süt çocukları içindir," diye yanıtladı.

"En azından bana ne yapacağımızı söyle, içinde uyku var mı?"

Bishop güldü, zengin ve sıcak bir sesti. "Uyku yok," dedi. "Ama istemeyeceksin bile. Güven bana."

Buzkutusundan iki küçük şişe su alarak sandviçleri, iki elma ve pazardan alınmış birkaç kurabiyeyle beraber sırt çantasına koydu. "Hazır mısın?" diye sordu.

"Olabildiğince," dedim uzun, acılar içinde iç çekerek ama bu bana, yanıt olarak sadece bir gülüş kazandırdı.

"Onun altında bir mayo var, değil mi?" dedi, kolsuz tişörtümü ve şortumu işaret ederek.

"Evet," diyerek cevap verdim, yanaklarımı ateş basmasını dikkate almamaya çalışıyordum. Böylesine sıradan bir sorudan utanmak çok komikti.

"Tamam o zaman." Çantayı sırtına attığı gibi, "Hadi gidelim," dedi.

Bishop'ın peşinden ön kapıdan çıktım ve yan yana giriş yolundan aşağıya ilerledik, komşularımızın kapısı açılarak Dylan dışarı çıktı. Bahçenin diğer tarafından gözlerimiz buluştuğunda durmamak kaba geldi.

"Selam Dylan," dedim. Bishop yanımda yavaşladı. Dylan bahçesinden bizimkine geçti, eli çoktan bize doğru uzanmıştı. "Hey Bishop," dedi. Sesinde sinirime dokunan sahte bir samimiyet vardı. "Beni hatırlıyor musun bilmem... Okulda senin iki yıl gerindeydim."

"Hafızamı tazele," dedi Bishop el sıkışırken ve ben Dylan'ın gözlerindeki sevinç biraz ölürken gülümsememe engel olmak için kendimi zorladım.

"Dylan Cox." Arkasından ön kapıları tekrar açıldı ve Meredith dışarı çıktı. Durumunu görünce aniden nefesim kesildi ve Bishop bakışlarını benden ona doğru çevirdi. Sol gözü kararmıştı ve hafifçe topallayarak yürüyordu.

Dylan'ın etrafından dolanıp ona gittim. "Meredith," dedim. "İyi misin? Ne oldu?" Ancak ne olduğunu bildiğimden zaten emindim. Yumruklarımı sıktım.

Gözleri benimkilere kaydı ama sonra hızla bakışlarını kaçırdı. "Ah," diyerek, hırıltıyla güldü. "Öyle sakarım ki... Bodrum merdivenlerinden düştüm ve yüzümü tırabzana çarptım."

Dylan arkamdan gelerek kolunu onun omuzlarına doladı ve sıkıca onu kendisine çekerek, "Gece ışıkları açmadan oraya indi. Buna inanabiliyor musun?" diye sordu.

"Çok aptalcaydı," dedi Meredith. Gözlerini yerde tutuyordu.

Bishop yanımdaydı, çıplak kolu benim koluma değiyordu. "Bize haber vermeliydin," dedi. "Uğrayıp yardım etmekten mutluluk duyardık."

"Biz hallettik," dedi Dylan. Bir dakika hepimiz orada dikildik, huzursuz ufak bir gruptuk. Meredith'in araya girmem için bana ufak bir işaret vermesini diledim, ancak yüzünü başka yöne çevirmişti, kimsenin gözlerine bakmıyordu.

"Eh, seninle tanıştığıma sevindim," dedi Bishop, sesi duygusuzdu.

"Ben de," dedi Dylan, ama yine de Bishop onu hatırlamadı diye sinirli görünüyordu. Bunun için Meredith'in acı çekmemesini diledim.

Bishopla beraber şehrin kuzey bölümüne, anayolun çakıla döndüğü yere doğru sessizce yürüdük. Güneş çoktan gökyüzünde yükselmişti ve ensemden aşağıya ter gıdıklayarak kayıyordu. Daha haziran ayıydı ve öyle nemliydi ki, sanki ıslak bulaşık bezinden nefes çekiyordum. Çorak topraklarda boğulmaya en yakın böyle gelinir herhalde diye düşündüm.

Bishop çakıl yoldan çıktı ve kaim ağaçların arasına girdi. Çalılıklara çarparken keneleri düşünmemeye çabaladım. Önümüzde dar bir yol açıldığında, tam da şikâyet etmeye başlamak üzereydim. Tepemizdeki ağaçlar güneşi biraz engelliyordu. Bishop'ın Meredith konusunu açmasını bekliyordum ama yapmadı. Bu yüzden ben açtım.

"Bunu kıza o yaptı," dedim Bishop'ın sırtına doğru.

Durmadı ya da arkasına dönmedi. "Biliyorum."

Tepkisizliği sadece öfkemi alevlendiriyordu. "Ayarlanmış evliliklerden haz etmediğimi söylerken bu tip şeylerden

bahsediyordum. Onun efendisi olduğunu sanıyor."

"Bu, evlilik ayarlanmış olsun ya da olmasın olabilir. Bu nasıl evlendiklerinden daha çok, adamın şerefsizin teki olup olmamasıyla alakalı."

Sadece, beni göremediğini bildiğim için kendime kısacık sırıtma izni verdim. "Yine de birinin kıza yardım etmek için bir şey yapması gerek. Çünkü babanın kanunları bunu halledemeyecek." Kanuna göre, şu anki haliyle, boşanmak için kolay bir yol yoktu. Bir evlilik sadece eğer iki taraf da birlikte dilekçe verirse ve Başkan Lattimer onaylarsa bozulabilirdi, bu durumun var olduğunu ise sadece dedikodulardan duymuştum. Ve o zaman bile boşanan kişiler Başkan Lattimer'ın yakın arkadaşlarıydı. "Bir şey bana Dylan'ın evliliğini kendi eliyle imzalayarak teslim etmeyeceğini söylüyor." Yol yukarı doğru çıkıyordu ve ben dinlenmek için durdum. "En sonunda kendi yumruk torbasına sahip, ona akşamlan yemek hazırlayan ve ayrıca onunla sevişen bir tanesine. Onu elinden kaçırmak için acele etmeyecek."

Bishop hemen önümde durdu. Çantayı sırtından indirerek içini karıştırdı. "Bunu şimdi yapmasak olmaz mı?" diye sordu. Bana su şişesini verdi.

"Neyi yapmasak?"

"Tartışmayı."

Bir yudum su içtim, elimin tersiyle çenemden akan fazla damlaları sildim. "Sana göre, tartışmıyoruz," diye belirttim. "En azından birbirimize sessizlik muamelesi yapmıyoruz."

Bishop bana dudakları kapalı halde gülümseyerek başını iki yana salladı, su şişesini geri vermem için elini uzattı. "Şu anda sessizlik muamelesini hoş karşılayabilirdim."

Su şişesini hızla vurarak avuç içine bıraktım. Dudaklarını büktü ve belirgin bir şekilde yutkundu, bronz teni üzerinde

âdemelmasımn hareketi belirgindi. Cildini kaplayan ter tabakası tişörtünün boynunu koyulaştırmıştı. Gözlerimi aniden başka tarafa çevirdim.

Taşımam için su şişesini bana geri verdi ve tekrardan yürümeye başladı. İç çekerek arkasından yürümeye başladım, bir yandan da başımın üstünde dönen ufak sivrisinek ordusunu dağıtmak için elimi sallıyordum. "Daha çok var mı?"

"Pek değil," dedi. Biraz bile nefes nefese değildi.

"Beni arkadaşlarınla takıldığın aptal bir kulüp evine mi götürüyorsun? İçeri girebilmek için gizli selamlamayı da öğrenmem gerekecek mi?"

Bir kahkaha patlattı. "Benim arkadaşlarım yok. Başkanın oğluyum, unuttun mu? Dalkavuklarım var."

"Vay," dedim. "Zor kelime."

Bana omzunun üzerinden baktı ama adımlarını yavaşlatmadı. "Ne demek olduğunu bilmiyormuş gibi davranma bile. Yatmadan önce masal niyetine *Anne Karenina'yı* okuyan herkes zor kelimelere aşinadır."

Tamam, beni burada hakladı. Hiç arkadaşı olmadığı konusunda ciddi mi diye merak ettim. Evlendiğimizden beri hiç kimseyle tanışmamıştım. Belki de bu yüzden düşündüklerimi söylememi sorun etmiyordu; belki daha önce kimse ona böyle davranmamıştı. Sanırım liderin çocuğu olmak gerçek arkadaşlıklara izin vermiyordu. Bana kesinlikle vermemişti.

On dakika daha yürüdükten sonra sağımızdan su sesleri duymaya başladım. Şehrin haritasını gözümün önünde canlandırmaya çalıştım ama yön konusunda o kadar da iyi değildim. "Çitin yakınlarındayız, değil mi?" dedim. Hayatım boyunca nadiren çitin yakınlarına adım atmıştım.

"Evet," dedi Bishop, endişeli değildi. "Ama oraya gitmiyoruz."

Sözleri üzerine omuzlarımdaki gerginlik biraz rahatladı. Sadece çitin düşüncesi bile beni neden bu kadar endişelendiriyor bilmiyordum. Canlı bir şey değildi ve beni incitemezdi. Ama tüm hayatım boyunca güvenlik o çitin içinde olmuştu ve onun ötesindeki her şey bilinmez, bilinemezdi.

"Babam, Westfall ilk kurulduğunda, insanların içeri girmeyi denediklerini ve bunu başardıklarını söylemişti," dedim.

"Ben de öyle duydum," dedi Bishop. "Bazen biz girmelerine izin verirmişiz, bazen de tam tersi. Sanırım bu ne kadar hasta olduklarına ve ne kadar yiyeceğimizin olduğuna bağlıydı. Ama bugünlerde bu pek sık olmuyor."

"Birileri çitten öylece geçmedi mi?" Babamın hikâyesini, o küçük bir çocukken, bazı grupların dikenli teli önemsemeden üstünden geçip geldiğini hatırladım.

"Öyle, ama artık düzenli devriyelerimiz var; sadece çitin iyi durumda olduğundan, kimsenin altından tünel kazmadığını ya da çiti parçalamadığından emin olmak için." Tekrar bana baktı. "Ama şimdilerde çitin dışında zar zor bir hareketlilik oluyor, en azından yakınlarında. Sadece dışarı attığımız insanlar ve onlar da nadiren VVesttall'a geri gelmeyi deniyor. Sanırım orada şansını denemek burada kesin bir idam kararından daha iyi."

"İki seçenek de bana oldukça kötü göründü."

Bishop omuz silkti. "Bilmem, bazen sadece çiti paramparça etmemiz gerektiğini düşünüyorum. Savaştan önce şehirlerin arasında çitler yokmuş ve her şey iyiymiş. Sanırım çitin bizi güvende tutması gerekiyordu ama daha çok bizim korku içinde yaşamamıza neden oluyor."

Yanıtlayamadan önce nehrin yanında ağaçların arasından çıktık ve düşüncelerim zihnimden uçup gitti. Bunlar daha önce gördüğüm vahşi, öfkeli sular değildi. Burada su tembel ve sığdı; sessizce, yarısı gözüken kocaman düz kayaların üzerinde köpürüyorlardı. Ağaçlar sanki yapraklarıyla ona dokunmak için çabalıyormuşçasma eğilmişlerdi ve nehrin kenarları boyunca büyümüş ufak beyaz çiçekler esintide salmıyordu. Karşıda sarp bir kalker tepe vardı, bu da buranın gizli, özel bir alan olduğu hissine katkıda bulunuyordu. Huzuru insanı etkisi altına alıyordu. Bu suyun kenarında dikilmek beni sakinleştirmişti.

"İyi, değil mi?" dedi Bishop.

"Çok güzel' diye soludum.

"Beni takip et." Sudaki düz kayalardan birine adım atarak çıktı, saniyeler içinde karşıya geçmişti. Dengemi sağlamam biraz daha uzun sürdü, ama ayakkabılarımı ıslatmadan karşıya geçmeyi başardım.

Bishop çantayı uçurumun dibine bıraktı ve tenis ayakkabılarını çıkardı. "Her şeyi burada bırak," dedi. "Mayon hariç." Tek eliyle arkasına uzandı ve tişörtünü çekip başından çıkardı.

Şortumdan dışarı adım attığımda ve kolsuz tişörtümü çıkarırken utangaç hissediyordum. İki giysiyi de uzun uzun katlarken gözlerimi yaptığım işten ayırmadım. Siyah bikinim seksiden çok spordu, ancak ablam hariç hiç kimseyle çıplak kalmaya bu kadar yaklaşmamıştım.

Döndüğümde Bishop beni izliyordu. Ben de ona baktım, kendime utanmadığımı söylüyordum.

"Hazır mısın?" diye sordu.

"Ne için?"

Bishop kalker kayalığa doğru ilerledi ve onu merdiven olarak kullandı; ayaklarını ve ellerini nereye koyduğuna

neredeyse hiç bakmıyordu. "Ayaklarını benim bastığım yerlere koy," dedi. Güvenliğim için hiç endişeli görünmüyordu, sanki görevin üstesinden gelebileceğimden emindi. Tuhaf bir şekilde bana olan inancı tırmanışı yapmak hakkındaki tüm şüphelerimi silmişti.

Onun arkasmdan kayalara çıkmaya başladım; ne tarafa doğru hareket ettiğini izliyordum. Kendimi yukarı çekerken omuzlarımdaki kaslar yanıyordu ama bu iyi türde bir acıydı. Tepe eğer düşersem şüphesiz öleceğim kadar yüksek değildi, ama bir yerlerimi kırardım, belki birden çok, bu yüzden aşağıya bakmadım. Odağımı üstümde tırmanan Bishop'ta tuttum, hareket ederken sırtındaki kaslar gerilip kasılıyordu. Bedeni bir tür tembel zariflikle işliyor, her hareketi kolaymış gibi gösteriyordu.

"Neredeyse vardık," diye seslendi aşağıya, bana doğru, kendini tepenin üzerine doğru kaldırırken. Parmaklarımı kayadaki el boşluğuna kıvırdım ve son birkaç santimi çıkmama yardım etmesi için bacaklarımı kullandım. Bishop eğildi ve kollarımı kavrayarak yukarı çıkmama yardım etti.

"Atlayacağız diye tahmin ediyorum, öyle değil mi?" diye sordum, havayı içime çekiyordum. Kalbim küt küt atıyor, ter gözlerimi yakıyordu. Uzun zamandır kendimi bu kadar hayat dolu hissetmemiştim. "Elbette haberdar olmadığım bir asansör yoksa."

"Asansör yok," dedi Bishop sırıtarak.

Uçurumun kenarına giderek aşağıya baktım. Bu tarafta bir havuz oluşmuştu, öğle sıcağmda yeşilimsi su, durgun ve dümdüzdü. Bakarak ne kadar derin olduğunu söylemek mümkün değildi ama epey derin olmalıydı, çünkü en az üç kat kadar yukarı çıkmıştık.

Bishop'ın dikildiği yere geri geçtim. "Koş ve atla mı?" diye sordum.

Başıyla onayladı. "Düşünme..."

Ancak tavsiyesinin devamını duymadım bile, çünkü zaten koşuyordum, neşeyle çığlık atarak kendimi kenardan bıraktım. Sıcak hava tenimi adeta yalıyordu, tek görebildiğim yeşil derinlik olana kadar su benimle buluşmak için yükseldi. Çivileme daldım suya, soğuğun şokuyla bir çığlık attım. Kapalı gözlerimi baloncuklar gıdıkladı ve suyun altındaki sessizlik beni sarıp sarmaladı. Bedenimin batmasına izin verdim, aşağı, aşağı, aşağı, ta ki nefes alma ihtiyacı beni ele geçirene kadar. Ve sonra kendimi yukarı doğru ittirdim.

Yüzeye Bishop'ın yukarıda atlamasına tanık olmak için tam zamanında çıktım, bedeni tıpkı bir ok gibi aniden düştü. Etrafa zar zor su sıçrattı, yanımda suda biraz dalgalanma yaparak kayboldu. Yukarı çıkması o kadar uzun sürdüki endişelenmeye başlamıştım, ancak parmakları ayak bileğimin etrafında kapandı ve beni aşağıya çekti.

Çığlık atıp su sıçratarak çıktım, yanımda birden bire belirince yüzüne su fırlattım. Sırıttı, başım iki yana sallayarak suratındaki suyu attı. "Öylece atladığına inanamıyorum," dedi. "Ya aşağıda kayalar olsaydı?"

Omuz silktim. "Eğer olsaydı beni önceden uyarırdın."

"Tekrar yapalım mı?" diye sordu Bishop. Kabul ederek başımı salladım ve uzun, kendinden emin kulaçlarla suyu kesip kenara ulaştı.

Parmaklarımız kayalardan yukarı kendimizi çekmekten yanana ve karınlarımız açlıktan kasılana kadar tırmanıp atladık. Kayalığın dibine yakın bir yerde yarısı suyun dışında kalmış düz kayalardan birine yüzdüm ve kollarımı sıcak yüzeyinde dinlendirdim. Bishop bana katılarak kayanın diğer tarafında aynen benim gibi durdu.

"Eğleniyor musun?" diye sordu.

"Evet," dedim gülümseyerek. Başımı eğip gözlerimi kapatarak güneşin kapalı göz kapaklarımı yakmasına izin

verdim. Kötü bir çocukluk geçirmemiştim ama büyülü de değildi. Kimse bana vurmamış, kimse beni göz ardı etmemişti ama çocukluğa ait pek bir şey yoktu içinde. Eğlence bile babamın planları ve gelecek için az çok gizlenmiş derslerle süslenmişti. Sadece şimdi, ailemin gölgesinin uzağında bunu kendime itiraf edebiliyordum. Bu, hayatım boyunca geçirdiğim en kaygısız öğleden sonrası olmuştu.

"Güldüğünde," dedi Bishop, "bir gamze beliriyor." Parmağının hafifçe yanağıma değdiğini hissettim. "Tam burada."

Gözlerimi açtım ve ona baktım. Saçları ıslak ve asiydi, gözleri parlıyordu. Burada, dışarıda, suda yuvasındaydı. Nehre duyduğu sevgiyle keşke hiç dalga geçmeseydim. Başkanın oğlu olabilirdi ama hakkı olan yer, asla boğucu konsey masası olmayacaktı.

Midem gürültüyle guruldadığında Bishop güldü. "Sanırım sana öğle yemeği için hazır mısın diye sormama gerek yok."

Düz kayanın üzerinde oturarak yemek yedik, ayaklarımızın suda sallanmasına izin verdik. Basit bir sandviçin tadının en son ne zaman bu kadar güzel geldiğini hatırlayamıyordum. Fazladan paketlediğine memnundum, çünkü dakikalar içinde iki taneyi, bir elma ve üç kurabiyeyle beraber mideye indirmiştim.

"Yemek pişirmeyi nereden öğrendin?" diye sordum ona.

Bishop yemeğimizden kalanlara baktı. "Buna tam olarak yemek pişirmek denmez."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Benden daha çok sen yemek hazırlıyorsun." Erkekler genelde yemek pişirmezdi, artık değil. Masaya yemek koymak kadının göreviydi. Kanun ya da öyle bir şey değildi ama söylenmeyen bir kuraldı, tıpkı çamaşırları yıkamakta olduğu gibi. Ancak Bishop şikâyet

etmeden hazırlıyordu, üstelik de bunda iyiydi. Yemekleri her zaman benimkinden daha lezzetliydi.

"Büyürken bir hizmetçimiz vardı. Charlotte. Yemek pişirirken mutfakta onunla beraber oturmama izin verirdi ve sanırım yanında oturarak farkında olmadan bir şeyler öğrenmişim. Hep kurabiye hamuru gibi kokardı." Bu anıya gülümsedi. "Zamanımın çoğunu onunla geçirirdim."

Annesinin aksine diye düşündüm. Erin Lattimer'ı kurabiye pişiren biri olarak göremiyordum. Kayanın üzerine yüzüstü uzanarak başımı kollarımda dinlendirdim. "Önceden bahsedilen uykunun vaktinin geldiğini düşünüyorum," diye mırıldadım. Güneşin ısısı sanki sıcak bir battaniye gibi sırtımdaydı. Duyduğum tek ses suyun hatifçe çağlamasıydı ve nehrin kenarında çiçeklerin arasında vızıldayan arıların uçuşması, bana ninni gibi geliyordu.

"Uyu o zaman." Bishop yanımda sırtüstü uzandı, bir kolu başının arkasında bükülmüştü.

Neredeyse hemen uykuya daldım ve sırtımda, kürek kemiklerimin arasında duran eliyle kafam karışmış bir halde uyandım. Dokunduğu yerlerde tenimi kavuruyordu. "Ivy," dedi fısıldayarak. "Uyan."

Yavaş yavaş gözlerimi açtım, uzuvlarım ağır ve uykudan dolayı sarhoştu. "Ne kadar süre uyudum?" diye sordum, sesim boğuktu.

"Bir süre. Biraz kızarmaya başlayacak kadar uzun."

Bishop hâlâ yanımda yatıyordu, ama yan tarafına dönmüştü ve eli başını destekliyordu. Beni ne kadar süre uyurken izlediğine dair fikrim yoktu. O kadar yakındık ki yanaklarındaki hafif sakal gölgelerini, elmacık kemiğinin kenarında dinlenen tek, koyu lekeyi görebiliyordum. Konuşmadan birbirimize baktık, aramızdaki sessizlik uzadıkça uzadı; nemli yaz havası kadar kalın ve boğucuydu. Bishop elini sırtımda hareket ettirdi, parmakları tenimin

üzerinde dolaştı ve ürperdim, kollarımdaki ve boynumdaki tüyler diken diken olmuştu. Nefes almakta zorlanıyordum, kalbim ve ciğerlerim mengenede sıkılıyorlarmış gibi daralmışlardı. Bir tutam nemli saçımı kaldırdı ve parmaklarından kaymasına izin verdi. Tekrardan ona uzandı, parmaklarının arasmda kıvırdı.

"Bugün için teşekkür ederim," diye fısıldadım. Saçımdaki elinin hareketi hipnotize ediciydi, gözlerindeki beklenmedik sıcaklık sırtımdaki güneş kadar uyuşturucuydu.

"Her zaman," dedi, sesi alçaktı.

Bu tam da Callie'nin beni uyardığı şeydi; tedbiri elden bırakmam ve duvarlarımın altından bir Lattimer'ın kıvrıla kıvrıla geçmesine izin vermem. Ama bana iyi olmamı da tembih etmişti. Mutlu bir eş gibi hareket etmemi, böylece çok daha ölümcül bir şey olduğumdan şüphelenmeyecekti. Belki biriyle, düşünceli yeşil gözleri ve içinde sükûnet olmayan bir erkekle, bu iki karşıt hareketi uygulamak daha kolay olurdu.

Ama Bishopla mümkün değildi. Elinin sıcaklığının iyi . hissettirmesine engel olmadan bana dokunmasına nasıl izin verirdim bilmiyordum.

10

Babam sürprizlerin insanı değildi, bu yüzden kaldırımda bana doğru gelirken onu gördüğümde ya çok iyi ya da çok kötü bir şey yaptığımı biliyordum, Callie de peşinden onu takip ediyordu. Olduğum yerde donup kaldığımda çapraz astığım çantam kalçama çarptı; durduğum yerde yaklaşması için onu bekledim. Düğünden beri onu görmemiştim ve eğer birisi izliyorsa, tepkimi tuhaf bulabilirdi, bu yüzden yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. Varlığı rahatlatıcıydı, ancak

aynı zamanda ağır bir yüktü de. Onu özlemiştim ama yapmamı beklediği şeyin hatırlatılmasını istemiyordum.

"Merhaba baba," dedim bir iki metre uzaktayken. "Burada ne yapıyorsun?"

"Bir baba en sevdiği kızını ziyaret edemez mi?"

Callie, onun koluna vurarak sırıttı. "Hey, tam burada dikiliyorum."

Babam ikimize de gülümsedi ve tüm bu sahte konuşmanın bir oyun olduğunu, meraklı gözler ve kulaklar için sergilendiğini fark ettim. Birbirimizle rahatmışız gibi davranmak için rol yapmak zorunda kalmamız beni üzdü.

Beni kucaklayıp sarmalarına ve yanağıma ufacık bir öpücük konulmasına izin verdim. "Seninle evine yürüyelim' dedi babam.

"Olur."

Yolu gösterdim, iki yanımda yürüyorlardı, tıpkı düğün günü yaptıkları gibi. Beni aralarında hapsetmişlerdi.

"Mesajını aldık," dedi Callie, Adliye'nin yakınlarındaki yarı yarıya dolu caddelerden boş kaldırıma geçer geçmez.

Babam kolunu omuzlarıma doladı ve nazikçe sıktı. "İyi iş çıkardın, Ivy." Hemen sonra da kolunu çekti. "Tam olarak neredeler?"

"Adliyenin bodrum katındaki bir odada. Kapıda bir tuş takımı var ve odanın içinde de bir kasa."

"Kaç tane?"

Başımı iki yana salladım. "Yakından bakamadım. Ama tahminim birkaç yüz tane olduğu yönünde. Farklı türde. Tabancalar, av tüfekleri, yivli tüfekler."

"Kodlara ihtiyacımız var," dedi Callie. "Onlar olmadan silahların nerede olduğunu bilmem bir işe yaramaz."

"Kodları etrafta öylece bırakmıyorlar," diye tersledim, sebepsiz yere sinirlenmiştim. Odayı bulduğumda sonraki adımın kodları bulmak olduğunu biliyordum; bu şaşırtıcı değildi.

"Bunu biliyorum," dedi Callie. "Bu yüzden nerede olduklarını çözmek zorundasın. Ve çok fazla zamanın yok. Üç ay hızla tükeniyor."

"Başkan Lattimer'm evine girmek için kodları biliyorum," diyerek onlara anlattım. "Bishop bana verdi." Babam bana ışıldadı ve gururla kızardım. "Bunu içeri girmek ve silah odası ile kasa kodlarını aramak için kullanabilirim."

"Kodları öğrendiğimizde, son aşamayı gerçekleştirmeye yaklaşacağız," dedi babam. Yürümeyi kesti ve Caltie'yle ben de aynısını yaptık.

Cadde sessizdi. Uzakta çocukların gülüşlerini duyabiliyordum. Ayakkabımın ucunu kaldırıma sürttüm. "İnsanları öldürmeye başladığımız aşamadan mı bahsediyorsun?"

Gözümün ucuyla Callie'nin babama bir bakış attığını gördüm; gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Ama konuştuğunda, sözleri banaydı. "Başından beri işin içinde neler olacağını biliyordun Ivy. Hiçbir devrim kurbanlar olmadan yapılamaz."

Ona doğru bir adım attım. "Bana patronluk tasladığın için teşekkür ederim Callie. Her şeyi öyle güzel açıklığa kavuşturdun ki."

Callie sanki onu tokatlamışım gibi başını geri çekti. Ama o daha yanıtlayamadan babam çenemin altına bir parmağını koyarak gözlerinin içine bakabilmem için benim yüzümü kendisine doğru çevirdi. Aym gözler Callie'ye de geçmişti. Öyle karanlık gözlerdi ki, asla arkasında neler olduğunu tam olarak çözemezdiniz.

"Evet, Ivy, insanları öldürmeye başladığımız aşama," dedi. "Anneni öldürdükleri gibi. Ona hiç merhamet etmedikleri gibi."

Tamdık öfke içimde dolaştı, annemin adı geçince artık öyle otomatikti ki, gerçekten hissediyor muyum, yoksa sadece refleks mi diye merak ettim. "Başkan Lattimer onu tanıdığım söyledi," dedim. "Doğru mu?"

Babam durdu, omuz silkti. "Büyük ihtimalle. Şehrin aynı tarafında büyüdüler, yani bir noktada yollarının kesiştiğinden eminim."

"Ama kulağa sanki..."

"Önemi var mı?" diye sordu babam. "Bir şeyi değiştirmiyor. Gerçekler hâlâ aynı gerçekler. Ve ne yapılması gerektiğini biliyorsun. Sesi nazik ama güçlüydü. "Savaşta ölen herkes suçlu değildir. Bazen sadece yanlış taraftadırlar." Elini çekmeden önce çenemi hafifçe okşadı. "Anlıyor musun?"

"Evet' dedim. Ve işin kötü tarafı, gerçekten anlıyordum. İkisi de haklıydılar. Ancak bir dava uğruna verilecek kurbanlar soyut olduğunda, gerçekler hakkında konuşmak kolaydı... Bir başkanın oğlu, uzak bir yabancı, bir sembol. Eskiden benim için de kolaydı. Ama artık günışığında Bishop'ın gözlerinin rengini biliyordum, banyo yapmadan önce saçının nasıl dikildiğini, sırtımdaki elinin sıcaklığını.

Babam gülümsedi. "Kodları bul Ivy," dedi. Bir rica değildi bu.

Callie elimi sıktı. "Sana güveniyoruz."

****

Eve vardığımda Bishop'ı kanepeye yayılmış, uzun bacakları kahve sehpasma uzanmış bir halde ya da mutfakta akşam yemeği için bir şeyler hazırlarken bulamadığım için büyüyen hayal kırıklığını bastırdım. Daha şimdiden,

birbirimize ne ifade ettiğimizi tanımlayamıyordum. Kesinlikle karı koca değildik, gerçi bu kâğıt üzerinde doğru olabilirdi ve arkadaş da değildik. Ancak her ne ise, biz her ne isek, sadece sonunda daha zor olacaktı, çünkü başarabilmek için onunla bir ilişki içindeymişim gibi rol yapma yetisinden yoksundum. İyi ya da kötü, Bishop'a olan hislerim gerçekti, ister öfke ya da ister hayal kırıklığı ya da tamamen bambaşka bir şey olsun. Ben Callie'den farklıydım. Tüm hayatımı bir yalanla temellendiremezdim, geçici bile olsa. Yani Bishop burada, oturma odasında, aramızda bir duvarın güvencesiyle uyuşa daha iyiydi.

Çantamı kanepenin ucuna bırakarak yatak odasına gittim. Nehirdeki uçuruma tırmandığımdan beri boynum ve sol omzum tutulmuştu, bu yüzden yürürken oradaki kasları sağ elimle ovaladım. Yatak odasına girdiğimde ayakkabılarımı ayaklarımdan fırlatarak çıkardım ve bir tanesi yatağın altına uçtu, yatak örtüsünün altında kayboldu.

Eğildim ve ona uzandım, elime ayakkabım yerine sert bir şey geldi. Kaşlarımı çattım, ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm ve yatağın altına bakmak için örtüyü kaldırdım. Ayakkabımı çekip çıkardım ve kenara fırlattım. Düştüğü yerin yanında geniş bir fotoğraf albümü vardı. Çekerek çıkardım. Kapağı parlak kırmızı deriydi ve kenarında altın bir yaprak uzanıyordu.

Oturarak sırtımı yastığa yasladım ve ağır albümü bacaklarımda dengeledim. Açtığımda sayfalar birazcık birbirlerine yapışmıştı, onları çekerek ayırırken hafif yırtılma sesleri çıkarıyorlardı. İlk sayfalar savaşın başlangıcına dair gazete makalelerine ayrılmıştı, gazete kâğıdı zaman içinde sararmıştı. Babamdan öğrendiğim tüm bilgiler vardı; nasıl ilk bombalar Birleşik Devletler'in doğu kıyısına düşmüş, nasıl karşılık verilmiş, hem buraya hem de müttefiklerimize nasıl daha fazla bomba atılmış, sürekli büyüyen savaşın

anlamsızlığı... Bu sanki dünyanın en ölümcül horoz dövüşüydü. Ancak makaleler savaş bitmeden önce sonlanmıştı, tek nedeni savaşın çok büyük olmasıydı. Herkes sadece hayatta kalmaya çalışıyordu. Ve çoğu başaramamıştı. Kalanlar ise nükleer kışla baş başa idiler; sayıları hastalık yüzünden ve radyasyona maruz kaldıkları için daha da azalmıştı. Gerçekten de, birilerinin hayatta kalması bir mucizeydi.

Makalelerden sonra sayfalara tutturulmuş eski fotoğraflar vardı, altlarındaki tanımlar solmuş mürekkeple yazılmıştı. Bazılarını kitaplarda gördüğüm resimlerden biliyordum; Rushmore Dağı, Büyük Kanyon, Kutup Işıkları, Büyük Set Resifi. Parmaklarımı resimlerin üzerinde dolaştırdım, sonsuz hâzineleri barındıracak kadar büyük bir dünya hayal etmeye çalıştım.

"Ee," dedi Bishop'ın sesi kapı girişinden. "İlginç bir şeyler bulabildin mi?"

Bir anda yerimden zıpladım, albüm kucağımdan yere kaydı. "Aman Tanrım!" Nefesim kesilmişti. "Beni korkuttun!" Gözlerimi Bishop'tan ayırıp yere düşen albüme baktım. Ne yaptığımı gizlemenin bir yolu yoktu. "Özür dilerim. Karıştırmak..."

Ama o sadece gülümsedi, odaya girdi ve yanıma oturdu. "Rahatla. Sorun değil."

Uzandı ve albümü tekrardan kucağıma çekti. "Büyükbabamındı. Savaştan sonra dünyanın eski halini unutmayalım diye başlamıştı. Yıllar içinde ben de üzerine bir şeyler kattım."

Sonraki sayfayı açtım, resimlerle ve kenarları yırtılmış kartpostallarla doluydu, hepsinde okyanusların görselleri vardı. Sonraki sayfa da aynıydı. Ve ondan sonraki de. Bishop'a baktım, o gözlerini albümden ayırmıyordu. "Çitin ötesine gitmek istiyorsun," dedim sessizce. "Değil mi?"

Başıyla onayladı. "Okyanusu görmek istiyorum."

Durdum, ikimizin de uyuyamadığı gece kanepede ettiğimiz sohbeti hatırladım. "Bunu istiyordun, değil mi? Benimle evlendiğinde geride bıraktığın buydu, değil mi?" Gerçek bir soru bile değildi bu, yüzündeki ifadeden cevabı zaten biliyordum.

"Hey," dedi. "Sorun değil. Belki bir iki yıl içinde benimle beraber uzun bir yürüyüşe çıkmaya ikna edebilirim seni."

"Ama..." Parmak uçlarımla kıyı çizgisinin kenarlarını izledim. "Bombalar en çok kıyıları vurdu. Güvenli olur mu? Şimdi bile?"

Bishop omuz silkti. "Belki değildir. Büyük ihtimalle değildir." Yüzü gerildi. "Ancak böyle tecrit edilmiş halde kalarak kendimize iyilik yaptığımızı düşünmüyorum. Orada nelerin olduğunu kim bilir. Başka insanlar bulabiliriz. Bizimki gibi düzgün topluluklar. Ve bulmasak bile, kıyıdaki dalgaların sesini duymuş olurum." Bana kederli bir gülümsemeyle baktı. "Ve bu büyük ihtimalle değmesi için yeterli olurdu."

Ona baktım, karaya hapsolmuş bu oğlan suları düşlüyordu. Savaştan önce elde edilebilecek kolay bir hayal olurdu. Ama artık dünya bilgimiz bu ufak toprak parçasıyla sınırlıydı, kilometre karelerle sayılıyor, okyanus özlemi çoğu insanın asla sahip olamayacağı bir tür cesaret biçimi gibi görünüyordu. Yıldızlara uzanmak gibi geliyordu.

Omzumu nazikçe onunkine vurdum. "Büyükbabam okyanusu görmüştü, savaştan önce. Pasifik Okyanusu'nu. Babama gürültülü, soğuk ve güzel olduğunu söylemiş ve «su o kadar tuzluymuş ki gözleri yakıyormuş." Aşağıya, albüme baktım. "Onu mahvettiğimizi düşünüyor musun?"

"Büyük ihtimalle." Bishop iç çekti. "Diğer her şeyi mahvettik. Ama yine de emin olmak istiyorum."

Çitin ötesine gitmeye pek kafa yormamıştım. Dünyam her zaman babam tarafından konulan sınırlara hapsolmuştu. Ancak Bishop'ın kelimelerini duyduktan sonra öylece gitmenin nasıl olacağını hayal etmeye çalıştım; bilinmez topraklara açılmayı, beklentilerden kurtulmuş, hükümlerden kurtulmuş olmayı. Önümde kim olmak istersem olabileceğim kocaman bir dünya vardı.

"Ee, daha önceden gitmene ne engel oldu?" diye sordum. "Düğünden önce yani."

Bir anlığına sessizleşti. "Babam dışarı araştırma grupları yolladı. Bunu biliyor muydun?"

"Hayır." Babamın da bildiğinden şüpheliydim. Hakkında tek kelime bile duymamıştım. Beni şaşırttı. Başkan Lattimer sınırları dışında neler döndüğünü umursayan bir lider gibi gelmiyordu bana.

"Çok kişi bilmiyor," dedi Bishop. "Ben on yaşındayken üç gönüllüden oluşan bir grup gönderdi. Ve birkaç yıl önce başka bir grup daha."

"Bir şey buldular mı?" diye sordum.

"Hayır. Tek bir adam geri döndü. Saldırılmadan önce çitin otuz kilometre ötesine bile gidememişler, tüm yiyecekleri ve silahları çalınmış. Westfall'a dönen adam birkaç gün sonra yaralarından ötürü öldü." Bana gözünün ucuyla hızla baktı. "Sanırım bu yüzden gitmedim. Korktum."

Profiline baktım, çenesinin keskin hattına. Ormandaki ve sudaki rahatlığını hatırladım. Yüreğini takip etmek isteği hakkında söylediklerini hatırladım. "Gitmeye korktuğunu düşünmüyorum," dedim. "Ayrılmaktan korktuğunu düşünüyorum."

"Aynı şey değil mi?" diye sordu yüzünde çarpık bir gülümsemeyle.

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Dışarıda ne varsa ondan korkmuyorsun. Ancak babanı hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyorsun."

Bishop hiçbir şey demedi ama gözlerindeki karamsar bakış onu ele veriyordu.

"Bir gün başkan olacaksın," dedim. "Gerçekten buna sırtım döner misin?" Babam başkanlığı ele geçirmek için bu kadar savaşırken birinin kendi arzusuyla bırakmasını hayal etmek güçtü.

Bishop burnundan bir ses çıkararak güldü. "Başkan olmak için yaratılmamışım. Çocukluğumdan beri bunu biliyordum. Ancak babam bunu görmüyor ya da görmek istemiyor."

"Sanırım iyi bir başkan olurdun," dedim ve buna inanıyordum. Grubun ihtiyaçları ile bireylerin arzularını dengelemek konusunda daha düşünceli olurdu. Bishop'ı ayarlanmış evliliklere devam ederken ya da çiftleri evli kalmaya zorlarken düşünemiyordum. Ancak öne de çıkmaz ve babasının uygulamalarını kınamazdı.

"Hayır, olmazdım," dedi. "İçindekileri korumaktansa çitin ötesinde Yatanları bulmayı tercih ederim.Gücü yeterince umursamıyorum."

Kendi babasının lam da tersiydi. Ve benimkinin de. "İşte tam da bu yüzden iyi bir başkan olurdun," dedim ona. 'Çünkü güç senin için önemli değil."

"Belki de." Sesi kulağa ikna olmuş gibi gı*lmiyordıı.

"Baban gibi mi yönelirdin?" diye sordum, gözleri tekrardan totoğrat albümündeydi. Zaten artık seçeneklerimizin olmadığı gerçeğinden hoşlanmadığını biliyordum, ama hiç bıı soruyu ona doğrudan sormamıştım.

Bishop tereddüt etti. "Hayır," dedi en sonunda ve kalbim hızlanırken midem kasıldı. "Babamın bizi hayatta tutarak iyi

bir iş yaptığını düşünüyorum. Sanırım kendi aklınca niyeti iyi." Bishop iç çekti, elini saçının arasından geçirdi. "Ancak insan olmanın bir parçası da kendi seçimlerini yapabilmek, özgür olabilmek. Babamın bunu unuttuğunu düşünüyorum."

"Gördün mü?" dedim sessizce. "İyi bir başkan olurdun."

Bishop gülümseyerek başını iki yana salladı. "Yine de yönetmektense keşfetmeyi tercih ederim." Albümü kucağımdan aldı ve tekrardan yatağın altına kaydırdı. "Yemek?" diye sordu.

"Elbette." Ayağa kalktım. Şifoniyerinden üstünden lastik bir toka aldım ve saçımı atkuyruğu yapmak için uzandım, tutulmuş omzumu bükerken irkildim.

"Sorun ne?"

"Tırmanma yüzünden tutulmuşum."

"Ver." Elini uzattı. "Ben yapayım."

Şifoniyerin üstündeki aynadan ona kaşlarımı kaldırarak baktım. "Saç toplayabiliyor musun?"

Gülümsedi. "Deneyebilirim." İki elle kalın saçlarımı topladı, aynı anda geri çekmeye ve kaldırmaya çalışırkenm beni güldürdü. Kıı son ündü tokayı birkaç kez saçımın etrafında kıvırmayı başardı, ancak sonuç düzgünden oldukça uzaktı. "İşi**," dedi. İki elini de omuzlarıma koydu ve aynadan gözlerimin içine baktı. Ben izlerken başparmakları boynumun kenarlarımla yukarı çıktı ve aşağı indi, nazik ve yavaştı.

İçimde bir sıcaklık aktı, karnımın derinliklerinden başladı ve dışarı doğru yayıldı. Ayak parmaklarımı, ellerimi ve yanaklarımı ateş bastı, bunu hissedebiliyordum.

Her yerde hissettim.

"Oldu mu?" diye sordu sessizce.

"Evet," dedim. Sesimi bulmakta zorlanıyordum. "Güzel' Parmaklarının altındaki ten ateşle boyanmış gibi kavruluyordu.

Gözleri hâlâ aynada benimkilerleydi, sanki bir şey için bekliyordu. Ona vermeye ödümün koptuğu bir sinyal için. Bishop ellerini çekerek benden uzaklaştı. "Ben gidip yemeye başlayacağım."

Başımla onayladım. "Tamam, hemen geliyorum."

Bishop gittiğinde titreyen bacaklarla yatağa doğru yürüyerek ucuna oturdum. Kapalı göz kapaklarıma avuçlarımı sertçe bastırdım. Hâlâ Bishop'ın ellerini omuzlarımda, parmaklarının hatırasını boynumda hissedebiliyordum. Kendime babasının ne yaptığını hatırlattım. Hâlâ ne yapmaya devam ettiğini. Ancak Bishop'ın dokunuşu nazik, niyeti iyiydi. Ne kadar çok ararsam arayayım, kanı onun ellerinde bulamıyordum.

11

Victoria'ya yaklaşacak doğru ânı bulmaya çalışmak hâlâ üzerinde uğraştığım bir sanattı. Kaba ya da kinci değildi, ama eğer meşgulse ya da zamanının boşa harcandığına inanırsa, ters davranabiliyordu. Genel olarak bu, beni rahatsız etmiyordu, çünkü Callie de böyleydi. Çoğu zaman kişisel olarak algılamamayı beceriyordum.

Uygun ânı bulduğumu düşündüğümde adliyenin ufak yemekhanesinde kısa bir öğle yemeği molası vermiştik. Ben hafif bayat hindi ve peynirli sandviç ile oynarken Victoria hızla tavuk salatasını yiyordu. Seçimi benimkinden daha iyi görünüyordu**.**

"Ee," diye sordum. "David burada uzun süredir mi çalışıyor?"

Victoria omuz silkti. "Tam olarak bilmiyorum. Benim kadar uzun süredir burada."

Ufak bir hindi parçasını didikledim ama yemedim. "Silahının olması ve diğer her şeyin ona tuhaf geldiğini düşünmüyor musun?"

"Ve diğer her şeyin mi?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Demek istediğim, çoğu insan etrafta çok olmadığı için silahlarla rahat hissetmez."

Victoria salatasından bir lokma aldı ve cevap vermeden önce lokmasını çiğnedi. "Bana oldukça rahatmış gibi göründü."

Kulağa çılgınca değil de normal geldiğini umduğum ufak bir kahkaha attım. "Evet, sanırım öyle." Sandviçimden yana umut yoktu, bu yüzden sarıldığı kâğıtla beraber tomar haline getirdim. "Kendi silahı mı, yoksa buradan mı alıyor?" Kalbimin atışını tişörtümün üzerinden görebildiğine oldukça emindim.

"Buradan alıyor. İşi gerektiriyor," dedi Victoria. Sorularımı kolayca yanıtlıyordu, ancak gözleri benimkilere keskin keskin bakıyordu.

"Yani, gizli bir yerde stokları mı var?" Yine bana ait olmayan bir gülüş attım.

"Neden bu kadar meraklısın?" diye sordu Victoria, çatalını bıraktı. "Silahlarla bu kadar ilgilendiğini bilmiyordum."

Kafamı salladım. "Değilim. Aslında, demek istediğim, belki birazcık. Kitaplarda onlar hakkında bir şeyler okudum ama hiç görmedim. Bilirsin... yasak meyve olayı."

Yanıtım Victoria'ya mantıklı gelmiş olmalı ki tekrar çatalını aldı ve bir tavuk parçasına batırdı. "Böyle hisseden tek sen değilsin. Burada çalışan erkeklerin yansı sürekli

David'e bir kez tutma fırsatı için yalvarıyor." Homurdandı. "Bu konuda uygunsuz bir şaka yapardım, ama çok gençsin, bu yüzden yapmayacağım."

Güldüm ve bu sefer samimiydim.

"Ancak David silahı konusunda dikkatli. Öyle de olması gerekiyor. Silahlarla ilgilenmesi için sadece birkaç seçilmiş insana güveniliyor. Ve Ray... Henüz onunla tanıştığını sanmıyorum."

Başımı iki yana salladım.

"İşi, insanların hatırlayabildiği kadar uzun süredir, silahları güvende tutmak ve doğru ellerde olmasını sağlamak." Ray, David'le beraber silah odasında gördüğüm yaşlı adam olmalıydı.

"Yani Ray ve David'in beni yakın zamanda atış talimine götürmeyeceklerini tahmin ediyorum," dedim.

Victoria gülümsedi. "Şüpheli. Konuşman gereken insan, eğer gerçekten ciddiysen, kayınpederin." Bana çatalını doğrulttu. "Silahlar Ray'in sorumluluğunda ama Ray de Başkan Lattimer'ın yetkisi altında."

"Bu iyi bir fikir," dedim, kalbim hızlanmaya başlamıştı. "Belki ona sorarım." Bu noktadan sonra nasıl devam edeceğimi bilemiyordum. Ray en azından David'den kodu almak için bir yol düşünemiyordum veya her şeyi ortaya çıkarmayacak bir yol. Adliyede bir kayıt var mıydı ya da kaydım tutuyorlar mıydı, hiçbir fikrim yoktu. Şüphesiz bu bilgiye sahip kişi kayınpederimdi. Çalışma odasını ve ceviz ağacı masasını düşündüm. Bir sürü sır sakladığından emindim.

"Hazır mısın?" diye sordu Victoria. Ayağa kalkmıştı bile, boş salata kâsesi elindeydi.

"Elbette." Ayağa zıplayıp sandviçimi çöp kutusuna fırlattım.

"Öğleden sonra dışarı atılıyorlar," dedi. Victoria bana yemekhaneden ayrılırken. "Her şeyi hazırlamamız gerek."

Adımlarım yavaştı. Bu, bana küçük bir kızken babamın beni gitmek istemediğim bir yere götürdüğü zamanları hatırlattı, babam beni çekmeye mecbur kalana kadar ağır ağır yürürdüm.

"Ne?" diye sordu Victoria omzunun üzerinden. Kulağa sesi sinirli geliyordu.

Hızlandım. "Onları dışarı attıklarında orada olacak mıyız?"

"Hayır," dedi Victoria ve rahatlayarak nefes verdim. Mark Laird'in ne yaptığını biliyordum, ama yine de cezasını izlemek, kesinlikle elde edemeyeceği, hak etmediği af için yalvarmasını dinlemeye mecbur kalmak istemiyordum.

"Kaç kişi var?"

"Bugün üç," dedi Victoria. "Hepsi erkek."

"Bu normal mi? Sayıdan bahsediyorum." Kimlerin dışarı atıldığı detayını Başkan Lattimer bizimle hiç paylaşmazdı. Pazarda her zaman dedikodu olurdu ve babamın bu konuda komşularla konuştuğunu işitmiştim ama resmi sayılar hiç duyurulmamıştı. Nedeni ise büyük ihtimalle dışarı atılma tehdidinin bizi çizgide tutmasıydı, ancak gerçek adları ve numaraları bilmek insanların neler olduğunu sorgulamasına neden olabilirdi.

"Değişiyor," dedi Victoria. Merdivenleri çıkmaya başladık, yemekhaneye varmak için ilerleyen insan akınına karşı kenarlara kaçtık. "Bunu her ay yapıyoruz ve çoğu zaman kimse olmuyor. Hatırladığım en çok sayı bir seferde beşti ama bu sıra dışıydı. Kötü bir kış geçirmiştik." Bana baktı. "Genellikle hep erkekler olur ama her zaman değil."

"Başkan Lattimer geliyor mu?"

"Hayır."

"Elbette gelmez," diye mırıldadım. "Bu kirli işe çok yakınlaşmak olur."

Victoria durdu ve neredeyse sırtına çarpıyordum. "Dediklerine dikkat et Ivy," dedi. Sesi kulağa sinirli gelmiyordu, daha çok endişeliydi. "Artık ailesinin bir üyesisin, ancak hâlâ haddini aşabilirsin."

Boğazım aniden kupkuru oldu. Onu hafifçe başımla onayladım. Başkan Lattimer'ın beni inciteceğini sanmıyordum. Yeni gelinini cezalandırmak halkla ilişkiler için iyi olmazdı, özellikle fikrime değer verdiğine dair konuşmasından sonra. Üstelik her zaman müşfik görünmeyi deniyordu. Daha çok benim yüzümden diğer insanları incitecek tipteydi; Callie'yi ve babamı. Onların cezalandırılmalarını izlemek benim için daha acı verici olurdu, aynı babamı incitmek için annemi öldürmeyi bir yol olarak gördüğü gibi.

Victoria masasının kenarından dosya yığını almak için ofisine uğradı. Sonra tekrardan bodruma gitmek için merdivenlerden indik. Böyle günlerde asansör olsa keşke diyordum ama gereksiz elektrik kullanımı olarak görülüyordu.

"Onlara bir şey veriyor muyuz?" diye sordum, Victoria'nın son hız adımlarına yetişebilmek için basamakları atlayarak iniyordum. "Onları dışarı atmadan önce yani?"

"Hoşça kal hediyesi gibi mi?" diye sordu Victoria, neşesiz bir gülümsemeyle.

"Hayır, elbette öyle değil. Ama belki su? Ya da bir harita?" Soruyu sormama rağmen yanıtını biliyordum.

"Hayır." Victoria hızla bodrum katının kapısını açtı ve onun önünden geçebileyim diye kapıyı benim için açık tuttu. "Ayrıca harita sadece tahminimize dayalı olurdu. Bizim de

dışarıda ne olduğuna dair bir bilgimiz yok." Silah odasının olduğu koridora doğru işaret etti. "Bu taraftan."

Kapalı kapıya bakmadan geçmeyi başardım. Tekrar sağa döndüm ve koridorun sonunda zincirler içinde birbirine yanaşmış üç adam vardı. David ve başka bir güvenlik görevlisi duvara yaslanmıştı.

David geldiğimizi gördü ve kendini duvardan iterek uzaklaştırdı. "Selam Victoria," dedi. "Bayan Lattimer."

"Ivy," dedim ona. Yüzündeki ifadeden bana Bayan Lattimer dışında bir şey demeye kendisini zorlamadan önce

cehennemde soğuk bir gün geçirileceğini biliyordum.

“Merhaba," dedi Victoria. "Her şey prosedüre uygun işliyor mu?" Sesi sert ve ciddiydi. Tutuklulardan hiçbirine bakmadı.

"Evet," dedi David. "Sadece onları buradan çıkarabilelim diye evrakları getirmeni bekliyorduk."

"Biraz geciktik, kusura bakma."

"Sorun değil." David arkasına, adamlara doğru elini salladı. "Bir yere gittikleri yok. Ama yol uzun. Ne kadar erken yola koyulursak o kadar iyi."

"Kesinlikle," dedi Victoria. Elindeki ilk dosyayı çevirerek açtı. "Olayı biliyorsun." David'e bir kalem verdi ve dosyadaki evrakı imzalarken dosyayı destekleyerek tuttu. Onları göz ardı ederek tutuklulara odaklandım.

En yaşlısı büyük ihtimalle ellisindeydi, kocaman kaya gibi bir karnı ve aşağıya bakan gözleri vardı. Ter, tişörtünün koltuk altlarını lekelemiş ve alnını nemlendirmişti. Yanındaki ufak, sıska adam bana sıçanı hatırlatıyordu, tüm hatları yüzünün ortasına sıkıştırılmıştı ve altdudağının üstünde keskin ön dişler dinleniyordu. O terlemiyordu ama hızlı nefes alıp veriyordu. Dikildiğim yerden normal dışı nefes alıp

verişini duyabiliyordum. Sonuncu adam Mark Laird'dı. Ona baktım ve bana nazik, kederli bir gülümsemeyle baktı, tüm dünyaya mağdur, cesurca kaderini kabul eden adam olarak görünüyordu. Ama mavi gözlerindeki sinsi, hesapçı ışıltı onu ele veriyordu. Şimdiden durumunu değerlendiriyor, yararına ne kullanılabilir onu hesaplıyordu. Görünüşe göre yalvarmayla işi bitmişti.

Ona bakmak istemiyordum. Gözlerinin üzerimde oluşu tenimin karıncalanmasına neden oluyordu. İncittiği ufak kızın kafamın içinde çığlık atığını duyabiliyordum. Ama gözlerimi kaçırırsam, beni korkuttuğunu bilecekti. Ve bu, bakışlarına karşılık vermekten daha kötüydü.

Her şey tamam," dedi David arkamdan ve ikinci güvenlik görevlisi duvardaki rahat duruşundan doğruldu. Sanki daha fazla resmiyet, ânı mühürleyen daha dramatik bir şey olmalı gibi geliyordu, ama David sadece tutsakları yürüyerek geçti ve önlerindeki kapıyı açtı. Kapı doğrudan dışarı açılıyordu ve parlak güneş ışığı hepimizin gözlerimizi kısmasına sebep olmuştu. Gözlerimi korumak için bir elimi kaldırdım.

"Hadi," dedi David aksi aksi sıradaki ilk mahkûma; bu, yaşlı adamdı. "İlerle." Öne doğru sürtünerek ilerlemeden önce adam sadece bir saniye tereddüt ettikten sonra David'i günışığma doğru takip etti. Diğer ikisinin de takip etmekten başka seçeneği yoktu, hepsi birbirine zincirlenmişti. İkinci güvenlik görevlisi en arkadan gidiyordu, kapı boş bir pat sesi ile sallanarak arkalarından kapandı. Elimi indirdim, hâlâ güneşin neden olduğu noktalar gözlerimin önünde kıpırdanıyordu. Koridor ürkütücü derecede sessizdi. Hâlâ adamların dışarıda sallanan zincirlerini duyabildiğimi düşündüm ama hayal ettiğimi biliyordum.

Victoria yanıma geldi, gözleri kapıdaydı. "Eh, bu kadar," dedi. "Hadi işe geri dönelim."

"Peki," dedim, sesim kısık ama güçlüydü. Tüm niyet ve gayelere rağmen, biraz önce üç adamın ölmesini izlemiştim. Bu, olması gerektiği kadar güç değildi.

Ev yolunda parkm kapalı tarafını geçerken Callie bir ağacın arkasından çıktı ve kolunu benimkine doladı. Şaşırmadım bile ama yine de kolumu çektim.

"Babamla senin son zamanlardaki derdiniz ne?" dedim. "Hep saklanıyorsunuz."

"Sakinleş," dedi Callie, gözlerini devirerek. "Babam burada olduğumu bile bilmiyor."

"Neden buradasın?"

"Geçen gün biraz üzgün göründün' dedi Callie, yanımda yürümeye başladı. "İyi olduğundan emin olmak istedim'

Homurdandım, Callie yıllar boyunca pek çok şey olmuştu; sırdaş, öğretmen, işkenceci ama anaç listeye hiç dâhil olmadı. "Gerçekten ne istiyorsun?"

"Tanrım, çok asabisin," dedi Callie, büyük ihtimalle her zaman işgal ettiği bölgeye geçtiğim için sinirlenmişti.

Durdum ve ona baktım, kollarımı göğsümün üzerinde birleştirmiştim.

"Peki," dedi Callie, duruşumu taklit etti. "Seninle Bishop Lattimer arasında neler döndüğünü merak ediyorum."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum, kelimeleri yüzünden nabzımm hızlanışına aldırmadım ama avuçlarım aniden terle kayganlaşmıştı.

"Geçen gün tuhaf davranıyordun." Callie omuz silkti. "Gönülsüz ya da öyle bir şey."

"Birini öldürmeye gönülsüz mü demek istiyorsun?" diye sordum. "Neşeden havalara uçmadığım için beni affet." Sesimde öfke vardı, Callie de bunu fark etmiş olmalıydı, çünkü bana bir adım yaklaştı.

"Of, büyü artık Ivy. Gerçekten bunlann kolay olacağını mı düşündün?" Sesi üzerime kırbaç gibi çarptı. "Elde edilmeye değer... bir şey için savaşmak... zordur. Her zaman savaş kayıpları olacak." Uzun süre yüzümü inceledi. Yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım, ancak çocukluğumuzdan beri olduğu gibi hemen beni okudu.

Parmağını bana doğru kaldırdı, parmağı göğsümün, ortasından beni bıçaklamaya milimetre kalana kadar yaklaşmıştı. "Ondan... ondan hoşlanıyor musun?" Sesi kulağa dehşete düşmüş, iğrenmiş gibi çıkmıştı, sanki bir avuç kurtçuk yemişim ya da kendi kusmuğumda uyumuşum gibi.

Uzağa doğru bakarak kalbimin sakinleşmesini sağlamaya çalıştım. Sıcak bir esinti başlarımızın üstündeki ağaçları hışırdattı ve gözümün önüne bir tutam saç üfledi. Sabırsızca geri ittirdim. "Onu öldürmeye içimin rahat olması için birinden hoşlanmam gerekmiyor."

"Ölümünün başarımız için nasıl önemli olduğunu biliyorsun," dedi Callie. "Eğer babası ölürse, Bishop gücü eline alır. Hiçbir şey değişmez. *İkisi de gitmeli. Bunu biliyorsun."*

"Babası gibi olduğunu düşünmüyorum. O..."

"Umurumda değil," dedi Callie, sesi buz gibiydi. "Nasıl biri olduğu umurumda değil. Ve senin de olmamalı. Eğer umursuyorsan, bencilsin. Hissettiklerini, isteklerini ailenin refahının önüne mi koyacaksın? Herkesin refahının önüne?" Kolumu kavradı, parmakları sinirlerin arasındaki boşluklara batıyordu. "Onca yıldan sonra ailemiz en sonunda kontrolü ele geçirmenin kıyısına geldi. Bunu anlamıyor musun?"

"Evet, anlıyorum." Elini kolumdan çektim, yaparken de parmaklarım geri büktüm. "Bugün üç adamın dışarı atılmasını izledim," dedim sıkılmış dişlerimin arasından.

"Hiç umursuyor musun? Bu tam da mücadele etmemiz gereken şey değil mi?

Callie'nin kaşları çatıldı. "Neden bahsediyorsun?"

Ona bakarak başımı iki yana salladım; tüm öfkem sönüp gitmiş, tüm bedenim cansız düşmüştü ve öyle yorgundu ki... "Unut gitsin."

"Sorunun her ne ise," dedi Callie, "kim olduğunu hatırlaman gerekiyor. Hızla. Onlara karşı biz." Elimi kavradı ama bu sefer tutuşu nazikti. Konuşurken sesi yumuşaktı.

"Biz bir aileyiz. Seni seviyoruz. Senin için her şeyi yapacak olanlar bizleriz. Bunu sakın unutma."

"Hiç unutmuyorum," dedim. Boğazımdaki yanan yumrulardan dolayı konuşmak zordu.

Callie son kez elimi sıktı. "Bunu yapman gerekiyor, Ivy ya da her şey paramparça olacak. Bittiğinde babamın nasıl gururlu olacağını düşün." Bana ufak bir gülümseme sundu ve birkaç adım geri gitti, gözleri hâlâ üzerimdeydi. "Bishop Lattimer'ı olduğundan daha değerli hale getirme. O sana aynısını yapmazdı."

O gittikten sonra uzun süre kaldırımda dikildim. Eğer kullanıldığının farkındaysan ve yine de buna izin veriyorsan, gerçekten kullanılıyor olur muydun?

12

Uyandığımda dışarısı karanlıktı. Sırtüstü yattım, gözlerim uykudan dolayı bulanıktı ve beni neyin uyandırdığını anlamaya çabalıyordum. İlk başta hiçbir şey yoktu; sadece pencerenin dışındaki hafif kuş cıvıltıları, kafamın üstündeki tavan vantilatörünün sesi. Dönüp biraz daha uyuyacaktım ki, tekrardan duydum; bu, mutfak dolabının kapanma sesiydi. Saat Bishop'ın genelde uyandığından daha erkendi ve

gerçekten sessiz olmaya çalışıyordu. Bunu mutfaktan gelen seslerin dikkatli ve ayak seslerinin hafif oluşundan anladım.

Mutfak girişinde belirdiğimde onu korkuttum, hâlâ uykulu gözlerimi ovalıyordum. Sonradan üzerimde sadece kolsuz tişörtüm ve külotum olduğunu fark ettim, nehirde giydiğim bikini düşünüldüğünde, sanırım daha önce görmediği bir şey değildi. "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Tişört ve şort giymişti, saçı uykudan dolayı darmadağınıktı. Gözleri çıplak bacaklarımda gezdi, ardından yüzüme yükseldi. Kızarmamayı başardım. "Hiçbir şey," dedi. Tezgâhtaki açık sırt çantasını saklamaya çalışmıyordu, ancak fark etmemi de istemediğini söyleyebilirdim. "Daha erken. İstiyorsan yatağa geri gidebilirsin."

"Peki." Döndüm ve yatak odasına gittim ama yatağa girmedim. Onun yerine kıyafetlerimi ve ayakkabıları giydim, saçımı kafamın tepesinde topuz yaptım ve arkasından kapının hafifçe kapandığını duyana kadar bekledim. Sonra mutfağa bir su kabı için koştum ve ardından sessizce dışarı çıktım.

Neden onu takip ettiğimi enine boyuna düşünmedim, ama neler çevirdiğini bilmek istiyordum, neden benden bir şeyler sakladığım. Ondan sakladıklarımın sayısını düşündüğümde, bu komikti. Ancak neler yaptığını keşfetmek istiyordum ve öğrenmek için etrafta gizlice dolaşmaktan çekinmiyordum.

Onu görülmeden ya da duyulmadan takip etmek zordu. Nehre giderken girdiğimiz yolda yürüdü, en azından ilk başta, fakat ormanda hızla ve kendinden emin hareket ediyordu; uzanıp beni çizecek yerleri rahatlıkla bulan düşmüş ağaç parçaları ya da dalları arasında o neredeyse hiç yavaşlamıyordu. Ayak seslerinin benimkileri bastırdığını umuyordum, çünkü pek sessiz sayılmazdım, noktalar

arasında onu görüşümde tutmak için koşmak zorunda kalıyordum.

Sağımızda nehri duyduğumda göletin yakın olduğunu biliyordum, ama sola yöneldi, yoldan çıktı ve karmakarışık çalılıklara daldı. Ardından devam etmeden önce soluklanmak için bir saniyeliğine bir ağacın gövdesine yaslandım. Sarmaşıklar ayak bileklerime dolanıyor, yapraklar çıplak kollarıma vuruyordu. Yere yarı gömülü bir kayadan kaçmayı başardım, ancak ayağım ağaç köküne takıldı ve sertçe sağ kolunum üzerine düştüm.

Bir dakika orada yattım, sıkılmış dişlerimden nefes alıp veriyordum. Canım çok yanmamıştı ama şaşkındım., kolumdan ufak bir damla kan akıyordu. Bu çok kötii bir fikirdi ama artık geri dönmek için çok geçti. Ne yaptığını öğrenmem gerekiyordu. Önce dizlerimin ve sonra ayaklarımın üzerine kalkarak peşinden gittim. Onu görüşümden tamamen kaybetmiştim; başımı kaldırdım, bir şey duymayı umuyordum. Sessizlikten başka bir şey yoktu. Gürültü çıkarmayı göze alarak Bishop'ın son gittiği yöne doğru koştum, engellerin üzerinden atladım, bir yerlerde mavi tişörtünü yakalamak için çaba sarf ediyordum.

Tekrar durdum, dinledim. İleriden, biraz sağımdan hafif konuşma sesleri geliyordu. Erken sabah esintisindeki yaprakların fısıltıları yüzünden duymak zordu. Seslerin ne dediklerini duyamıyordum ama derin olanın Bishop'a ait olduğundan emindim. Artık daha yavaş ilerliyordum, sesin yönüne hareket ederken her adımımı sessizce atmaya dikkat ediyordum.

Tam olarak nerede olduğumdan emin değildim. Nehri artık duyamıyordum, fakat ileride ve ağaçların ötesinde, günışığınm metalden yansıdığım gördüm. Çit. Bishop çitte ne yapıyordu? Belki devriye güvenliklerinden biriyle konuşuyordu? Nefesim kesik kesikti ve sadece koştuğum için değildi bu. Yavaşça yaklaştım, ağaçlarm sınırının hemen

kenarında durdum ve geniş bir ağaç gövdesinin arkasına kendimi gizledim.

Çit her iki yöne uzanıyordu, geniş giriş yaklaşık dokuz metre soluma kurulmuştu. Burası tutukluların dışarı atıldığı yer miydi? Ağaçların bitimiyle çit arasındaki yaklaşık dört metre toprakta çimenler ve otlar vardı. Hemen önümde Bishop çitin yanma çömelmiş, diğer tarafta yere yatmış bir kişiyle konuşuyordu. Kendimi ağacın gövdesine yapıştırdım ve daha yakından bakmayı denemek için boynumu uzattım. Yerde yatan bir kızdı, uzun saçları başının etrafında kirli bir bulut gibi karmakarışıktı. Gözle görünen tek ten çamura bulanmış bir ayaktı. Etten çok kemik görünüyordu.

"Hadi ama' dedi Bishop. "Suyu al. Lütfen." Çitteki bir boşluktan ince bir kap su ittirdi ama öbür taraftan yere düştü. Kız ona ulaşmak için hiçbir harekette bulunmadı. Ölü gibi görünüyordu ama Bishop onunla konuştuğu için, öyle olmadığını biliyordum.

"Hey, sana zaten dedim, vaktini onunla harcama," diyen bir adamın sesi duyuldu ve başımı hızla o yana çevirerek çit sınırını inceledim. Sesin kaynağını belirlemem bir dakika sürdü. Çitin dışında oturan bir adam vardı, çoğunluğu uzun çimenler yüzünden gizlenmişti. Kurnaz mavi gözlerinin titreyişini yakaladım. . Mark Laird. Kanım damarlarımda dondu. Onunla beraber dışarı atılan iki adamdan bir iz yoktu. Belki de devam etmişler, korunak, yemek ve su arıyorlardı. Belki de onları öldürmüştü. Her olasılık mümkün görünüyordu.

Bishop onu takmadı, kafasmı bile çevirmedi. Çitten biraz ekmek ittirdi. Ekmek, suyla aynı kaderi paylaştı; dokunulmadan yere düştü.

"Ona ekmeği verme!" Mark karşı çıkarken tel örgülerden destek alarak ayağa kalktı. Sağ bacağına dikkat ediyordu.

Dün gayet iyi yürüyordu. "Zaten ölü sayılır! Bir cesedi besliyorsun."

"Çeneni kapa," dedi Bishop, hâlâ Mark'a bakmıyordu. Sesini hiç bu kadar soğuk duymamıştım. Başını eğdi, kıza duyamadığım bir şey söyledi ama kız yanıtlamadı. Bir dakika sonra iç çekerek ayağa kalktı. Ağacın gölgesine geri kaçtım.

Bishop, Mark'ın oraya doğru yürüdü ve çitten başka bir kap su ve biraz ekmek ittirdi. Kızın aksine, Mark onları kapmak için beklemedi, sanki yeterince hızlı olmazsa su ve yiyecek kaybolabilirmiş gibi yeri elleriyle araştırdı. Bishop izledi, yüzünde tanımadığım boş bir maske var gibiydi.

"Su bulman gerek," dedi Bishop. "Nehir o tarafta." Başıyla doğuya doğru işaret etti. "Yemek daha zor olabilir ama bir şey bulacağından eminim."

"Suyu içmek güvenli mi?"

"Başka seçeneğin var mı?"

"Pek güvenme," dedi Bishop. Şimşek gibi bir elini uzattı ve metali tutan parmaklarım çite kıstırdı. "Onu rahat bırak," dedi, sesi kısıktı. Kelimelerini anlamak için çabalamam gerekti. "Yemeğini alma. Ona dokunma." Elini büktü ve Mark bağırdı, boştaki elindeki ekmek düştü.

"Tamam," diyerek sızlandı. "Tamam! Bırak!"

Bishop elini çekti ve çitten uzaklaştı, gözlerini Mark'tan ayırmadı. En sonunda dönerek benim tarafıma ilerlemeden önce son bir kez kıza baktı. Bedenimi ağacın kenarma kaydırdım, orada olduğumu fark etmeden dümdüz geçer diye umdum. Beni görmemesini dileyerek omurgamı ağaca yasladım ve gözlerimi kapadım.

Adımlarının yaklaştığım duydum ve sonra bir el, kelepçe gibi koluma kapanarak beni öne, çitten uzağa ve ağaçlığa

doğru çekti. Soluğum kesildi ve Bishop'ın peşinde tökezledim, tek söz söylemedi, sadece beni ardından çekti.

"Canımı yakıyorsun," dedim sırtına doğru, sesimi alçak tuttum. Mark'ın burada olduğumu bilmemesi önemli gelmişti. Asla bana bakmasmı ya da hakkımda düşünmesini istemiyordum.

Bishop kolumu hemen bıraktı, ama yüzüme bakmak için döndüğünde normalde yumuşak olan gözleri adeta yakıyordu ve çenesi bir yumruk gibi kenetlenmişti. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu emreder bir tavırla. Daha önce onu hiç gerçekten öfkeli görmemiştim. Öfkelendiğini, her zaman duygularının efendisi olmadığını bilmek neredeyse rahatlatıcıydı.

Koluma masaj yaptım. "Seni takip ettim."

"Evet, bunu anladım," dedi. "Evden yaklaşık bir blok ötede fark ettim."

Gizliliğim bu kadarmış. "Neden bir şey demedin?"

Bishop bana bir adım yaklaştı. "Ne kadar geleceğini merak ettim."

"Eh," dedim, gözlerine bakmak için başımı geri yasladım. Boğazımdaki kalp atışlarımı görmezden geldim. "Sonuna kadar geldim."

Bishop sesli bir nefes bıraktı ve beraberinde siniri de onu terk etmiş gibi görünüyordu, nefes vermesiyle öfkesi dağılmıştı. "Burası tehlikeli, Ivy."

Şimdi de çenesini sıkma sırası bendeydi. "Sen buradasın. Ayrıca buraya geçecek değiller." Dikildiğim yerden hâlâ çitin üzerinde uzanan dikenli teli görebiliyordum.

"Demek istediğim bu değildi." Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Onlara yardım etmek kanunlara aykırı."

"O zaman neden yapıyorsun?" diye sordum. "Oradaki adam," başparmağımla çiti işaret ettim, "geçen gün tanıştığım adamdı. Küçük kıza tecavüz eden." Bishop sözlerim üzerine irkildi ama gözlerini kaçırmadı. "Ona sempati duymadığını söyledin. O zaman ne yapıyorsun?" Sesim alçaldı. "Kızı tanıyor musun?"

Bishop başım iki yana salladı. "Hayır, tanımıyorum. Geçen sefer atıldı. Pes etti." Ellerini sanki havada doğru kelimeleri arıyormuş gibi kaldırdı, sonra iki tarafına düşmelerine izin verdi. "Bu sempati değil. Temel insanlık. Sadece..." dedi, bir eliyle yüzünü ovalarken, "sanırım onlara bir fırsat vermek istedim. En azından hak edenlere."

"Aradaki farkı nasıl ayırt ediyorsun?"

Bishop bana kederle hafifçe gülümsedi. "Edemiyorum."

Ona baktım. Babası hükmü zorla kabul ettiriyordu, ancak yürütülmesini izleyecek cesareti yoktu. Ve benim babam da ondan üstün değildi, gerçekten değildi, bunu kabul etmek beni yaralasa bile. Başkanın politikasına karşı çıkıyordu ama hiç buraya gelmemiş, rahatlatmaya çalışmamış ya da su vermeye zahmet etmemişti. Bu denklemin her iki tarafında yer alan tanıdığım onca insanın içinde, sadece Bishop'ın bunu yapacak yüreği ve arzusu vardı. Sadece o biraz merhamet edebilecek kadar gliçlüydü.

Callie'nin haklı olduğunu biliyordum. Ondan hoşlanmak, ona karşı bir şeyler hissetmek her şeyden daha tehlikeli bir hareketti. Bir hata yapmaktan ya da yakalanmaktan daha kötüydü. Ancak bu çocuktan hoşlanmamam gerektiğini bilsem de, bunun için çok geç olduğunu da biliyordum.

Ondan zaten hoşlanıyordum.

"Sana yardım edeceğim," derken buldum kendimi. "Bundan sonra." Bir adım yaklaştım, aramızdaki boşluğu birleştirdim. Tereddüt ettim, istediğimle mantıklı olan şey arasmda parçalanmıştım. Uzandım ve elini tuttum. Keskin

ve elektrikli, acı tatlı bir şey tenlerimiz birleştiğinde kolumdan yukarı kıvılcımlandı. "Birlikte başarabiliriz." Callie bile yaptığımı keşfettiğinde karşı çıkamazdı, insanları dışarı atmak babamın da karşı olduğu bir şeyken olmazdı. Bunu yapmamın nedeninin aileme sadakatim olmadığını bilmesine gerek yoktu.

Karşı çıkmasını bekledim, ama sadece başıyla onayladı, yeşil gözleri benimkilere kilitlenmişti. Gözleri burada, ağaçlarla çevriliyken, daha koyu görünüyorlardı, sanki renkleri tepemizdeki ağaçlar tarafından çalınmıştı. Eve doğru uzun yolda yürümeye başlarken elimi bırakmadı.

13

"Dylan ve Meredith bizi akşam yemeğine davet ettiler' Bishop pazardan aldığı yiyecek çuvalını ben kuşluk vakti bir kâse yulaf ezmesini bitirirken masaya bıraktı. Tembellikle geçirdiğim bir cumartesinin tadını çıkarıyordum.

"Ne zaman?" diye sorduğumda sesimdeki isteksizlik onunkiyle eşleşiyordu.

"Bu akşam. Dylan beni içeri girerken sıkıştırdı." Bishop içini çekti. "Hayır diyemezmişim gibi hissettim."

"Çünkü öfkesini ondan çıkarır." Kaşığımı bıraktım, artık aç değildim.

"Evet," dedi Bishop başka bir iç çekişle. Karşımdaki sandalyeye geçti. "İki ev aşağıdaki çifti de davet ettiler. Çocuğu, Jacob'ı, okuldan tanıyorum. Aynı yaştayız. İyi birisi. Ama karısıyla daha tanışmadım."

"Ya... eğlenceli olacak desene," dedim sahte bir neşeyle.

Bishop bana abartıyla göz kırptı. "Asla seni eğlendirmediğimi söyleme."

Burnumdan bir ses çıkararak güldüm, gözlerim masanın karşısındaki gözlerini buldu. One eğildi ve yulafımdaki çileklerimden bir tane çaldı. Kaşığımla elinin tersine vurdum ve ağız dolusu meyveyle sırıttı. Rahat görünüyordu, sandalyesinde yayılmıştı, parmakları yüzünden saçı karışmıştı, kirli sakalı yüzünü sarmıştı. Dik dik bakıyordum ama kendimi durdurmak için bir yol bulamıyordum.

"Mutlu musun, Ivy?" diye sordu, beni şaşırtarak.

Tüm hayatım boyunca kimsenin bana bu soruyu yönelttiğini hatırlamıyordum. Yanıtımı gerçekten düşünmek, hak ettiği değeri vermek vakit aldı. Ne söylemem gerektiğini

biliyordum. Ne hissetmem gerektiğini biliyordum. Ve gerçek arasında bir yerlerde yatıyordu. "Üzerinde çalışıyorum," dedim ona en sonunda. "Oraya gidiyorum."

Bishop yavaş ve rahatça gülümsediğinde içimi bir sıcaklık kapladı; tüm bedenimi ısıttı.

Gülümsemesine karşılık verdim ve kızarmış yanaklarımı gizlemek için başımı öne eğdim.

***

Bahçe kapısından geçerek yan eve vardığımızda, Meredith bahçede piknik masasmı kuruyordu. Bize gülümseyerek ellerimden meyve salatasının kâsesini almak için aceleyle geldi. "Gelebildiğiniz için çok mutluyuz," dedi.

"Bizi davet ettiğiniz için teşekkürler," dedim.

Bize masayı ve birkaç katlanır sandalyeyi işaret etti. "Kendinizi evinizde hissedin. Size içecek bir şeyler getireyim."

Bishop sandalyelerden birine oturdu ve ben de piknik masasının tahta oturağına tünedim. Meredith iki bardak limonata ve Dylan da içinde et olan bir kayık tabakla döndü.

"Herkese merhaba," dedi, gülücükler saçıyordu. "Biftek kulağa nasıl geliyor?"

"Harika," demeye kendimi zorladım. Sesimdeki neşe onunki gibi sahteydi ve Bishop bana kaşlarını kaldırdı, eğleniyordu.

"Başkanın oğlu en iyisine layık diye düşündüm," dedi Dylan, boştaki eliyle Bishop'ın omzuna vurdu. Bishop gülümsedi ama gerçek değildi. Gözleri taş gibi sertti.

Jacob ve eşi Stephanie gelene kadar birkaç dakika son derece resmi bir sohbet etmeyi başardık. İkisi de ufak ve koyu renk saçlıydı ve kolayca akraba olarak görülebilirlerdi.

Jacob, Bishop'ın tahmin ettiği gibi arkadaş canlısıydı, tanıştırılırken bana kocaman gülümsedi. Stephanie hamileydi, kamı öyle şişti ki her an öne devrilme tehlikesi içindeymiş gibi görünüyordu. Sandalyeye oturduğunda rahatlayarak yüksek sesle iç çekti. Bana özür dileyen bir gülümsemeyle baktı. "Kimse bana bu kadar yorucu olacağını söylememişti."

"Hayal edebiliyorum," diye mmldadım ama edemezdim.

Eliyle kamım okşadı. "Sadece birkaç hafta daha, şükürler olsun. Bu küçük kız ya da oğlanla tanışmak için heyecandan ölüyoruz."

Jacob yanıma oturdu ve elini omzuna koydu. "Bir şey istiyor musun?" diye sordu.

Ona gülümsedi; tüm yüzü ışıldıyordu. "Hayır, iyiyim." Mutlu görünüyordu, ama ne kadarının gerçek mutluluk ve ne kadarının başarıyla eş görevini yerine getirip yakında anne olacağı için olduğunu merak ettim.

Meredith bize katıldı, elleri önünde birleşmiş olarak dikiliyordu, yüzünde özlem dolu bir ifade vardı. "Bir bebeğimiz olması için ben de sabırsızım," dedi.

Bakışlarımı yere indirdim ve kendime sessiz olmam gerektiğini söyledim. Ve bir kez olsun, kendi tavsiyeme uyabildim. Dylan'dan bir çocuk yapacağına inanamıyordum. Gerçekten o kadar beyni yıkanmıştı ki durumunu düzelteceğini, Dylan gibi birinin değişeceğini mi düşünüyordu? Dylanla ilişkisine her ne olursa olsun, çocuğunu sevecekti ve bu annelik bağı onu hayatının geri kalanı boyunca tutsak edecekti. Zeki bir hükümet için on altı yaşında yapılan bebekler birden tazla amaca hizmet ediyordu.

Aniden tüm bunların ne kadar komik olduğu aklıma düştü. Grubumuz çoğu yönden hâlâ çocuktu, yetişkin rolü oynuyorduk. Barbekü partileri yapıyor ve bebekler hakkında

konuşuyorduk. On sekiz yaşındaki Jacob ve Stephanie bile genç görünüyordu, kesinlikle ebeveynliğe atılmak için çok gençtiler. Babam bana savaştan önce çoğu insanın otuzlarına kadar evlenmediğini ya da çocuk yapmadıklarını söyledi. Bazen kırklarına kadar. Hayal etmek bile şoke ediciydi. Artık doğurduğunda ne kadar gençsen ayak ve el parmak sayılarının tam olma olasılığı o kadar yüksekti, çocuk doğurabilme şansın daha yüksekti.

Benden önce yaşayan kadınları kıskanıyordum; bekleme ya da hiç çocuk sahibi olmama seçimi olanları. Bugünlerde çocuklar mümkün olan en değerli para birimiydi ve yapabiliyorsan, yapmalıydın. İsteyip istememenle alakalı değildi, kaç tane ve ne kadar sağlıklı olduklarıyla alakalıydı. Bishop'la benim kaderimizde çocuk büyütmenin yazmadığını biliyordum, ama Stephanie'nin büyüyen karnını kıskanıyor mu, kendi evladının da yolda olmasını diliyor mu diye merak ettim. Avlunun karşısında gözlerini yakaladım ve bana ufak, sırlarla dolu şekilde gülümsedi. Yüzündeki bir şey bana yaşadığımız hayatın komikliğini fark eden tek kişi olmadığımı söylüyordu.

"Biftekler hazır!" Dylan seslendi ve Meredith yanma kayık tabakla aceleyle gitti. İhtiyaçlarına karşı sürekli tetikte olmak, hep istemeden bile ne isteyeceğini ummaya çalışmak yorucu olmalıydı.

Tabaklar için sıraya girdik, Jacob yemek alırken Stephanie'nin oturması için ısrar etti. Piknik masasının kenarına oturdum, Dylan ve Meredith karşımdaydılar. Bishop önceden oturduğu aynı sandalyeye oturdu, Stephanie ve Jacob solundaydı.

Yemeğimin yarısına gelmişken Stephanie ve Jacob'm samimi oturuşu dikkatimi çekti, dizleri dokunuyordu, alçak sesle aralarındaki bir şakaya gülüyorlardı. Dylan ve Meredith bile sorunsuz bir akşam geçiriyorlardı. Meredith ona karpuz dolu bir çatal uzatıyor, Dylan da ağzına alırken

gülümsüyordu. Kusma dürtüsüne direnmek zorunda kaldım. Bana çatalı gözüne sokmak daha cazip gelirdi. Diğer çiftlerin yakınlığının, Bishop ile benim aramdaki mesafeyi daha da tuhaflaştırdığını inkâr edemezdim, biraz dikkat eden herkes fark edebilirdi. İnsanların ilişkimiz hakkında fikir yürütmesini, kocama olan bağlılığımı sorgulamasını göze alamazdım. Özellikle sonrasında... şüpheler kesinlikle etrafımda dönüp durmaya başladığında.

Derin bir nefes alarak yerimden kalktım, tabağım elimdeydi. Bishop'ın oturduğu yere yürüdüm. Başını kaldırıp bana baktığında gülümsedim. "Bana yer var mı?" diye sordum. Yanıtlama fırsatı vermedim.Kucağına yanlamasına oturdum, nazikçe ağırlığımı bacağına yerleştirdim. Bedenimin titrediğini hissetmediğini umuyordum.

Uzun süre beni inceledi. "Kırılmam," dedi en sonunda. Belime elini koydu, beni destekledi.

"Boyum uzun," dedim tüm ağırlığımı almasına izin verirken özür namına.

Göğsümdeki sıcaklık beni ele geçirmekle tehdit ediyordu, sanki göğüs kafesimin içine ateş yakılmıştı ve hızla kontrolden çıkıyordu, bedenimden kendi yolunu bularak çıkıyor ve ciğerlerimde bulunan tüm oksijeni yakıyordu. Gözümün ucuyla Stephanie ve Jacob'un bizi izlediğini söyleyebilirdim ama bakışlarımı Bishop'dan ayıramıyordum.

"Bifteğin..." Boğazımı temizlemek zorunda kaldım. "Bifteğin nasıl olmuş?"

"İyi." Bishop benim tabağıma baktı. "Seninki?"

"Aynı," dedim. Çatalımı kaldırmak için kendime güvenmiyordum.

Bishop'ın bir tutam saçı alnına döküldü, esinti yüzünden uçmuştu. Kendime düşünme fırsatı vermedim, sadece uzandım ve saçını yüzünden çektim; saçları beklediğimden

daha yumuşaktı, parmaklarımın arasında kalın ve ipeksiydiler. Aklımda bunun korkunç bir fikir olduğunu biliyordum, mantığım bana *durmam* için bağırıyordu, çok fazla ileri gidiyordum ama geri kalanımın bu tür çekinceleri yoktu. Kendine hâkim olmak belki de en güçlü karakter özelliğim olmayabilir diye küçük bir düşünce aklımdan geçti.

Elimi yavaşça yanağına dokunmak için indirirken Bishop başmı hafifçe döndürdü, avucumda teni sıcaktı ve hafifçe çıkmış sakallarından dolayı sertti. Eli belimde kalmaya devam etti. Başparmağı yavaşça aşağı yukarı okşuyordu, tüm bedenim tam da o bağlantı noktasma odaklanmıştı.

"Çilekli pasta yaptığını sanıyordum," dedi Dylan arkamdan. "Bunu istediğimi söyledim."

Bishop'ın parmağı sırtımda durdu ve başımı çevirdim, bakışlarım takip ederek Dylan ve Meredith'in arka kapılarında dikildikleri yere odaklandım. Meredith elinde turta taşıyordu, yüzündeki mutlu gülümsemenin yavaşça solduğunu görebiliyordum.

"Pazardaki çilekler bugün iyi görünmedi. Ama taze yabanmersinleri vardı ve düşündüm ki...."

Dylan'ın eli o kadar hızlı hareket etti ki yanağına çarpana kadar görmedim bile. Çarpma keskin bir patlama sesi çıkardı ve Meredith'in gözleri büyüdü, göz kapakları boyunca yaşlar belirdi. Stephanie hızla korku dolu bir nefes verdikten sonra sessizlik tekrar çöktü.

Meredith elini yanağına kaldırdı, gözleri turtadaydı. "Özür dilerim," diye fısıldadı.

Bishop'ın tüm bedeni kasılmıştı, eli tişörtümde yumruk olmuştu.

"Yabanmersini iş görür," dedi Dylan, sanki ona resmi bir özür lütfunda bulunuyordu. "Ama gelecek sefer dediğimi yap."

"Peki," dedi Meredith titrek bir gülümseme ile. Turtayı masaya yerleştirdi ve Dylan bize döndü, ellerini çırptı. "Kim tatlı için hazır?" diye seslendi. Avludaki korkunç gerilimi fark etmiş gibi görünmüyordu ya da belki de umursamıyordu; başvurduğu şiddet sadece günlük yaşamlarının bir parçasıydı.

"İyi hissetmiyorum," dedim, sesim Dylan'm tatlı servisi anonsunu takip eden sessizlikte oldukça yüksek çıkmıştı. "Eve gitmek istiyorum." Ayağa kalktım ve tabağımı piknik masasına bıraktım.

"Biraz turta istemiyor musun?" diye Meredith sordu, kaşları çatılmıştı.

"Hayır." Gözlerine zar zor bakabiliyordum. Kalmam gerektiğini biliyordum, onun iyiliği için, Dylan partinin bitmesinin suçunu ona atacaktı ama yapamazdım. Eğer kalırsam, sadece durumu onun için bin kat daha kötü yapacak bir şeyler söyleyecektim. Şimdi gitmek daha iyiydi, daha fazla zarar vermeden önce.

Bishop arkamdaydı, özürlerimizi iletiyor ve hoşça kal diyordu, ama ben yürüyerek uzaklaştım, kapıdan çıktım ve bahçeyi geçtim. İçeri girdiğimde mutfak tezgâhına yaslandım, ellerim öfkeyle titriyordu.

"Bir şey yapmamız gerek," dedim Bishop içeri girer girmez, arka kapı ardından kapandı.

"Biliyorum," dedi. "Ama ondan uzak kalman gerekiyor."

Bıkkınlıkla nefesimi verdim. "Onunla başa çıkabilirim."

"Ona gününü gözün kapalı gösterebileceğinden hiç şüphem yok' dedi Bishop, sesi sakindi. "Adil bir dövüşte. Ama onun gibi adamlar asla adil dövüşmez." Bir tane mutfak sandalyesi çekerek ters oturdu, kolları sandalyenin arkalığında dinleniyordu. "Hareketleri tahmin edilemez ve bu onu tehlikeli yapıyor."

"Bana oldukça tahmin edilebilir geldi. Ne zaman isterse o zaman kıza vuruyor."

"Ciddiyim, Ivy. Kendi başına onun hakkından gelmeyi deneme."

Yere baktım, hâlâ Dylari'ın avucunun Meredith'in yanağına vuruşunu duyuyordum. Meredith gibi kızları kurtulamayacakları durumlara koyduğu, kendi hayatları hakkında kesinlikle güçsüz bıraktığı için Başkan Lattimer'dan bir kez daha nefret ettim.

"Bu arada, o neydi öyle?" Bishop sordu. Başımı kaldırdığımda bana bakıyordu.

"Neden bahsediyorsun?"

"Kucağıma oturdun." Ara verdi. "Saçıma dokundun.

Sorusunu nasıl yanıtlayacağıma dair fikrim yoktu. Hangi yanıt doğru ve hangisi yalandı, hangisi geçici olarak durumu düzeltecek ve hangisi kalıcı olarak berbat edecekti?

"Eğer bana dokunuyorsan, bunun istediğin için olmasını istiyorum, insanlar izlediği için değil," dedi. "Diğerlerinin ne düşündüğü umurumda değil. Aramızda olanlar ya da olmayanlar bizim dışımızda kimseyi ilgilendirmez."

Beni bu kadar iyi okuduğunu bilmiyordum. Neden şaşırdığımı da bilmiyordum. Tanıştığımız andan beri beni izliyordu, nehri ve ağaçlıkları öğrendiği gibi beni öğreniyordu. Diğer insanlar yüzünden endişelendiğim için dokunmaya başladığımı, ancak sonunda öyle düşünmediğimi ona söylemek istedim. Bahçedeki diğer herkes benim için yok olmuştu.

Onunla dürüst olmak istiyordum. Ama bugün zaten o kadar çok hata yapmıştım ki, başka bir tane daha yapmayı göze alamazdım.

14

Çite barbeküden bir hafta sonra döndük, ama bu sefer beraber yürüyorduk, el ele tutuşmuyorduk. Mutfaktaki akşamdan sonra aramıza mesafe girmişti; acı verecek kadar kibar her etkileşimin yüzeyinde gerilim yavaş yavaş kaynıyordu. Bundan nefret ediyordum, fakat böylesi daha iyi diyordum kendime. Sesinin tonunu ve elinin dokunuşunu özlemiyormuşum gibi davranıyordum.

Yürüyüş bugün daha uzun sürüyormuş gibi geldi, bu belki ardından delirmiş bir manyak gibi koşmadığım, belki de aramızdaki sessizlik ve ezici sıcak yüzündendi. Elektrik mavisi gökyüzünde güneş yükselmişti, görünürde tek bir bulut bile yoktu, hava öyle sıcaktı ki nefes verdiğimde adeta cızırdıyordu.

Ağaç sınırına ulaştığımızda, çekinerek çite yaklaştım, Mark Laird'in beni şaşırtmasını istemiyordum. Burada kalması onun için aptalca olurdu, ama bu durum kızı durdurmamıştı; büzülmüş bedeni hâlâ çitin dibinde yatıyordu. Mark'ı son gördüğüm yer boştu ve görünürde kimse yoktu. Tek ses çitin ardındaki uzun çimenlerden gelen esintinin soluğuydu.

Ama esinti sesten başka bir şey daha getirdi. Ölümün kokusu, burnumun direklerini sızlattı ve boğazımı doldurdu, iğrençliğinde zar zor yutkunabiliyordum.

"Ah, Tanrım," demeyi başardım, gözlerim yaşardı.

Bishop zaten kızın yanma çömeliyordu, bir eli ağzını ve burnunu kapatmıştı. Dikkatlice bir adım attım ve atmamayı diledim. Yüzü korkunun karanlık moruydu. Boğulmuştu, kafası kırılmış boynunda boş boş oturuyordu. Uzun eteği beline toparlanmıştı ve başımı çevirdim, yanağımı çitin sıcak metaline bastırarak gözlerimi kapadım. Hiçbir zaman baldırlarının içlerindeki canlı morluklara, görmeyen

yumuşak gözlerine tanık olmamış gibi davranamayacağımı biliyordum.

"Onu öldürdü," dedim. Yarış koşmuşum gibi nefes alıp veriyordum, cesedin kalıntılarıyla kirlenmiş havayı hızla soluyordum. Öğürdüm, midemin kontrolünü ele geçirene kadar dişlerimi gıcırdattım.

Görmekten çok Bishop'ın yanımda ayağa kalktığını hissettim. Onun da hızla nefes aldığını duydum, çok sertti, kulağı tırmalıyordu.

"Kız ne yapmıştı?" diye sordum, ancak gerçekten bilmek istemiyordum.

"Fark eder mi?" diyerek soruma soruyla yanıt verdi. Kulağa sesi yorgun geliyordu. "Eğer hak ettiyse daha iyi hissettirecek mi?"

Başımı iki yana salladım, çite elmacık kemiğimi daha sert bastırdım. "Hayır, sadece bilmek istiyorum."

"Ayarlanmış bir evliliği kabul etmedi, kişilik testlerini bile almayı reddetti," dedi. Gözlerimi kapatıp daha da sıktım. Adliyedeki ilk günümde Victoria'nın Jack Stewart ile hakkında konuştuğunu duyduğum kızdı, ailesinin cezası yüzünden çok fazla ses çıkardığı kızdı. İlk defa çitin ötesindeki korkuların içeridekilerle aynı olduğu fikri gelmişti aklıma.

İnsanlar. Ve birbirimize yaptığımız acımazsız şeyler.

Çit yanağımda titredi ve döndüm, bakışlarımı yukarıda tutmak için çaba harcadım. Ona tekrar bakma cesaretim yoktu. Bishop zinciri iki elle tutuyordu, parmakları beyazdı, gözleri kapalı. Tüm vücudu yay gibi gerilmişti, sanki ona uzansam öylece eklemlerinden parçalanacaktı, yüz parçaya ayrılacaktı. Ona dokunmayı denemedim.

Bir çığlık attı ve sonra bir tane daha ve bir tane daha, sesi yüksek, vahşi ve kontrolden çıkmıştı. İki elle çiti sertçe

salladı. Öfkesi ve hayal kırıklığı umulmadık olduğu için daha sarsıcıydı. Çığlıkları sessizliğe karıştığında, alnını metale yasladı. "Bazen," dedi, sesi çatlamıştı, "bu yerden nefret ediyorum." Başını çevirerek bana baktı, elleri hâlâ başının üstündeki çite geçirilmişti.

"Biliyorum," dedim, sesim fısıltıdan da alçaktı. "Ben de."

****

Eve dönebilmek sahip olduğum her gram enerjiyi emdi. Günün benden bir banyonun, uykunun ya da iyi bir yemeğin asla dolduramayacağı bir şeyi çaldığını biliyordum. Yıllardır masum hissetmiyordum, ama belki de içimde, derinlerde birazcık masumiyet kalmıştı ama o da artık sonsuza dek gitmişti. Yerinde kalan boşluk hiç tanımadığım bir kızın görüntüsüyle dolmuştu.

Ön kapımıza yürüyerek yaklaşırken Dylan evin yan tarafından çıktı. Belinde pantolonunu düşürme tehlikesine sokan bir alet çantası vardı ve o kadar komik görünüyordu ki gülmek istedim. "Hey," dedi, bize elini sallayarak. "Ben de seni arıyordum, Bishop."

"Öyle mi?" diye sordu Bishop. Saçlarının arasından bir elini geçirdi, her santimine yorgunluk yazılmıştı.

"Birkaç gevşemiş padavram var." Dylan omzunun arkasından ikinci kattaki pencereye baktı. "Belki bana yardım edersin diye düşünmüştüm."

Bishop bana baktı, sonra tekrar Dylan'a döndü. "Elbette. Bana bir dakika ver, tamam mı?"

"Tamam, tamam, sorun değil," dedi Dylan gülümseyerek. Gülümsediği her sefer rahatsız ediciydi; canlı gülüşü altında sinsice gezinenlerle hiç uyumlu değildi.

İçeri gittik ve ayakkabılarımı tekmeleyerek ayağımdan fırlattım, niyetimden daha sertti, çünkü salonun duvarına çatırdayarak vurdu. Bishop bana kaşlarını kaldırdı.

"Ona yardım ettiğine inanamıyorum," dedim.

"Sadece birkaç padavra."

Bu kadar ilgisiz oluşundan nefret ediyordum, sanki şimdiden Dylan'm Meredith'e ne yaptığını unutmuştu. "Ne olmuş?" diye ateşledim. "Ona hiçbir şekilde yardım etmemeliyiz."

Bishop buzkutusundan bir su kabı almak dışında yanıt vermedi. Bir saniye arkasına baktıktan sonra ayaklarımı vura vura banyoya gittim, kapıyı arkamdan çarptım.

Uzun soğuk bir duş aldım, kahverengi su ayaklarımdan dolandı ve giderden aşağı aktı. Çıktığımda ev sessizdi ve yan kapıdan gelen hafif çekiç seslerini duyabiliyordum. Belki kâinat bir kez olsun biraz adalet dağıtırdı ve Dylan elini çivilerdi.

Bir havluya sarınarak aynanın önünde dikildim. Yüzüm güneşten yanmış, burnumda ve elmacık kemiklerimde çiller fırlamıştı. Her zaman olduğum kız gibi görünüyordum ama artık onun gibi hissetmiyordum, en azından tamamen. Babamın kızıydım. Ve Callie'nin kız kardeşiydim. Ve her zaman öyle olacaktım. Benim en büyük parçalarım onlara aitti. Ama ne kadar gerçek olmamasını istesem de, ne kadar küçük olursa olsun içimde bir parça artık Bishop'a aitti. Nasıl olduğundan ya da engellemek için bir şey yapıp yapamayacağımdan emin bile değildim.

Banyonun duvarından aşağıya doğru kaydım ve alnımı dizlerime dayadım. Eğer Callie onunla evlenseydi, asla bunun olmasına izin vermezdi. Davamıza olan bağlılığı asla zedelenmezdi. Bu kadar kolayca bükülmeme neden olan neydi bilmiyordum. Bishop'ın yüzüne baktığımda, ölen birine su veren, babasının bize yanlış davrandığı yerleri ve ölümünün bizi nasıl özgür kılacağını değil de, beni kendi fikirlerimi düşünmeme yüreklendiren çocuğu görüyordum.

Bedenim soğuyana kadar öylece oturdum, sert duvara yaslanmaktan sırtım ağrıyordu. Ayağa kalktığımda ıslak saçımın boyada bıraktığı ıslak izleri havlumla sildim. Temiz bir şort ve tişört giyerek saçımı başımın tepesinde topladım. Yiyecek neyimiz vardı bilmiyordum ama büyük ihtimalle yemek yapma sırası bendeydi. Mutfaktan hâlâ çekiç seslerini ve açık arka kapıdan Bishop ile Dylan'm bastırılmış seslerini duyabiliyordum.

Seçeneklerimi değerlendirmek için buzkutusuna eğilirken, dışarıda bir çarpışma oldu ve ardından onu bir çığlık takip etti. Ses deliciydi; kan, parçalanmış et ve acı demek olan türde bir sesti. Buzkutusunun kapısını açık bıraktım ve verandadan koşarak çıktım, iki elle tel kapıyı açtım, hızla merdivenlerden indim.

Dylan bahçesinin zeminindeydi, üst gövdesi çimende, bacakları beton avluda bükülmüş olarak uzanıyordu. Hareket etmiyordu. Yukarı Bishop'a baktım, çatının kenarında dikiliyor, aşağı Dylan'a bakıyordu. Güneş arkasındaydı ve yüzündeki ifadeyi göremiyordum ama duruşundaki bir şey ileri hareket etmemi engelledi. Çitte dikildim, ne olduğundan emin değildim; Bishop kendini merdivene attı, saniyeler içinde yere indi. Dylan'ın yüzünde kan vardı ve bacaklarından biri doğanın asla uygun görmediği biçimde bükülmüştü, pantolonundaki yırtıktan beyaz bir kemik dışarı bakıyordu.

"Yardım çağırmam lazım," dedim Bishop'a seslenerek. Meredith görünürde yoktu.

"Bekle," dedi Bishop, gözleri Dylan'daydı, zeminde uyanmaya başlamıştı. Bishop her zamanki gibi sakindi. Bu durum için fazla sakindi ve bu kanımı dondurmuştu.

Dylan kafasını kaldırdı ve kanlı bir dirsekle doğruldu. İnliyor, boştaki eli kırılmış bacağının üzerinde havada duruyordu. Bishop ona doğru bir adım attığında Dylan

yeniden kafasını kaldırdı, sonra dirsekleriyle geri kaçmayı denedi, boğazından çılgınca bir inleme sesi çıkarıyordu. Bishop onu göz ardı etti, kafasmın yanma çömeldi ve Dylan'ı yerinde tutmak için göğsüne bir el koydu. Bishop'ın ne dediğini duymadım, sadece sesinin mırıltısı vardı ama Dylan'm gözleri açıldı. Başını iki yana salladı ve Bishop'ın eli göğsüne daha sert bastırdı. Kimsenin konuşmadığı soluksuz bir an oldu, ağaçlardaki kuşlar bile susmuştu ve sonra Dylan başıyla onayladı.

"Sanırım Dylan'm yardıma ihtiyacı var Ivy," dedi Bishop arkasını dönmeden. "Bacağı kırılmış

"Peki," dedim. Döndüm ve koştum, kapıdan geçtim, kaldırıma çıktım ve sokaktan aşağı koştum. Çıplak ayaklarım sıcak betonu tokatlıyordu ama acıyı hissetmedim. Yavaşlamadım, hastaneye gidene ve sağlık görevlileri Dylan'ın evine doğru bisikletin çektiği bir sedyeyle yola çıkana kadar durmadım.

Biz döndüğümüzde, Meredith, Dylan'm yanında çimende oturuyor, başını kucağında tutuyordu. Dylan'm yüzü bacağından fırlamış kemik kadar beyazdı ve Meredith sessizce ağlıyor, elini saçından geçirirken saçmalıklar fısıldıyordu. Bishop piknik masasına oturmuştu, uzun bacakları önündeki bankta dengelenmişti. Yüzü özenle ifadesizdi.

Sağlık görevlileri Dylan'ın bacağını sabitlemeye çalışırken onun yanında durdum. Sedyeye kaldırılırken çığlık attı ve Meredith'in elleri boşu boşuna üzerinde yaralı kuşlar gibi çırpınıyordu.

"Eğer bayılsaydı onun için daha kolay olurdu," dedi Bishop açıkça.

"Belki bayılır," dedim. "Sarsıntılı bir yolculuk olacak." Dylan'ın çok acı çektiğini bilirken, bu kadar az sempati duyduğum için kendime şaşırdım.

Sağlık görevlileri bahçeden Dylan ile çıktılar, Meredith onları takip ediyordu. Onlar gözden kaybolana kadar bir şey demedim. .

"Ne oldu?" diye sordum.

Bishop masadan zıpladı ve yanımda dikildi. "Düştü."

Kafamı geriye yasladım ve ona baktım. "Onu ittin mi?"

Bishop o kadar süre yanıtlamadı ki yapmayacağını düşündüm. "Meredith'e davranış şeklini tartışıyorduk. Öfkelendi," dedi en sonunda. "Eğer odaklanmamışsan çatı tehlikeli bir yerdir."

"Ki bu sorumu yanıtlamadı," dedim, sesim kısıktı.

"Hayır, sanırım yanıtlamıyor."

"Ona ne söyledin, sonrasında?" Zihnimden Bishop'ın eliyle Dylan'ın göğsünü ittirdiği görüntüyü çıkaramıyordum. Şiddet içeren bir hareket değildi ama içinde tehdit, Dylan'ın göz ardı etmesi için aptal olması gereken bir uyarı vardı.

Bishop'ın ağzı kasıldı. "Artık Meredith'i incitmeyecek. | Önemli olan bu."

"Ama nasıl..."

"İçeri gidip temizleneceğim," diyerek lafımı kesti. Benden uzaklaşıp giderken uzun, kaslı bedenini izledim.

Güçlüydii, bunu biliyordum. Nehirde beni çektiğinde hissetmiştim, çiti öfkeyle salladığında da. Ve artık acımasız olabildiğini de biliyordum. Eğer ilk gece olsaydı, beni şaşırtmazdı. Ancak şimdi, tüm o haftalardan sonra şoke olmuştum, bu varlığından habersiz olduğum bir yönüydü. Bishop'ın bana hiç göstermediği diğer yönlerini bugün sakin ifadesinin altında hissettim; fırtına kadar karanlık ve tehlikeli mi diye merak etmekten kendimi alıkoyamadım.

Temkinli olmam gerekirdi ama acımasızlığı yüzünden ona hayran kalmıştım. Eylem gerektiğinde, rolünü oynamaktan

korkmuyordu. İlk tanıştığımızda duyarsız olduğunu düşünmüştüm, sanki ufak ve imtiyazlarla dolu hayatından ötesini hiç umursamıyor gibiydi. Ancak artık benim kadar derin hissettiğini fark etmiştim; sadece onlara farklı yaklaşıyordu, daha az pervasızca dalıyor ve daha fazla temkinli düşünüyordu.

Başından beri beni ters köşeye yatırıyordu, kim olduğuna dair tüm ufak, önceden edindiğim fikirlerimi alaşağı etmişti. Bu sadece Bishop yapbozuna bir parça daha eklemişti; bu parçanın kenarları pürüzlüydü ve büyük resme hemen oturan, kolayca yeri bulanan türden bir parça değildi. Karmaşık oluşunu seviyordum, tüm parçalarının sonucu eşsiz ve çözmesi zor olacaktı. Dilemeye hakkım ve dileğimin gerçekleşmesine dair bir umudum yoktu, ama yine de şifreyi çözen kişi olmayı arzuluyordum.

15

Sessiz bir yemek yedik ve masayı temizlerken ön kapının açılıp yavaşça kapandığım duyduğumda Bishop'a nereye gittiğini sormadım. Mutfak penceresinden Meredith'i gördüm, evine doğru gidiyordu ve dikkatini çekmek için pencereye vurdum. Bana çevirdiği yüzü ağlamaktan şişmişti, gözleri kırmızı ve yorgundu. İçeriye girip yok olmadan önce aceleyle arka kapıdan çıktım.

"Hey, Meredith," dedim. "Durumu nasıl?"

Onu ayakta tutan tek şeymiş gibi elleri demir korkuluğun etrafına kenetlenmişti. Saçları kirli görünüyordu, omuzlarının etrafına uzun yığınlar halinde düşüyordu. "Ameliyattan çıktı. İyi gitti."

En alt basamağında rahatsızca dikildim. "Şey, bu iyi," dedim. Uygun davranışın ne olduğundan emin değildim,

kocası yaralandığı için üzülmüyordum ve onun da neden üzüldüğünü anlamıyordum.

"Dedi ki..." Yanağından bir damla yaş döküldü ve sabırsızca sildi. "Dedi ki, mümkün olan en kısa zamanda evliliği bitirmek için bir dilekçe imzalayacakmış ve benim de imzalamam gerekiyormuş. Başkan Lattimer'ın onaylayacağını söyledi." Sesi çatladı. "İyi bir eşleşme olmadığımızı söyledi. Bana ne istediğimi bile sormadı."

Yerde yatarken Bishop ona bunu söylemişti demek, evliliklerinin tabutuna son çiviyi çakmıştı. "İstediğin bu değil mi?" dedim. "Seni dövüyor Meredith."

Bana öyle aşağılayıcı bir bakış attı ki bir adım geriledim. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" dedi. "Ama bu her şeyi nasıl daha iyi edecek? Evliliğimiz bitti. Ailemin yanma şehrin öbür tarafına taşınacağım ve sonra ne olacak? Kimse beni istemeyecek. Gelecek yıl beni tekrardan kuraya koyacaklarını söyleyecekler ama koymayacaklarını biliyorsun."

"Eğer koymazlarsa, şehrin bizim tarafımızda eş arayan bazı oğlanlar olmalı."

"Daha önceden kullanılmış eşler aramıyorlar."

"Bunu bilemezsin. Ayrıca evlenmen gerekmiyor," dedim ona. "Bir iş bulabilir ve seni sürekli dövmeyen biriyle kendine bir hayat inşa edebilirsin."

Kahkaha attı, kalp şekilli, tatlı yüzüyle eşleşmeyen sert, acı bir sesti. "Bir aile istiyorum Ivy. Çocuklarım olsun istiyorum. Ailemle yaşamak ve insanların bir kocayı elimde tutamadığım için bana acımasını izlemek istemiyorum."

"Bu olmayacak," dedim ama olmayacağına ben de gerçekten inanmıyordum. Hiç seçilmeyen bir sürü kız vardı ve hayatlarım yalnız geçiriyorlardı, dışlanmıyorlardı, ancak hep yeterince iyi olmadıkları için eksik görülüyorlardı. "Ve

olsa bile, çocukların olmasa ya da tekrar evlenmesen de, yine de her gün sana vurmasından daha iyi olmalı."

Meredith dudağım ısırdı, gözyaşları şimdi yanaklarından aşağıya akıyordu. "Belki," dedi. Omuz silkti. "Sanırım hiç öğrenemeyeceğim."

"Ah Meredith," dedim, hayal kırıklığı ile keder arasında bölünmüştüm. "Bunu kastetmiyorsun."

"Nevi kastedip etmediğimi bana söyleme. Benim seçimim olmalıydı." Ön kapısını açtı. "İkinizin de iyi niyetli olduğunuzu biliyorum." Konuşurken bana bakmıyordu. "Ama karar size ait değildi." Ardından kilitlenen kapı oldukça sessizdi ve bu son sözüydü.

Bu noktaya nasıl geldiğimizden emin değildim; bir kızın tek değeri nasıl bir evlilik yaptığı, bir adamı nasıl mutlu ettiği ile ölçülüyordu. Belki Bishop haklıydı ve her şey çiftin elindeydi. Stephanie ve Jacob birbirlerini seviyor gibi görünüyorlardı. Ama eğer kurtulma şansı varsa ve Meredith gibi bir kız Dylan gibi bir oğlanla kalmayı düşünüyorsa, sistemin temelinde çok ciddi bir sorun vardı. Meredith kendi değerini bilmiyordu ve yaşadığımız dünyada da, asla öğrenemeyecekti. Babam elimi tutmamış ya da sevgisini açıkça belli etmemiş olabilirdi, ama Callie ile bana öz değerimizin olduğunu öğretmişti, yanımızda bir oğlan olmadan da tamamen şekillenmiş insanlardık. Bunun için ona sonsuza dek minnettar olacaktım.

Eve döndüm ve verandada kitap okumaya çalıştım, ama boğucu sıcak ve kendi huzursuzluğum aleyhime çalışıyordu. Gece yarışma yakm yatağa düştüğümde Bishop hâlâ evde değildi ve önceden olanlar için kendini cezalandırmadığını umuyordum. Belki Meredith haklıydı ve Bishop'ın karar vermemesi gerekiyordu ama verdiği için üzülmüyordum. Ve onun da üzülmesini istemiyordum. Üzgün olduğum tek şey bunu daha önce benim düşünmemiş olmamdı.

Uykuya daldığımı hatırlamıyordum ama banyo sesi beni uyandırdı. Dirseklerimin üzerinde doğrularak Bishop'ın dişlerini fırçalarken tükürmesini ve tıkırtılarım dinledim. Banyonun kapısı açıldı ve ay ışığının aydınlattığı bedeninin koyu hatları koridordan aşağıya hareket etti.

"Eve yeni mi geldin?" diyerek ona seslendim.

Kapı girişinde durdu. Belindeki soluk havlu karanlıkta parlıyordu. "Birkaç dakika önce. Seni uyandırdım mı?" diye sordu sessizce.

"Sorun değil." Yatakta oturdum. "Neredeydin?"

Saçından bir elini geçirerek içini çekti. "Dışarıda yürüyordum. Sana bir şey demeden gittiğim için özür dilerim. Bir süre yalnız kalmaya ihtiyacım vardı."

"Meredith'i gördüm. Dylan'ın ameliyat olduğunu ve başarılı geçtiği söyledi."

Bishop yanıtlamadı, hafifçe kapı girişinde hareket etti. Hareket ettiğinde sabunun taze kokusunu aldım; zengin ve keskindi.

"Ona evliliği bitirmek için dilekçe imzalayacağmı söylemiş."

Bishop başıyla onayladı. Gözlerini göremememe rağmen, beni izlediğini söyleyebilirdim.

"İyi bir şey yaptın," dedim. Tereddüt içindeydim ama her şeyi bilmeyi hak ediyordu. "Meredith henüz inanmasa bile."

"Yaptım mı?" Sesi antik çağdan kalma birisi gibi geliyordu kulağa. "Birini incitmek iyi bir şey olabilir mi?" Bir soluk verdi. "Sonunda aslında Dylan'dan o kadar farklı değilim."

İleri doğru atılarak doğruldum, artık yatağm kenarında diz çöküyordum. Ona dokunabileyim diye daha yakın olmayı diledim, ancak bu korkunç bir fikirdi. "Böyle deme. Acı bazı

insanların anladıkları tek dildir. Ve sen ondan farklısın." Sesim gergindi. "Beni o şekilde incitmezsin Bishop. Asla yapmayacağını biliyorum."

Uzun bir süre sadece komodinin üzerindeki saatin tiklemesi, koridorun karşısmdaki duş başlığından damlayan suyun hafif melodisi vardı. Gözleri bendeydi, benimkiler de onda; etrafımızda dönüp duran gerilim o kadar güçlüydü ki, sanki odadaki başka bir insan gibiydi, aramızdaki boşluğa ateş üfleyen canlı bir şeydi.

"Adımı hiç söylemiyorsun," dedi en sonunda. Sesi alçak ama sertti.

"Ne?" Bir anlığına o kadar kafam karışmıştı ki, belki de rüya görüyorum diye düşündüm. Ne söylemesini umduğumu bilmiyordum ama beklediğim bu o değildi.

"Biraz önce. Bana Bishop dedin. Daha önce hiç dememiştin." Durdu. "Kulağa hoş geliyor."

Haklıydı ve farkında bile değildim. Adını söylemiştim, sanki bilinçaltım aramızda olanları daha az gerçek yapmak için o ufacık mesafeyi koruyordu. Sanki bu beni kurtaran eksiklik olabilecekti.

Aptalın tekiydim.

"Özür dilerim' dedim, kendimi boğazımda biriken yaşlardan dolayı konuşmaya zorlamam gerekti.

"Özür dileme." Ay ışığında gülümsemesinin hatlarını gördüm. "Sadece bir ara tekrar söyle."

Sessizce onayladım. Ağlamamaya kararlıydım. "İyi geceler, Bishop," diye fısıldadım.

"İyi geceler, Ivy."

16

Başkan Lattimer beni gördüğüne gerçekten mutlu gibi görünüyordu. "Ivy' dedi kırışmış gözleriyle gülümserken. "Bu zevki neye borçluyum?" Benimle dalga geçiyor olması muhtemeldi ama öyle olduğunu düşünmüyordum. Kapıyı daha da açtı. "Buyur, buyur." Evden dışan çıkan hava soğuktu ve her zamanki gibi çiçek kokuyordu. Benim zevkim içinse çok tatlıydı.

"Dışarıda oturabilir miyiz?" diye sordum, girişteki verandayı işaret ettim. "Çok güzel bir gün." Aslında değildi. Sıcak ve nemliydi ve sanırım gelirken bir düzene kadar sinek ısırığı elde etmiştim ama evde onunla beraber kapalı kalma düşüncesine katlanamıyordum. Gerçekte öyle olmasa bile, en azından özgürlük yanılsamasına sahip olmaya ihtiyacım vardı.

Başkan Lattimer verandaya baktı. Avlu boyunca düzenlenmiş dövme demir mobilya rahatlık için değil de tarzı için seçilmiş gibi görünüyordu. Ama başını sallayarak onayladı ve önden gitmemi işaret ederek arkamızdan ağır kapıyı kapattı.

"Hiç burada oturdum mu bilmiyorum," dedi, önceki varsayımımı doğrulayarak. Cesurca sandalyelerden birine oturdu ve ben de yanma oturdum, tozlu bir masa aramıza yerleşmişti.

"Nasılsın Ivy?" diye sordu.

"İyiyim' Bishop ve ben burada yemek yediğimizden ve Başkan Lattimer annemi tanıdığından bahsettiğinden beri buraya gelip onunla konuşmak istiyordum. Özellikle babama sorduktan ve benden bir şey sakladığına emin olduğumdan beri. Ama korku beni uzak tutmuştu. Planı mahvedeceğim, sinirle söylediğim bir şeyin oyunu ele vereceği korkusu. Başkan Lattimer'ın kendisine karşı hissettiğim korku. Ancak bilme ihtiyacı beni yemiş bitirmişti, ne kadar göz ardı etsem de unutamıyordum. Ancak nereden başlayacağımı

bilmiyordum, bu yüzden soruyu pat diye sordum. "Annemi nereden tanıyordunuz?"

Başkan Lattimer içini çekti ve burnunu başparmağı ile işaretparmağı arasına aldı. "Vazgeçmeyeceğini hissediyordum." Elini indirerek bana baktı. "Hiçbir şey demesem büyük ihtimalle en iyisiydi."

"Ama bir şey dediniz' diyerek ona hatırlattım.

Bana hafifçe gülümsedi. "Öyle yaptım." Sokağın karşısında kendi evinin çaprazında duran geniş evi gösterdi. Gri tahta kaplamalıydı ve görmesi zordu, dizili yaşlı meşelerin arkasına saklanmıştı, yarısı ölmüş yarısı hâlâ büyüyordu. "Ben bu evde büyüdüm Ivy. Ve annen de hemen orada büyüdü."

Nefesim göğsümde takılı kaldı, kumaşa takılan bir kıymık gibi, keskin, ani bir sancı. Elbette annemin şehrin bu tarafında büyüdüğünü biliyordum ama nerede olduğunu hiç öğrenmemiştim. Aklımda hep arada kalmış bir dünyada var olmuştu. Bishop'ın babasının karşısındaki evde, aynı sokakta büyüdüğünü bir kenara bırak, onu asla yaşayan, nefes alan bir insan olarak düşünemiyordum.

Başkan Lattimer öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayayarak ellerine baktı. Şu anda öyle çok oğluna benziyordu ki. "Annen hakkında ne biliyorsun?" diye sordu bana.

"Onu öldürdüğünüzü biliyorum," dedim ona, sesim duygusuzdu. Bazen kendi kendimin yıkımını yaratma yeteneğim beni bile şaşırtıyordu.

Titrek bir nefes verdi ve alnını birleşmiş ellerine alçalttı. "Bunu söylemen acımasızdı." Uzun bir an sonra başını kaldırdı, gözlerini annemin büyüdüğü evde tuttu. "Ama sanırım, tüm her şeyi düşündüğünde, acımasız, fakat doğru."

Kabul ettiğine memnundum, rol yapmayacağımız için. Gerçeğin etrafında dans etmek yorucuydu. "Bana onu anlatır mısınız?" diye sordum ve açıkçası ona biraz önce söylediklerimden sonra yüzüme kahkaha atmasını bekliyordum.

"Birbirimize âşıktık," dedi sadece. "Küçüklüğümüzden beri."

Ne söyleyeceğini biliyordum, evini bana gösterdiği andan beri yüzündeki ifadeden biliyordum, ama yine de midem kasıldı; demir gibi katı ve ağır bir şey mideme oturmuştu sanki. Gün her zamanki gibi sıcaktı ama aniden donuyordum.

"Annen dik başlıydı. Tıpkı seninkiler gibi gözleri ve aynı güzellikte saçları vardı." Dudaklarmın kenarları eski bir anıyla kıvrıldı. "Düşünmeden hareket ederdi, bu yüzden her zaman sonuçları çözmeye çalışırdı." Kaşlarını bana kaldırdı.

"Kulağa tanıdık geliyor,"diyerek ona izin verdim ve bana güldü.

"Ama enerji, yaşam ve sıcaklıkla doluydu. Dünya karanlık ve korkutucu olsa da, beni yaşadığım için mutlu ederdi. Ona her şeyi anlatabilirdim."

Annem için boyadığı resimden hoşlanmama engel olamadan ve onun inandığı gibi anneme benzediğimi umut ettim.

Bana baktı. "İkimiz için de, başka birisi olmadı."

Hep annemin ve babamın aşk için evlenmediğini biliyordum. Evlilikleri onlar için ayarlanmışken nasıl âşık olabilirlerdi ki? Ama babamın annem hakkında konuşmasından, onu sonunda sevdiğini biliyordum. Kalbim sadece tek yönlü sevgiden ötürü ağrıdı.

"Ne oldu?" diye sordum. "Annem ve sizin aranızda?"

"Evleneceğimizi düşündü. Çocuklarımızın olacağını. Başkanın oğlu olduğum için bunu yapabileceğimi." Bana baktı, mavi gözleri kederle doluydu. "Ve sanırım yapabilirdim. Çok istedim. Ama bu adil olmazdı. Herkesin ayarlanmış evlilikler yapmasını bekleyip aynı şeyi kendim yapmazsam. Westfall, grubun iyiliğini kişisel arzuların önüne koyduğumuz için başarılı olmuştu. Ayrıcalıklar yaparsak bütün yapı paramparça olur." Kulağa sanki kendini ikna etmeye çalışıyor gibi geliyordu, bu kadar zaman sonra bile.

"Yani yerine Bayan Lattimer'la mı evlendiniz?" diye sordum.

"Evet. Tüm kişilik testlerine girdim ve görüşmeler boyunca oturdum ve Erin bana en iyi uyandı. Bu yüzden onunla evlendim. Ve düşündüğünün aksine kötü bir eşleşme olmadı. Harika bir oğlumuz var. Birlikte iyi işliyoruz. Bazı yönleriyle annenle olacağından daha kolay bir evlilikti."

Bu bana sevgiden çok uzakta göründü ama sevgi hakkında zaten ne biliyordum ki? Uzman olduğum söylenemezdi.

"Ama Erinle evlendiğim gün annenin kalbini kırdım," dedi Başkan Lattimer. Sandalyesine yaslandı. "Ve karşılığında o da benimkini kırdı."

"Babamla evlendiğinde mi?"

"Hayır," dedi, başını iki yana sallayarak. "Onu asla bu yüzden suçlamadım. Sadece doğru olanı yapıyordu. Beklenileni. Kendi hayatını inşa ettiği için memnundum. Ve Callie doğdu... ve sonra sen. En sonunda mutlu olduğunu düşünmüştüm. Ya da en azından hayatına devam edip her şeyi geride bırakabileceği bir yol bulduğunu."

"O zaman nasıl... nasıl kalbini kırdı?" Bilmek istemiyordum. Bilmek istemiyordum.

Tekrar, bu sefer titreyen bir parmakla kendi ön bahçesinde dikilen yalnız meşeyi gösterdi. Dibinde açmış san güller vardı. "Kendini tam burada astı." Ben izlerken, dudaklarının arasından bir hıçkırığın kaçmasına engel olamadı. "On beş yıldan fazla oluyor ve ön kapıdan çıktığım her lanet sefer, hâlâ onu görüyorum."

Ağaca geri baktım ama ona odaklanamıyordum. Tüm dünya etrafımda uğuldayan bulanıklıktı. Söylediği doğru olamazdı. Olamazdı.

"Yalan söylüyorsunuz," diye fısıldadım.

"Hayır, söylemiyorum," dedi ve sesindeki hakikati duydum. "Keşke söyleseydim." Ağaca baktı. Sesi çok uzaktaydı, annemin hâlâ hayatta olduğu bir zamana gitmişti. "Sarı en sevdiği renk ti."

Başımı dizlerimin arasına eğdim ve ellerimle kulaklarımı kapattım. Gözlerimin etrafında dönüp duran siyah noktalarla yalnızca irade gücümle savaştım. Babam annem hakkında çok az konuşurdu. Konuştuğundaysa, beni yürümemi istediği yolda tutmak için kamçı olarak kullanırdı. Ve bu adam onun anısına ektiği çiçeklerin yanında oturuyordu, görüntüleri her gün ona birazcık eziyet etse bile. Kelimelerinden kaçmak için kendi tenimi yırtıp atmak istedim. Bir top şekline kıvrılarak ölmek istedim. Bir şeyi öldürmek ve çığlık atışını dinlemek istedim.

Başkan Lattimer bir elini sırtıma koydu ve elini sırtından attım, yüksek sağır eden bir çığlık boğazımdan yükseldi. "Yapma," Hızla nefes alıp veriyordum. "Bana dokunma!"

"Öziir dilerim Ivy," dedi. Sesi kafası karışmış gibi geliyordu. "Nasıl öldüğünü bildiğini sanıyordum."

Kalktım ve o tek kelime daha edemeden koştum. Hızla ön basamaklardan inip arkamdan seslenişini boş verdim. Annemin ölümünün ardındaki gerçekten kaçarken soluklarım kısa kısa ve keskindi. Şehirden, durmak ölmek

demekmiş gibi koşarak geçtim. Hızla giderken insanlar bana bakıyordu, birkaçı ismimi seslendi ama yavaşlamadım, engellerin etrafından dolandım. Tepemde gök gürledi, gökyüzünde şimşek çizgileri kırık kesikler açıyordu. Bacaklarım ağrıyor ve ciğerlerim çığlık atıyordu ve her batan acıyı can dostum gibi kucaklıyordum.

Aniden içeri daldığımda, babam ve Callie beraber mutfak masasında oturuyorlardı, yemekten kalanlar aralarmdaydı. Bana baktılar, babam masadan kalkmak üzere gibiydi.

"Ivy?" dedi. "İyi misin? Ne oldu?"

"Biliyorum..." Sesim çatlamıştı, sanki cam yutmuştum ve parçalarında boğuluyordum. "Anneme neler olduğunu biliyorum. Bana yalan söyledin." Babamın karşısına geçtim ve göğsünü sertçe ittirdim. Ona tekrar dokunamadan bileklerimi tuttu. "Bana *yalan* söyledin!" bağırdım.

"Callie," dedi, omzumun üzerinden ablama baktı. Sesi sakindi.

Arkamda Callie'nin kalktığını ve arka kapıyı kapatarak kilitlediğini duydum. Lavabonun üzerindeki perdeler çekerek kapatıldı. Başımı çevirdim ve Callie'nin gözlerini yakaladım. Bir bakış ve içimdeki tüm kavga yok oldu. "Biliyor muydun?" dedim. "Biliyordun ve bana hiç anlatmadın mı?"

"Böylesi daha iyiydi' dedi Callie. "Baş edemezdin. Kendine bir baksana."

"Callie, kes," dedi babam sertçe. Callie'yle nadiren böyle konuşurdu. Bileklerimi bıraktı ve omuzlarıma bir kolunu koydu. "Gel, otur. Konuşmamız gerek."

Uyuşmuş bacaklarla onu salona doğru takip ettim. Callie de bizi takip etti ama kapı eşiğinde babam başımın üstünden ona baktı ve o mutfağa geri döndü.

"Gel," dedi babam, beni kanepeye götürdü. Tanıdık rahatlığa çöktüm ve o da yanıma oturdu, dizlerimiz birbirine

dokunuyordu. Bu odada binlerce saat geçirmiştim, bronz duvarlarını ve ahşap döşemesini avucumun içi gibi biliyordum ama artık bir yabancının evi gibi geliyordu.

"Sana tam olarak ne söylediğini bilmiyorum' dedi babam. "Sana anlatan Başkan Lattimer'dı, değil mi?"

Başımla onayladım.

"Piç kurusu," babam mırıldandı.

"Bu onunla ilgili değil!" Resmen bağırıyordum. "Bana karşı uzun zaman önce dürüst olman gerekirdi."

"Haklısın," dedi babam. "Ama benim hikâyemi de duymayı hak ediyorsun." Derin, titrek bir nefes verdi. "Ayarlanmış evlilik beni mutlu etmiyordu. Hiç tanımadığım bir kızla evlenmek istemiyordum. Reddetmeyi düşündüm, ama bunun beni çitin dışına konulmaktan başka hiçbir yere götürmeyeceğini gördüm. Bu yüzden kurallara uydum. Ve annen törende benim için yürüdü..." Başını iki yana salladı. "Öyle klişeydi ki. Neredeyse inanamıyordum. Ama benim için ilk görüşte aşktı." Kahkaha attı ama içinde neşe yoktu.

"Onun için böyle olmamıştı," dedim, onu söylemekten kurtardım.

"Hayır. Çünkü kalbi zaten ona aitti." Babam uzağa baktı, boğazındaki kaslar çalışıyordu. "Anlaştık ama. Benden

hoşlandı Kelimeleri öyle acıyla söyledi ki, âşık olduğun kişinin senden sadece hoşlanmasının ne kadar yaraladığını gösterdi. "Ve siz kızlar doğduktan sonra bunun değişeceğini düşündüm. Çünkü onunla aramızda eksik olan ne olursa olsun, ikinizi sevmişti. Çok."

"Bizimle kalacak kadar değil ama," dedim, kendi acımı da ekledim.

"Ah, Ivy." Babam iç çekti. "Kalbi kırılmıştı ve ne kadar denersem deneyeyim, o ne kadar denerse denesin,

iyileştiremedik."

Ona baktığımda benim yüreğim sızladı. Onu geri sevemeyecek bir kadına âşık olmak ne kadar da çok canını yakmış olmalıydı. Ve aynı durumda olan Erin Lattimer'ı düşündüm. Annemle evlenmeyerek neden Başkan Lattimer'ın doğru şeyi yaptığını düşündüğünü biliyordum ama yapmamıştı. Aşk kanunlaştırabileceğin bir şey değildi. Aşk tablolardan, grafiklerden ve eşleşme oranlarından daha fazlasıydı. Aşk karışık ve karman çormandı ve rastlantısal büyüsünden onu yoksun bırakmak bir hataydı.

"Ama bana neden yalan söyledin?" diye sordum ona. "Neden bana onu öldürdüğünü söyledin?"

Babam kasılmış ellerimi ellerinin arasına aldı. Eklemleri büyük ve yaralıydı ve çocukken kaç kez elimi tutsun diye dilediğimi sayamazdım. "Sana gerçeği söylememiz gerekirdi, haklısın. Ama temel gerçekler hâlâ aynı. Onu öldürdü." Gözlerimdeki kuşkucu ifadeyi tanımış olmalı, çünkü elleri benimkileri daha da sıkı kavramıştı. *"Öldürdü."*

"Kendini öldürdü," dedim dümdüz bir ifadeyle. "O ağaçtan sallandı, çünkü onunla evlenmek istiyordu, seninle değil." Bir intikam arayan parçam, yüzünde çakan acının tadını çıkardı.

"Kendisini, birlikte olacaklarına inandırdığı için öldürdü. Ama nihayetinde, kendisinin seçmediği biriyle evlenmeye onu zorladı. Seni Bishop'la evlenmeye zorladığı gibi." Gözlerimin içine bakabilmek için başını eğdi. "Ve onu durdurana dek yapmaya devam edecek."

"Ayarlanmış evlilikler gerçekten umurunda mı? Ya çit ya da olan herhangi bir şey?" diye sordum ona. "Ya da bunlar sadece benden istediğini alabilesin diye uygun sözler mi?"

"Elbette değiller' dedi, ellerimi sıkarak.

"O zaman neden?" diye sordum, sesim çatladığı için nefretle doldum. "Bana hâlâ neden yalan söylediğini anlatmadın."

"Yalan gibi gelmedi," dedi babam. "Hâlâ onu öldürdüğüne inanıyorum. Belki kendi elleriyle değil ama ona ipi verdi."

"Bu..."

"Ve sana doğruyu söylemeye korktuğum için yalan söyledim," babam devam etti. "Annene o kadar çok benziyorsun ki. Zamamn yarısı onun gibi davranıyorsun. Olaylara burnunun dikine dalıyorsun." Kolumdaki yarayı parmağıyla işaret ettiğinde çığlık atmak istedim. Yaşadığım sürece asla o köpek ısırığını arkamda bırakamayacaktım. "Aynı şekilde... Aynı şekilde hayatımn sona ereceğini düşünmeni istemedim."

Kelimelerinin ardından göğsümde buz gibi bir nokta açıldı ve konuşamadım, içimde her şey donmuştu. Tüm hayatım boyunca içimde bir boşluk hissetmiştim; ne kadar denersem deneyeyim asla yeri doldurulamaz bir alan. Annem de içinde böyle mi hissetmişti? Babamın korktuğu şey bu muydu; bir gün dünya benim için çok ağır gelecek ve pes mi edecektim? Gücüme bu kadar az mı inancı vardı?

"Zayıf olduğumu düşünüyorsun," dedim, sesim duygusuzdu.

"Hayır," diyerek karşı çıktı babam. "Asla böyle düşünmedim. Gerçeği kaldırabilirdin ve sana bu konuda güvenmem gerekirdi. Güçlü olduğunu biliyoruz. Eğer bilmeseydik, yaptığın şeyi yapmanı asla senden istemezdik."

Ama belki de zayıftım, çünkü Bishop'ın hayatını sonlandırma düşüncesi kaldırabileceğimden daha fazla gelmeye başlıyordu. "Babacığım," dedim, fısıldayarak, sesim çatladı. "Onu öldürmek istemiyorum."

"Elbette istemiyorsun," dedi nazikçe. "Eğer isteseydin, endişelenirdim."

"Baba, evliliklere inanmıyor. İnsanlara yardım etmek, onları iyileştirmek istiyor. O da insanların seçimlerinin olmasını istiyor."

Babam başıyla onayladı. "Bu gerçekten istediği, inandığı şey mi Ivy? Yoksa sadece sana söylediği mi? Unutma, babası da bu oyunu oynuyor." Ara verdi. "Ama eğer yapamıyorsan, yapamıyorsundur."

Kafamı kaldırıp ona baktım, umut kanımda köpürüyordu.

"Ama işler değişmeden önce kaç kadın annenin durumuna düşmek zorunda kalacak? Özgürlük buna değmez mi? Ya da kendi seçimlerini yapma fırsatı?" Yanağıma dokundu, saçımı kulağımın arkasına atarak okşadı. Şefkati yüzünden kalbim biraz kırıldı. Bana gösterdiği en şefkatli haliydi ve yine de çok fazlaydı, çünkü artık gerçek miydi, yoksa başka bir yalan mıydı ayırt edemiyordum.

"Henüz kararını verme. Zamanın bitmedi," dedi. "Biraz ara ver ve gerçekten düşün. Kimin senin iyiliğini düşündüğünü. Ailen biziz. Ve bunların hiçbiri sensiz yürümez. *Biz sensiz olamayız."*

Yavaş yavaş benden istediği şeyin yanlış, mide bulandırıcı ve çirkin olduğunu anlamaya başlıyordum, ancak kelimelerinin sıcaklığı bedenimde yayıldı. Bana ihtiyaçları vardı. Bensiz başarılı olamazlardı. Bu ailede kimsenin alamayacağı bir yerim vardı.

"Callie' diye seslendi babam ve Callie odaya o kadar hızlı girdi ki, tüm konuşma boyunca kapının dışında saklanıyor olmalıydı. Diğer tarafıma oturarak küçükken ve beni yatağa yatırırken yaptığı gibi başımın üstünü öptü. Gözlerimi kapadım ve kaburgalarımdaki hızlı bıçak yarasının üstesinden nefes alarak geldim. "Biraz önce söylediklerim

için özür dilerim," diyerek saçıma doğru mırıldadı. "Ve annem için de özür dilerim. Sana yüz kere söylemek istedim. Ama seni incitmek istemedim." Ara verdi. "Kendinden şüphe etmeni istemedim."

"Yalan söyleyerek beni daha çok incittin." Ondan kıvrılarak uzaklaştım.

"Artık bunu biliyorum," dedi. "Hatalıydım." Sözleri yumuşaktı ama bakışları sertti. Onu hayal kırıklığına uğratmıştım. Umursamadığımı fark ettim. O da beni hayal kırıklığına uğratmıştı.

"İkimiz de hatalıydık," dedi babam. "Ama artık senden bir şeyler gizlemeyeceğiz." Bakışlarını Callie'den bana doğru çevirdi; gözleri parlıyordu. "Yapabileceğim tüm o değişimleri düşün. Siz kızların sahip olacağınız tüm o seçimleri. Bunu düşün, Ivy. Bana bunun sözünü verir misin?"

"Söz veriyorum." Başkan Lattimer'ı devirmek için sebepleri neler olursa olsun, babamın daha iyi bir lider olacağını bilmek için düşünmeme gerek yoktu. Asla ufak suç işleyen birini dışarı atmazdı. Bize özgür irademizi geri verirdi. İnsanların kendi yönetiminde sözü olurdu. Yaşadığımız her şeye rağmen, babamın nihai hedefine hâlâ tamamen inanıyordum. Ancak yöntemleri köstek oluyordu. Eğer Bishop'ı öldürürsem, ailem gücü ele geçirecekti ama Bishop ölü olacaktı ve ben ne olacaktım? Bir katil. Hak edecek hiçbir şey yapmamış bir oğlanı öldüren bir kız. Elimi tutan ve konuşmama izin veren ve bir kere bile beni susturmamış bir çocuk. Ellerinde kan olan ben olacaktım ve bunu hiç yıkayabilecek miydim, bilmiyordum.

Babamın evinden ayrıldığımda bardaktan boşalırcasma yağmur yağıyordu, ama Callie'nin bana uzattığı şemsiyeyi, beni eve götürme teklifiyle beraber reddettim. Yalnız kalmak istiyordum ve yağmur yanan tenimde rahatlatıcıydı. Saat kaç hiçbir fikrim yoktu ama güneş batmıştı ve yağmurdan

ıslanmış sokaklarda kimse yoktu. Spor ayakkabılarım evimizin sokağına girdiğimde sırılsıklam olmuşlardı, su saçımdan ve sırtımdan aşağıya akıyordu.

Neredeyse verandaya çıkana kadar Bishop'ı görmemiştim. Karanlıkta giriş basamaklarında oturuyordu, çatıdaki çıkıntı onu yağmurdan koruyordu. Yüzü ciddiydi. Adımımı atarken yarısında durdum ve ayağa kalkarken onu izledim, elinde bir havlu tutuyordu. Bir saniye hareketsizce durdum ve sonrakinde ona koşuyordum ve bacaklarım ne zaman hareket etmeye karar verdi bilmiyordum. Üç kısa adımda basamaklardan uçarak çıktım ve kollarımı boynuna doladım. Güçlüydü ve sıcaktı, bir saniyelik tereddütten sonra beni kendine kenetledi. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordum; yıllar gibi gelen bir süredir dökmek istediğim tüm yaşlar benden sel misali akıyor, boynundaki yağmur suyuyla karışıyordu.

Beni tuttu ve ağlamama izin verdi. Babamın yaptığı gibi konuşarak üzüntümü geçirmeye çalışmadı ya da her zaman duygular karşısında sabırsız Callie'nin denediği gibi üstesinden gelmemi söylemedi. Bishop'ın kolları sadece sırtımda sıkıca dikildi, nefesi şakağımda düzenliydi. Bu âna kadar, ne kadar çok gözyaşlarıma tanık olmasını istediğimi fark etmemiştim. Sol eli kalktı ve hafifçe ensemi tuttu, başparmağı tenimi okşuyordu.

Kederin tükenmesi beklediğimden daha uzun sürdü, beni nefessiz ve yorgun düşürdü. Bir adım geri çekildim, boynundaki kollarımı gevşettim. "İstemedim... Yapmamam..." Nefesim hıçkırıklar halinde çıktı.

"Şişşt," dedi. "Sorun değil Ivy, sorun değil." Ellerini sırtımdan çekerek başıma bir havlu bastırdı, kuru kumaşla alnımı, hâlâ akan gözlerimi sildi. "Babam bana neler olduğunu anlattı," dedi. "Senin için endişelendim." Bana kederle gülümsedi. "Tüm gece burada oturmam gerekeceğini düşündüm."

"Önceden..." bir soluk nefes aldım. "Önceden biliyor muydun?"

"Hayır. Ya da en azından hepsini değil. Yıllar içinde ufak birkaç şey duymuştum ama annen hakkında konuştuklarını hiç bilmiyordum." Saçımı kenara topladı ve damlayan uçlarını havluyla kuruladı. "Baban sana onun hakkında hiçbir şey anlatmadı mı?"

"Pek sayılmaz," dedim. "Konuşmak çok acı vericiymiş gibi davranırdı."

"Belki öyleydi," dedi Bishop.

Ama babamı savunacak sözler işitmeye hazır değildim. "Bana söylediği her şey yalandı." Bishop'a bunu söyleyerek babama ihanet ediyordum ama şu anda umursamıyordum. "Bana babanın annemi öldürdüğünü söyledi."

Bishop saçımı kurulamayı bırakmadı, yapacağını düşündüğüm gibi öfkeyle geri çekilmedi. "Ve sen de ona inandın mı?" diye sordu, sesi uysaldı.

"O benim babam!" diye haykırdım, neredeyse başka bir hıçkırıkta boğuluyordum. "Babana güveniyor musun?"

"Dürüst olayım mı?" Bishop başını iki yana salladı. "Tamamen değil. Çoğu insana güvenmiyorum." Havlunun düşmesine izin verdi. "Senin haricinde."

Keskin histerik kahkahalar kaçmak için beni tehdit ediyordu. Eğer onu duyabilseydi, Callie zafer dansı yapıyor olurdu ama ben dehşet içindeydim. "Neden ben?" diye sordum.

"Çünkü herkesin güvenecek birine ihtiyacı vardır," dedi Bishop. "Öbür türlü hayat çok yalnız olurdu. Ve ben de sana güveniyorum." Islak saçımı boynumdan çekti, ellerinde topladı ve sırtıma dökülmesine izin verdi. Yağmur arkamdaki kaldırıma düşüyor, verandanın suyolundan ufak bir çağlayan

gibi akıyordu. Başparmağı elmacık kemiğimde gezindi. "Eğer anneni bilseydim," dedi sessizce, "sana söylerdim."

Ona inandım. Bana anlatırdı. Bana gerçeği anlatacak kadar güvenirdi. Onca kişi içinde sadece o kaldırabileceğime güvenirdi. "Bishop," diye mırıldandım. O kadar yakın dikiliyorduk ki göğüslerimiz birbirine değiyordu, tişörtü benimki yüzünden ıslanmıştı. Bir elimi göğsünde kaydırdım, nemli kumaşı tenine bastırdım. Nefesi kesildi ve avucumun altında kalp atışları sarhoş gibi titredi. Teni, soğuk kumaşa rağmen sıcaktı.

Doğam gereği dokunmayı pek sevmezdim, bu yüzden elimin altındaki bedeninin hatları bana yabancıydı. Eğer annem yaşasaydı ya da babam farklı türde bir adam olsaydı, dokunma konusunda daha rahat olabilirdim. Durum böyle olunca, tek nazik dokunuş teklif eden Callie'ydi ve bu da sadece benden bir şey istediğinde olurdu. Bishop'ın da, onu büyüten kadını düşündüğümde, doğuştan dokunmayı seven biri olmadığını tahmin ediyordum. Sanırım eğer şans tanınsaydı, beraber öğrenebilir, yabancı topografyada birbirimize rehberlik edebilirdik. Ama şansımız olmayacaktı, en azından güvene ve dürüstlüğe dayanan bir tane. Hikâyemiz uzun zaman önce yazılmıştı ve mutlu bir sonu yoktu. Bishop güvenini yanlış insana emanet etmişti.

Elimin aşağı doğru düşmesine izin verdim.

Belki de bu dünya için çok nazik olduğumu düşünmekte babam haklıydı. Çünkü hiç şu anki kadar kırılgan hissetmemiştim. Kedi tarafından oynanan bir fare gibi hissediyordum, yön duygumun tümünü kaybedene dek etrafta çırpınmıştım. Hâlâ babamın davasına inanıyordum, ama artık, Bishop'ın yanında dikilirken, onun ölmemesini ne kadar çok istediğim dışında hiçbir şeye aklım yatmıyordu. Felaketin tam eşiğinde olduğumu fark ettim, ancak kırılacak ne kalmıştı emin değildim. Tarafsız, soğuk ancak meraklı bir

yanım, kayalıktan atlayıp ne kadar düşeceğimi görmek istiyordu.

Bishop öne eğildi ve nefesi boynumdaki ufacık tüyleri hareketlendirdi. Yağmur ve sabun ve uzun zaman öncesinin günışığı kokuyordu. "Ivy," diye fısıldadı. Adımı solurken dudakları kulağımm hemen altında duruyor, hassas tenimi tüy gibi okşuyordu. İçimdeki çiğ, oyuk alan kısa süreliğine açıldı, ihtiyaçla şakıdı. Bu anda onu istediğim kadar hayatta hiçbir şeyi istememiştim: Babamın onayı, ablamın takdiri... bu istek arşısında soğuk arzulardılar.

Bana tekrar dokunamadan hızla çekildim. "Özür dilerim," dedim zorla konuşarak. "Yapamam..."

Koluma uzanırken etrafından dolandım. İçeriye ve koridordan aşağıya soğuk, beyaz porselen banyoda güvende olana dek sendeledim; sırtımı kilitli kapıya dayadım. Kapıya vurdu ve ben soluklarımı saydım, içeri dışarı, içeri dışarı...'ta ki adımlarının uzaklaştığını duyana kadar.

17

"Nasıl oluyor da benim öğle yemeğim hiç senin yediklerin kadar iyi görünmüyor?" diye sordum Victoria'ya. Daha çok kıvrılmış kurda benzeyen tavuk parçasını dürttüm. "Bunun yemek olduğundan bile emin değilim."

Victoria bir kahkaha attı ama gözleri yüzümde aşırı ilgiyle dolanıyordu. "Zor bir gece miydi?" diye sordu.

Gözlerime kendinden şüphe eden bir el kaldırdım, çok az uyuduğumu, gözyaşlarından dolayı şişmiş olduklarını biliyordum. "Alerjiler," dedim.

"Hı hı." Tonu bana inanmadığını anlamamı sağladı, ama daha fazla üstüme gelmedi, bunun için minnettardım. Bu sabah masanın karşısında Bishop'la yüzleşmek yeterince

zordu; gözleri endişeliydi ve çenesi kasılmıştı. Aramızdaki mesafeyi kapatmak ve tekrardan kollarımı etrafına sarmak, onunkileri kendi etrafımda hissetmek istedim, ama bunun yerine neredeyse konuşmadan yulaf.ezmemi yiyerek mümkün olduğunca çabuk iş yerime kaçtım.

"Eh, şanslı günündesin, çünkü oldukça yavaş bir öğleden sonra geçireceğiz," dedi Victoria. "Burada olacak kadar iyi hissetmiyorsan eve erken gidebilirsin."

"Hayır' dedim çok hızlıca. "Ben iyiyim."

Victoria bana kederli bir gülümseme fırlattı. "Evlilik zor bir iş olabiliyor."

Karşı çıkmak için ağzımı açtım, ama yalanlar bugünkü enerjimden daha fazlasını gerektiriyordu. "Öyle' dedim. "Bishop başka bir kızla daha iyi olabilirdi sanırım." Ağzımdan çıkana kadar bunu söyleyeceğimden habersizdim.

"Ah, bilemem." Victoria bana sırıttı. "O elinde olandan oldukça memnun sanırım."

"Neden böyle dedin?" diye sordum; benim kendini mahvetmeye m*eraklı, aptal kalbim göğsümde step dansı yapıyordu.*

"Evlendiğinizden beri ona birkaç kere rastladım. Bishop okuması kolay bir adam değil, ancak senin hakkında konuşurken yüzünde bir şeyler var." Victoria omuz silkti. "Bilmem, sadece bir gözlem."

Yanaklarım yanıyordu ve salatamı incelemek için başımı öne eğdim. Victoria'nın haklı olmasmı isterken aynı zamanda da hatalı olduğunu umuyordum. Artık Bishop hakkında konuşmak istemiyordum. O, beni mahvetmek için olası bir milyon yolu olan bir mayın tarlasıydı.

"Evli misin?" diye sordum Victoria'ya. Yüzük takmıyordu ve hiç kocasından bahsetmemişti ama bunun genellikle bir

manası yoktu. Yüzük bulmak meşakkatliydi; çoğu insanın yoktu. Mücevher yapmak için kaynaklarımız yoktu, bu nedenle yüzükler sadece yağmalayanlarda ya da savaştan öncesinden miras kalanlarda vardı. Ve belki de kocası ölmüştü ya da ondan hoşlanmıyordu ya da ilişkisini işinden ayrı tutmak istiyordu. Ya da hakkında konuşmak istememesinin oldukça sağlam sebebi vardı.

"Eskiden öyleydim, " dedi. "Yürümedi."

"Ne oldu?" Sormak büyük ihtimalle kabaydı, ancak istemiyorsa Victoria yanıt vermezdi. Meredith gibi bir evlilik hayal ettim ama Victoria'nın bir tane atmadan önce yumruk yiyeceğini hiç sanmıyordum.

Victoria büyük bir yudum su içti, yanıtlamadan önce buzu dişlerinde ezdi. "Şehrin senin tarafmdandı. Kevin." İsmi, sanki konuşurken canını acıtıyormuş gibi söylemişti. "On yıl evli kaldık. Ama asla hamile kalamadım." Başını bulanık yemekhane penceresinden dışarı bakmak için çevirdi. "Sonunda gitmesine izin verdim."

Alnım kırıştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Çocukları olsun istiyordu. Ve ona veremedim. Ona yüz kere evliliği bitirmek için dilekçeyi imzalayacağımı söyledim. Babam rica ederse başkan Lattimer'ın imzalayacağını biliyordum. Ama Kevin yapmadı. Ancak yüz birinci seferde, en sonunda kabul etti." Gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu.

"Onu sevdin mi?" diye sordum, yanıtımın Victoria'nın yüzünde açıkça yazmasına rağmen.

"İlk başta değil. Ancak bizi eşleştirerek iyi bir iş yapmışlardı. Öyle iyi arkadaşlardık ki; en başından beri. Ve sevgi oradan büyümeye başladı."

Ayarlanmış evlilikler hakkında bazen yürüdüğünü söylerken Bishop'ın bahsettiği yön buydu. Victoria ve Kevin.

Stephanie ve Jacob. Onlar aşkla sonuçlanan ve uzun sürme potansiyeli olan eşleşmelerdi. Büyük ihtimalle kendi kararlarını veren insanlarla aynı yüzdeye sahiptiler. Daha iyi ya da daha kötü değildi. Ama eski moda yolda, karar en azından evlenenlerin ellerindeydi. Ve temelde hayatlarını birleştirdiklerinde çocuk değildiler.

"Tekrardan evlendi mi?" diye sordum.

Victoria başıyla onayladı, gözleri tabağmdaydı. "Şehrin senin tarafından bir kızla evlendi. Kendi yılında eşleşmeyen biriyle." Ara verdi. "Birkaç yıl önce ikizleri oldu."

İkizler çok nadirdi. Tek seferde canlı, gerekli tüm el ve ayak parmakları olan bir doğum kutlamak için yeterli bir sebepti ama ikiz? Bu tamamen farklı bir başarı seviyesiydi. Ve artık kimden bahsettiğini biliyordum. Asla ismini öğrenemedim ama bazen onu pazarda karısıyla görürdüm, gururla ikiz bebek arabasını ittirirdi. Uzun ve sırık gibiydi, şapşal bir sırıtışı ve kıpkırmızı saçları vardı. Bin yıl geçse bile Victoria'yı birlikte hayal edebileceğim biri değildi.

"Artık onu görüyor musun?"

"Hayır." Victoria çöpünü çevik hareketlerle tepsisine bıraktı. "İlk başta görüştük ama çok zordu."

"Üzgünüm," dedim. "Adil değil."

Victoria buna güldü, kısık, yaralı bir sesti. "Hayır, değil. Ama bu günlerde az şey öyle." Temizlik çabalarına mola verdi ve gözlerimi buldu. "Hepimiz elimizdekilerle en iyisini yapıyoruz. Bishop ve babası da öyle."

"Gerçekten buna inanıyor musun?" diye sordum, sesimi alçaltarak. "Başkan Lattimer hakkında?"

"Burada kolay yanıtlar yok Ivy. Belki büyükbabanın vizyonu daha iyi olurdu. Belki daha kötü. Bunu öğrenmenin bir yolu yok. Ve Başkan Lattimer ve babası mümkün olacağım düşlediğimizden daha fazlamızı hayatta tuttular.

Güvendeyiz, çoğu zaman yeterince yemeğimiz var, sayımız yavaş yavaş artıyor, kimse tepemizde silahlarla dikilerek emirlerini yerine getirmemiz için bizi zorlamıyor."

"Peki ya evlilikler?" diye sordum, sesim gergindi. "Bana oldukça zorunlu göründüler."

"Belki sana öyle geldi," diyerek kabul etti Victoria. "Ama sahnedeki çoğu insan orada oldukları, yemin ettikleri ve barışı muhafaza ettikleri için mutlular. Onlar için bu bir gelenek, bir görev değil."

"Herkesin böyle hissettiğini düşünmüyorum," dedim hafifçe. "Sadece korkuyorlar. Kimse gemiyi sallamak istemiyor. Ancak işlerin yürüme şekliyle hâlâ birileri onlar için seçimlerini yapıyor. Bu özgürlük değil."

"Belki özgürlük abartılıyordur," dedi Victoria ayağa kalkarken. "Savaştan önce özgürlüğümüz vardı. Bak bizi nereye getirdi."

*****

Günün sonunda ön kapıdan girdiğimde, uğraşmak için Erin Lattimer'dan daha az hazırlıklı olduğum biri yoktu. Kanepenin kenarına tünemişti, sanki yastıklara yaslanmak ve rahatlamak onun için fazla basitti.

Ona içeri nasıl girdiğini sormak istiyordum, ancak yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. "Merhaba. Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordum, bir elim hâlâ kapı kolundaydı.

Ayağa kalktı ve gri eteğini iki eliyle düzeltti. Her zamanki gibi, hayatı buna bağlıymış gibi tarz sahibiydi. "Anahtarımız var," dedi.

Kapıyı kapattım, çantamı yere bıraktım. İznim olmadan onun bu evde olması düşüncesinden nefret ediyordum. "Pekâlâ," dedim. "Gelecek sefer belki dışarıda bekleyebilirsiniz? Ya da bize uğrayacağınızı haber verirsiniz?" Kulağa oldukça mantıklı geldiğini

düşünüyordum, ancak Bayan Lattimer sanki ona hakaret etmişim gibi dudaklarım büzdü.

"Olur," dedi.

"İstediğiniz bir şey mi vardı?"

Bayan Lattimer kahve sehpasının etrafından dolandı, bana yaklaştı. "Başkan Lattimer'ın doğum günü yaklaşıyor."

Boş boş ona baktım.

"Ve her zaman büyük bir parti veririz." Bana başıyla işaret etti. "Sanırım geçmişte gelmemiştin ama bileceğini düşünmüştüm."

Omuz silktim. "Daha evvel duymuştum ama hiç davet edilmemiştim."

"Eh, bir elbiseye ihtiyacın var," dedi Bayan Lattimer, sesi çevikti.

"Bir elbisem var," dedim ona. "Bishopla evlendiğim gün giymiştim." Tekrar giymek gibi bir arzum yoktu ama onun bağışını da istemiyordum.

"O tür bir elbise değil Ivy. Daha şık." Beni baştan aşağı süzdü. "Üzerine oturan bir şeye."

"O elbiseyi seviyorum," dedim, ısrarı karşısında inatçıydım.

"Hayır, sevmiyorsun," dedi. "Üzerinde durduğu tüm süre boyunca oynayıp durdun. Çok kısaydı." Giriş kapısına gitti ve açtı, dışarı çıkmam için işaret etti. "Artık Lattimer soyadını taşıyor, ailemizi temsil ediyorsun ve öyle görüneceksin." İstesen de istemesen de dediğini duymama gerek yoktu. "Yeni bir elbise fırsatı karşısında çoğu kız heyecanlanırdı."

"Ben çoğu kız gibi değilim." Beni giriş kapısından aceleyle dışarı çıkarırken mırıldandım."

"Evet," dedi arkamdan, sesi soğuktu. "Bunun farkındayım."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum kaldırıma vardığımızda ve o sola, şehrin merkezine doğru döndü.

"Kullandığım bir terzi var. Bizimle bugün görüşmeyi kabul etti." Bayan Lattimer'ın topukları kaldırıma yüksek sesle vuruyordu.

"Bu konuda fikrimi söyleyebilecek miyim peki?"

"Elbette." Bayan Lattimer baştan aşağı beni süzdü. "İyi bir zevkin olduğu sürece." İfadesi bana bunun olasılığını pek yüksek bulmadığını söyledi.

Görünüşe göre işe gidip gelirken her gün dükkânın vitrinin önünden geçmiş ama hiç dikkat etmemiştim. Camda tabela, pencerelerde asılı bir şey yoktu. Ve Bayan Lattimer'ın içeri alınmadan önce zile basması gerekti.

"Oldukça seçkin' dedim içeri girerken.

Bayan Lattimer yanıtlamadı, ama parmak uçları beni dükkânın soğuk loşluğuna doğru ittirirken sırtıma gerektiğinden biraz fazla sertçe bastırdı. Duvarlara dayanmış kumaş topları ve vitrine yakın iki tane rahat görünümlü sandalye vardı. Arkadaki duvarın hepsi; sağ tarafta, dipteki perdeyle kapatılmış kapı girişi haricinde camdı. Kapıya çıkan kadın beklediğimden gençti. Bayan Lattimer ve onun biraz aşırı ve resmi kıyafet tarzını düşününce, yumru yumru parmaklara ve bir cadının kötü kahkahasına sahip, kırış kırış yaşlı bir kadın hayal etmiştim.

Ama bu kadın kırklarmdaydı sanırım, kısa saçları ve samimi bir gülümsemesi vardı. Bize yaklaşırken arkasından sürüklediği ayağına dikkat ettim, ona yalpalayan bir yürüyüş veriyordu ve bu bende her adımda düşecek korkusu yaratıyordu.

"Demek bu yeni gelinin," dedi, iki kollarını açtı ve bana sarıldı. Kollarında kaskatı durdum, nasıl karşılık vereceğimi bilmiyordum. "Adım Susan," dedi kadın, "seninle tanıştığıma sevindim."

"Merhaba," dedim, kendimi mümkün olduğunca nazikçe kolları arasından kurtarmaya çalışıyordum.

Susan beni bırakarak Bayan Lattimer'a yöneldi ve ona da aynı samimi karşılamayı gösterdi. Bayan Lattimer gülümsese de, kucaklaşma karşısında en az benim kadar heyecanlanmıştı.

"Aynı sana söylediğim gibi, uzun boylu," dedi Bayan Lattimer ve iki kadın da dönüp bana baktılar.

"Oldukça," dedi Susan. Başını yana yatırdı ve beni inceledi.

"Dramatik bir şeyler kullanılabilir," Bayan Lattimer devam etti, "taşıyacak bedeni var. Belki askısız olur, ne dersin?" Onaylaması için Susan'a baktı.

"Askısız olmaz' diyerek araya girdim. Bütün gece üst kısmı çekiştirir, belimin etrafına kayacak korkusuyla yaşardım.

Bayan Lattimer bana kocaman açılmış gözlerle baktı. "Başka önerilerin var mı, Ivy?"

Sessiz kalmanın bana bir şey kazandırmayacağım fark ettim. Zaten bu konuda pek de iyi değildim. "Mor severim."

Bayan Lattimer başıyla onayladı, sanki renk tercihimin onun onayına ihtiyacı vardı. Düşününce, büyük ihtimalle vardı. "Belki leylak olabilir Susan, ne dersin?"

"Evet, ben de aynı şeyi düşünüyordum." Susan onu takip etmem için bana işaret etti, ben ederken Bayan Lattimer vitrinin perdelerini çekerek kapattı. "Sutyenin ve külotun haricinde her şeyi çıkar," dedi Susan sakince, "ve burada

bekle." Beni kocaman ayna kaplı duvarının önüne yerleştirdi.

Kendimi hiç çok utangaç biri olarak varsaymamıştım, ama Bishop'ın annesinin önünde çamaşırlarıma kadar soyunmakla ilgili bir şeyler beni rahatsız etmişti. Tereddüdümü hissetmiş olmalı ki bana parmaklarım şaklattı. "Ah, Tanrı aşkına. Daha önce görmediğimiz bir şey değil."

Başka söze gerek kalmadan ayakkabılarımı çıkarıp pantolonumun fermuarını açarak içinden çıktım ve tişörtümü kafamın üzerinden çektim. Siyah sutyenim ve külotum soluk tenimde çok koyu bir renk gibi görünüyordu. Başımı dik tutup aynayla yüzleştim ve boynumdan yanaklarıma çıkmaya çalışan kızarıklıkla savaştım.

Susan bir parmağını kaldırıp bana beklememi söyledi ve perdenin arkasmda kayboldu. Kıpırdanmamaya çalıştım, ama Bayan Lattimer beni aynadan izliyordu ve bakışları beni tedirgin ediyordu. Oğlu için yeterince iyi olup olmadığımı ölçüp biçiyormuş gibi hissetmeme engel olamadım.

Susan kollarında uzun, soluk mor bir kumaşla geri döndü. Göğsüme tuttu ve başıyla onayladı. Bayan Lattimer biraz daha yaklaştı, saçlarımı elinde topladı ve geri çekti. "Sanırım bu renk onun için mükemmel," dedi.

"Katılıyorum," dedi Susan. "Belki uzun bir etek ve..." kumaşı omzumdan düşecek şekilde değiştirdi, "... tek omzu kapalı?"

"Bu kumaşı nereden buldunuz?" diye sordum. Pazarda satılan sade kumaşlardan daha yumuşak ve zengindi.

"Savaş öncesinden kalma," dedi Susan. "Güzel değil mi? Arkada düzinelerce farklı kumaş topumuz var. Hepsinin biteceği günü düşünmekten nefret ediyorum. Artık çok az böyle güzel kumaşımız var."

"Oldukça hoş," dedim, çünkü ikisi de bana bakıyordu. Elbisenin tarzı ile ilgili konuşmaya geri döndüklerinde, onları dinlemeyi bıraktım. Artık kolsuz tehlikesini atlattığıma göre nasıl bir şey bulacakları umurumda değildiBayan Lattimer'in benimle konuştuğunu fark etmem bir saniyemi aldı .

"Gerçekten güzelsin," dedi bana, gözleri aynadan kumaşa bakıyordu.

Öyle miydim? Üzerine düşünmeye hiç vakit ayırmamıştım. Demek istediğim, çirkin olmadığımı biliyordum; bunu bilmem için yeterince çocuk bana ikinci kere bakmıştı. Ama evimde güzellik takdir edilmezdi. Callie'nin boyum ve kıvrımlarım yüzünden bana sataşması dışında kimse görünüşe iltifat etmezdi. Fiziksel görünüşe odaklanmamak iyi bir şeydi, bir sürü yönden. Ama babanın sana asla güzel dememesi, hatta öyle olup olmadığını bilmemek de kederli bir şey vardı.

"Teşekkürler," dedim Susan perdenin arkasında leylak kumaşla yok olurken.

Bayan Lattimer aynadan yüzüme baktı. İnce parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi, inatçı bir düğümü açarken başımı geriye doğru çekti, yere bir çift açık tel gönderdi. "Annenin saçlarını almışsın. Aym onunki gibi görünüyor. Taze bal rengi." Sesinin tonundan bana iltifat mı, yoksa lanet mi etti söylemek zordu.

Son zamanlarda sürekli annemle karşılaştırılmaktan yorulmaya başlamıştım. Beni garip biçimde Bishop'a minnettar ediyorlardı, bana baktığında sadece beni görüyordu, çoktan ölmüş birinin anısının gölgesini değil.

"Sen de mi annemi tanıyordun?" diye sordum.

Bayan Lattimer gülümsedi ama neşesizdi. "Akıllı bir kadın her zaman rakibini tanır."

Eh, bu Bayan Lattimer'ın kocasıyla annemin arasında ilişkinin ne kadarını bildiği sorusunu yanıtlıyordu. Rakibi en sonunda gittiği için annemi o ağaçtan sallanırken bulduğunda yüreği kıpır kıpır olmuş muydu? Yoksa o günden sonra kocasının asla ama asla, gerçekten annemden özgür kalamayacağı için kalbi mi kırılmıştı?

"Benimle evlenmiş olmasından nefret ediyorsun, değil mi?" diye sordum.

Bayan Lattimer iç çekti. "Seni her gördüğümde onu görmekten nefret ediyorum. Ama her ne düşünürsen düşün, senin hatan olmadığını bilecek kadar adilim." Boğazındaki incilere dokundu, bakışları adeta buz parçalarını andırıyordu. "Oğlumun mutlu olmasını istiyorum. Ve eğer bunu onun için yapabilirsen o zaman bir sorun yaşamayız."

Denkleme benim mutluluğumun girmediğine dikkat ettim. Ve eğer Bayan Lattimer oğlu için planladıklarımın birazcığını bile hissederse, beni yok etmek için bir saniye bile tereddüt etmeyeceğini biliyordum. O, sanırım, aramızda en merhametsiz olandı.

Susan bir kutu boncukla döndü, onu Bayan Lattimer'a gösterdi. Onlarla saçımdan geçecek bir zincir yapmak konusunda biraz konuştular.

"Hepsini yukarıda toplayalım mı?" dedi Susan, omzumdan aşağı dökülen saçlarımı incelerken.

"Hayır, hepsinin yukarıda olduğunu düşünemiyorum," dedi Bayan Lattimer. "Onun için çok sert. Yüzünün etrafında biraz olması ona yakışıyor."

Aynaya baktım ve gözlerinde bana bakarken hafifçe yelkenlerinin indiğini gördüğümü sandım, sadece hafif bir yumuşama. Ama karşılık olarak ona hafifçe gülümsemeyi denediğimde, yüzü ciddileşti. "Düzgün dur Ivy," dedi. "İşimizin bitmesine daha çok var."

18

Yaz ortası sonbahara doğru uzun, yavaş çöküşüne başlarken, hayatım yeni ve tanıdık bir düzene oturmuştu. Erkenden kalkıyor ve işe gitmeden önce Bishopla kahvaltı ediyordum. Akşamları ise rutini tekrar ediyorduk, Bishop evde tamir edilmesi gereken ne varsa tamir etmeden önce beraber akşam yemeği yiyorduk. Her zaman uğraşması gereken bir tasarı oluyordu. Bazı akşamlar verandaya çekiliyor ve okuyordum. Diğerlerinde ise oturuyor ve çalışmasını izliyordum; becerikliydi ancak aceleci değildi. Bishop asla acele etmiyordu, o anda yaptığı işten başka yapması gereken bir şeyi varmış gibi hiç görünmüyordu. Sadece onun yanında olmak kafamın içinde dolaşan tilkileri sakinleştiriyordu.

Birbirimizle başlangıçta olduğundan daha rahattık. Güvenli şeylerden bahsediyorduk: işim, yaklaşan kış, babasının doğum günü için kutlama planları. Dokunmuyorduk. Temas eksikliği olması gerektiği gibi rahatlatıcı değildi.

Onunla geçen günlerimin hızla azaldığını biliyordum. Babam bana söz verdiği zamanı tanımıştı. Benden istediği ve beklediği şeyle uzlaşmam için zaman vermişti. Ancak sonsuza dek beklemeyi göze alamazdı ve ben de ayaklarımı sürümeye devam edemezdim. Üç aylık süre hızla doluyordu. Kafamda Callie'yi ne zaman canlandırsam, tek görebildiğim kollarını çapraz yaparak dikilmiş bir şekilde sabırsızca ayağını yere vurmasıydı. *Yap gitsin*, *Ivy.* Yakında silah kasasına girmek için bir yol bulmam gerekecekti ve o zaman geri dönmek için çok geç olacaktı.

Ancak bu akşam yiyecek güzel bir şey, biraz hafif sohbet, güldüğünde Bishop'ın gözlerinin parlamasını izlemek istiyordum, ama ön kapıdan girdiğimde mutfaktan yayılan

yemek kokuları yoktu. Evdeki lambaların hiçbiri açılmamıştı ve odalar alacakaranlık ışıltısıyla gölgelenmişti.

"Buradayım." Bishop'ın sesi kapalı verandadan gelmişti.

Mutfaktan geçtim ve o yerde, hasır koltukların arasındaki sehpanın yanında oturuyordu. Sehpaya yerde biriken eski bir masa örtüsü serilmişti. Üstünde çeşitli etler ve peynirler, taze meyve, kesilmiş sebzeler, ekmek dilimleri vardı. Bir ucunda bir sürahi suyun yanmda birkaç yakılmamış mum duruyordu.

"Bunlar da ne böyle?" diye sordum.

"Buz teslim edilmedi," dedi Bishop. "Yiyecekler bozulmadan en azmdan tıka basa yiyebiliriz diye düşündüm." Sarmaşıklarla kaplanmış verandanın etrafına bakındı. "Kısmen evde piknik."

Gülümsedim, ayakkabılarımı çıkardım ve ona katıldım. Karşısma oturdum, yemeklerin yayıldığı masa aramızdaydı.

"Yumul," dedi sırıtarak. Tabaklarla uğraşmadık, ufak sandviçler yaptık, et ve peynir yığınları doğrudan masa örtüsünün üzerindeydi. Bishop bütün çilek kutusunu bana doğru ittirdi ve ben laf olsun diye karşı çıktım, ama sonuçta hepsini yedim. Yemekten yorulduğumuzda yiyeceklerin çoğu bitmişti ama kalan da zaten mideme giremezdi.

"Of, tıka basa yedim," dedim, arkamdaki koltuğa yaslandım.

"Fikir buydu," dedi Bishop.

"Mumlar ne için?" diye sordum, başımla masayı işaret ettim.

"Onları yakar ve yaz kampındaymışız gibi yapabiliriz dedim."

Yüzünden şakalaşıyor mu, ciddi mi anlayamıyordum. "Hiç yaz kampına gitmedim."

"Hiç mi?"

Başımı iki yana salladım. Babam Callie'yle benim ondan o kadar süre ayrı kalmamızdan hoşlanmıyordu. Cömertlikten yoksun biri, etkisinden uzakta olmamızı istemediğini söyleyebilirdi. Her iki şekilde de ağaçlıklarda, on ile on dört yaşındaki çocuklar için yapılan yaz kampına katılmama hiç izin verilmemişti, bir gecelik bile olsa.

"Eh, artık onları yakmamız gerekiyor," dedi Bishop. Masanın yanma diz çöktü ve mumları yaktı; üç kısa, şişman ve iki uzun narin sütun. Yandıklarmda karşıdaki koltuğa geri gitti, uzun bacakları aramızdaki mesafeyi kapattı, yani neredeyse benimkilere yaslanıyorlardı, ayak parmakları kalçalarımdaydı.

"Kampta neler yaptın?" Sesim biraz soluksuz geliyordu ve nedenini bilmiyordum. Nedeni hakkında düşünmek istemiyordum.

"Aptalca şeyler. Bilirsin..." Bishop durdu, bana çarpık çarpık sırıttı. "Eh, sanırım bilmiyorsun."

Ona gözlerimi devirdim.

"Geceleri kamp ateşinin etrafında oturup hayalet hikâyeleri anlatırdık. Bazen şişe çevirmece oynamayı denerdik, ancak rehberler bundan hoşlanmıyordu. Tüm o sorun yaratacak bağlardan hoşlanmıyorlardı." Bu, Bishop'ın yetişkinlerin düğün gününden önce çocukların birbirleriyle duygusal bağlar oluşturmaması için ne kadar uğraştıklarından bahsettiğini duyduğum ilk seferdi. Katılımcılar eğer başka insanlara âşık değilse bu ayarlanmış evlilikleri çok daha kolay yapıyordu. Bishop'ın babası ve annem yaratabileceği karmaşanın en önemli örnekleriydi.

Sorarken ona bakmadım. "Birine bağlandın mı?"

"Hayır," dedi Bishop. "Ara sıra şişe çevirmece oynardım. Ama özellikle şişenin gelmesini istediğim bir kız yoktu."

Günışığının sonuncusu da gökyüzünden soluyordu ve mumlar verandadaki karanlığın kenarlarını kovalıyor, sadece yüzünün yarısını gölgelere bırakıyordu. Birbirimize baktık ve sessizliği bozmak için başka bir soru sormam ya da bir şey demem, herhangi bir şey gerektiğini biliyordum, ancak kelimeler dilimde ölmüştü, kalbim kaburgalarımın altında dörtnala koşuyordu.

"En sevdiğim oyun doğruluk mu, cesaret miydi ama," dedi Bishop en sonunda.

"O nedir?" diye sordum. Boğazımı temizlemek için sehpada duran bardağımdaki sudan bir yudum içtim.

"Hiç doğruluk mu, cesaret mi oynamadın mı?" Bishop'ın kaşları saçlarında kaybolma tehlikesi içindeydi.

"Ben birçok şeyi oynamadım," diyerek ona bilgi verdim. "Ailem oyunlara pek düşkün değildir."

"Çok kolay," dedi Bishop. "Senin sıransa, ya doğruluk ya da cesaret diyorsun. Cesareti seçersen, sonra sadece bir görev veriyorum, yapmak zorundasın, yoksa kaybedersin. Doğruluğu seçersen, sana bir soru soruyorum ve dürüstçe yanıt vermen gerek, yoksa kaybedersin." Bana sırıttı, gözleri dans ediyordu. "Oynamak ister misin?"

Of, bu o kadar çok seviyede, öyle kötü bir fikirdi ki... Ama ağzımı açtığımda, "Evet," çıktı, 'hayır' değil. "Ama sen başla."

"Peki, olur." Bishop sanki seçeneklerini değerlendiriyormuş gibi tavana baktı. "Doğruluk."

Doğruluk. Ona her şeyi sorabilirim ve teoride, bana doğruyu söylemesi gerekiyordu. Hakkında bilmek istediğim milyon tane şey ve o yanıtların beni incitebileceği milyon tane yol vardı. Bir bahane bulmam ve içeri gitmem gerekirdi ama onun hakkmdaki merakımı yeterince bastırmıştım. Onu

tanıma arzum her şeyi ezip geçiyordu, sağduyumu bile. En azından anlamsız bir soru seçmeliydim.

"Şişe çevirmece oynadığmda kaç tane kızı öptün?" diye sordum. Şakaymış gibi güldüm ama kulağa oldukça zorlama geldi.

"Çok değil." Sesinden eğlendiği belli oluyordu. "Gerçek bir öpücükten mi, yoksa yanaktan olandan mı bahsediyoruz?"

"Gerçek öpücük." Ona bunu söylemedim, ama benim için babam ve Callie'nin yanakları haricinde hiçbir şeyi öpmediğim için ikisi de aym şeydi.

Yüzü ciddiydi, gözleri sanki sorunun ardındakini çözmeye çalışır gibi benimkilere kilitlenmişti. "Hayatım boyunca üç kızı öptüm. Biri on üç yaşındayken şişe çevirmece karşılaşmasında. Diğeri on dört yaşındayken kampta, bu çok istekli dil kullanımını içeriyordu."

Kahkaha attım ve bu sefer samimiydi. "Senin mi, onun mu?"

Bishop sahte bir boyun eğmeyle ellerini kaldırdı. "Yorum yok."

Artık katılarak gülüyordum ve Bishop'ın yüzünde çok tuhaf bir ifade vardı. Sanki dünyadaki en güzel haberi almıştı, yüzüne yayılan kocaman gülümseme günışığı gibiydi.

"Ne oldu?" diye sordum solan kıkırtılarım arasında.

Hâlâ gülümsüyordu. "Hiçbir şey."

"Üçüncü öpücük hakkında bir şey demedin," diyerek ona hatırlattım.

"O iki yıl önceydi. Ablanla evlenmem gerekmeden hemen önce. Okuldan bir kızdı. Ve bir kereden fazlaydı."

"Çok fazla dil içeriyor muydu?"

"Hayır. Çok daha iyiydiler."

Sözleri canımı acıttı, üstelik öyle olmaması gerektiğini biliyordum. O zaman beni tanımıyordu ve tamsa bile, başka bir kız için hissettikleri benim için önemli olmamalıydı. "Ondan hoşlanmış miydin?" diye sordum ve kendimi bir yerlerden atmak istedim.

Bishop konuşmadan önce sadece bir an tereddüt etti, "Senden hoşlandığım gibi değil," sesi derin ve dengeli, bakışları sabitti. Utanmamıştı. Gergin değildi. Sözleri kendinden emin ve basitti. Ve işte buradaydı. Haftalardır söylemesini istediğim şeydi ve şimdi işitmeye katlanamıyordum.

"Bishop..."

"Sadece bir soru hakkın olması gerekiyor ve sen bana yüz tane sordun," dedi, sözümü yarıda kesti. "Güç duruma düşme sırası sende. Doğruluk mu, cesaret mi?"

"Doğruluk," dedim cesaret demem gerekirken. Pervasız yanım bir sandalye çekti ve bu partiye katıldı.

Dürüstçe yanıtlayamayacağım bir soru için kendimi hazırladım. Babam ya da ailemin onun ailesi hakkında nasıl hissettiği ile ilgili. Ama onun yerine sırıttı ve bana kaç tane çocuk öptüğümü sordu.

Seçenekleri düşünürsek kolay bir soruydu, ama kendimi yanıtlamaya zorlamak şaşırtıcı biçimde zordu. Yalan söylemeyi düşündüm, ama aramızda dönüp duran tüm o diğer yalanları ve eksiklikler yüzünden mümkün olduğunca dürüst olmam tek doğru gibi göründü. "Hiç," dedim. Başımı dik tuttum ama yanaklarım mum ışığının sakladığını umduğum pembe bir leke giyiyordu.

Bishop gülmedi ya da benimle dalga geçmedi. Sadece başıyla onayladı. "Fırsat yoksunluğundan mı, istemediğinden mi?"

"İkisi de sanırım." Ona hiçbir şekilde, az ya da çok öpmek istediğim tek çocuğun karşımda oturduğunu söyleyemezdim.

Bishop bir şey demek için ağzını açtı ama oraya ondan önce ulaştım. "Bir soru dedin, hatırlıyor musun?" diyerek sözünü kestim. "Doğruluk mu, cesaret mi?"

"Cesaret derdim, ancak beni soydurup tavuk gibi gıdaklatacağından ya da öyle bir şey yapacağından korkuyorum."

Su içiyordum ve ağzımdan püskürtme tehlikesi geçirdim. "Kampta yaptığın görevler bunlar mıydı?"

Bishop omuz silkti. "Öyle sayılır. Nihayetinde on üç yaşındaydık."

"Yani bir doğruluk daha mı?"

"Büyük ihtimalle daha güvenli."

Hıh. Güvenliymiş. Bilmek istediğim ne diye bir saniye düşündüm. O kadar çok şey vardı ki. Önemli olanlardan başlarsak; ayarlanmış evlilikler hakkında ne düşünüyor, benim hakkımda nasıl hissediyor, hayatıyla ne yapmayı planlıyor; sıradana gidiyordu; en sevdiği renk, en sevdiği yemek, saçım nasıl bu kadar yumuşak yapıyor. Aptal, anlamsız sorular. "Evinde büyümek nasıldı?" En sonunda sordum, çünkü ne kadar çok çabalarsam çabalayayım Bishop'ın o karanlık koridorları arşınladığını düşünemiyordum. Belki de o evde büyüdüğü için dışarısını bu kadar çok seviyor, ağaçların arasında sürekli günışığını kovalıyordu.

"Yalnız," dedi hiç durmadan. Kalbim sıkıştı. Ona acıdığım için değildi, onu anlıyordum. Bir ablam vardı ama tüm hayatım boyunca yalnızdım.

"Babam her zaman meşguldü, her zaman dışarıya odaklanmıştı; VVestfall'da olanlara. Ve annem ise..."

Saçından bir el geçirdi. "Zordu. Sanırım babam ile arasında kayıp bir şeyi doldurmamı umuyordu ve yapamadığımda ise..." Sesi kesildi, yorgun ve üzgündü. "Beni sevdiğinden eminim ama hiç hissetmedim. Bu bir çocuk için cehennem, anlıyor musun? Sürekli öylece sahip olmak yerine sevgiyi kazanmaya çalışıyorsun. Daha ufakken beni öfkelendirirdi, ta ki bir şeyi değiştirmediğini fark edene kadar. En sonunda çabalamayı bıraktım."

"Evet, biliyorum," dedim. Keşke bana da bırakma hilesini öğretseydi. Onun yerine babamın sevgisine ihtiyaç duyan, ama asla kazanmak için yapılması gerekeni yapamadığım sonsuz bir döngünün içine hapsolmuştum.

Bishop bana baktığında aramızda bir şey oluşuyordu, durgun, nemli havada biçimlenen ve dönüp duran bir şey. Durumdan, ondan ödüm patlıyordu, ancak bu sefer kendimi kaçmaya da zorlayamıyordum.

"Doğruluk," diye fısıldadım, çünkü sesime güvenmiyordum.

"O ilk akşam, benden korkmuş muydun?" diye sordu Bishop. Sorusu beni şaşırtmıştı; alnındaki kırışıklıklar ve gözlerindeki ciddiyet de.

"Evet." Yalan söylemenin bir manası yoktu.

Yüzünden bir gölge geçti. "Yapmazdım... Sana dokunmazdım, Ivy. Zorlamazdım."

"Bunu biliyorum," dedim. "Artık."

"Ben de hazır değildim," dedi. Artık rahatsız görünme sırası ondaydı, yarı karanlıkta yanakları kızarmıştı. Daha önce onu hiç bu kadar güvensiz görmemiştim, bu genç her zaman öyle bağımsızdı ki. "Sadece erkek olduğum için öylece..." Yere baktı. "Benden hâlâ korkuyor musun?"

Yutkundum. Boğazıma sanki bir kaya sıkışmış gibiydi; keskin ve tırtıklı. "Hayır," dedim. Bu tam olarak gerçek

değildi. Artık bana dokunacak diye korkmuyordum. Dokunmasını istediğim için korkuyordum.

Mum ışığında gözleri kapkaraydı ve benimkileri tutuşturuyordu. Öne eğilip aramızdaki mesafeyi kapatacak diye düşündüm. Korku mu, yoksa dua mı bilmiyordum. Elektrik aramızdaki havada cızırdıyordu ama hareket etmedi.

"Sanırım benim sıram," dedi. Sesi derin ve sertti, sanki onunda gırtlağına bir şey takılmıştı. "Doğruluk."

"Yine mi?" gülümsemeyi denedim ama en iyi haliyle bile kararsız gözüken bir çabaydı. "Pek cesaretten hoşlanmıyoruz, öyle mi?"

"Gerçek daha ilginç," dedi. "Herkes çıplak tavuk dansını yapabilir."

"Neden kardeşim yerine beni seçtin?" Sorana kadar bu sorunun beni ne kadar çok rahatsız ettiğini fark etmemiştim.

Bishop kuru kuru gülümsedi. "Bunu bana sormanın bu kadar zaman almasına şaşırdım."

Kollarımı göğsümde zırh gibi çapraz yaptım. "Ee?"

"Annem hastanede gönüllü olarak çalışıyor. Haftada iki gün. Neye ihtiyaç varsa yardım ediyor." Sinirli görünmüş olmalıyım ki bir avucunu kaldırdı ve konuştu, "Benimle kal. Hikâye için önemli, söz veriyorum."

Elimle bir yuvarlama işareti yaptım, *devam et* ve gülümsedi. "Bazen onunla giderdim, özellikle ufakken. Yaklaşık on dört yaşımdayken, bir sabahı onunla orada geçiriyordum. Kapılar açıldı ve neler olduğunu anlayamadım ama kargaşa vardı. Biri ağlıyordu, biri bağırıyor ve doktoru çağırıyordu. Baktım ve benim yaşlarımda, uzun, koyu saçlı bir kızın yardım çağırdığını gördüm. Ve hemşirelerden biri omzuma vurdu ve konuştu, "Bir gün evleneceğin kız bu. Callie YVestfall."

Sözlerinin ardından göğsümde bir acı hissettim. Kardeşimle evlenmesi düşüncesinden nefret ediyordum. Kardeşim için uygun olmazdı. Onu anlamazdı. Denemeye çaba harcamazdı.

Bishop bir bacağmı çekti ve bükülmüş dizinde kolunu dengeledi. "Ona baktığımı hatırlıyorum, tüm geleceğimi onunla hayal etmeyi denediğimi. Sonra kenara çekildi ve başka bir kız vardı; daha gençti, bal rengi dalga dalga saçlı ve kocaman gri gözlü." Dudakları kenarlarından kıvrıldı ama gözleri ciddiydi. "Yüzü yaşlarla ıslanmıştı ve parçalanmış kolundan kan akıyordu." Gözleri yaralı koluma kaydı.

"Ben," diye soludum, elbette bendim, başka kim olabilirdi ki?

"Sen," dedi Bishop. Kelime bir sözmüş gibi havada dönüp duruyordu. Sanki yakalayacak cesaretim varsa, tutabileceğim bir şey gibiydi. "Yalan söyleyip ilk görüşte aşk demeyeceğim," devam etti, "ama büyülenmiştim. Yaralanmıştın. Korkmuştun. Ama hâlâ cüretkârdın. O köpek hakkında konuştuğunda gözlerinde şimşekler çaktı. Yüzün ne hissediyorsan tam onu gösteriyordu ama hissettiğin beklenmedikti. Aynı evlendiğimiz günkü gibi, benden kaçmıştın." Bana ufak bir gülümseme fırlattı. "Sıkılmış yumruklarla." Bishop bana baktı, bakışları yüzümde kayıyordu. "Eğer evlenmem gerekiyorsa, öğrenmeyi isteyeceğim biriyle evlenmek istedim. Okuması kolay birisin Ivy ama kitabın karmakarışık. Bu yüzden kardeşin yerine seni istedim."

Midem alt üst oldu. Kalbim kırıldı ama milyonlarca kırık parçanın her biri havada süzülüyordu. Nefes alamıyordum ama hâlâ hissediyordum, bedenimdeki her sinir ucu pür dikkat kesilmişti. Şimdi bana dokunsa, paramparça olabilirdim. Ya da yıldızlara uçardım.

"O gün beni büyülemiştin," dedi Bishop kısık sesle. "Ve hâlâ büyülüyorsun."

Tüm hayatım boyunca o lanet köpek ısırığı, tekrar yaşamayı dilediğim tek şey olmuştu. Eğer biraz kendimi kontrol edebilseydim ve ısırılmasaydım, sonsuza dek düşüncesizliğimin işaretiyle damgalanmış olmayacaktım. O gümüşi yara sürekli ne tür bir hayal kırıklığı olabilme olasılığımın varlığını hatırlatıyordu. Ama Bishop onlarda tamamen farklı bir şey görüyordu. Bir onur nişanı. Gücümün kanıtı. Bir büyülenme nedeni. Benim pervasızlığımı ya da duygularımı saklayamama beceriksizliğimi ayıplamıyordu. En kötü karakter özelliklerim en iyisine dönüştürülmüştü.

"Cesaret," dedim ona. Düşünce beynime ulaşmadan önce hareket etmiştim, kendimi oraya nasıl geldiğimi bilmeden sert zeminde yanında diz çökerken bulmuştum. Yüzüm yüzünden sadece birkaç santim uzaktaydı. Kafasının arkasındaki hasır koltuğa denge için elimi koydum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, sesi kısıktı.

"Sessiz ol." Yutkunurken boğazım kuru, çınlayan bir ses çıkardı. "Eğer odaklanmazsam, korkup kaçacağım."

Gözleri neşeyle parladı. "Henüz sana bir görev vermedim."

Derin bir nefes aldım. "Ben, kendime verdim," dedim. Ve sonrasında onu öpüyordum. Dudakları hayal ettiğimden daha yumuşaktı, üst dudağındaki ufak sakallar daha sertti. Bir anlığına tepki vermedi ve büyük bir hata yaptığımı düşünecek kadar vaktim oldu; keder ve utanç bir yaranın yüzeyine dolan kan gibi içimde birikti. Tam geri çekilecekken, eli saçıma dolandı, beni daha da yakınına çekti.

Nazik bir öpüşme değildi. Bir gün ilk öpücüğümün olacağını düşündüğüm şekilde çekingen değildi; tecrübesiz ve kuru dudaklar. Vahşi, ilkel ve darmadağınıktı. Haftalar

boyunca onunla beraberken, her seferinde ateş kıvılcımını hissetmiş ve kenara fırlatmış ya da sırtımı dönmüştüm ama o kıvılcım düşündüğüm gibi sönmemişti. İçimde canlı kalmıştı; yakıyor, büyüyor ve şimdi de patlıyordu, bedenimde hapsolmak için çok büyüktü. Çaresizliğim beni utandırırdı, eğer o da bu kadar çaresiz olmasaydı.

Beni geri doğru itti, yere ve tişörtümün yukarı kalktığı yeri ahşap sıyırdı. Ağırlığı üstümdeydi, uzun gövdesi bacaklarımın arasında kucaklanmıştı, artık iki eli de saçlarımda kaybolmuştu. Nefes alamayana dek onu öptüm, geri çekil ya da öl noktasına varana kadar... Ve yine de çok zor bir karardı durmak.

Benim kadar hızla nefes alıp veriyor, yüzü benimkinin üzerinde duruyordu. Bir elimi kaldırdım ve parmağımla kaşınm hatlarını inceledim, elimin aşağı inmesine izin verdim ve öpüşmekten şişmiş dudaklarının üzerinden parmaklarımla geçtim.

"Özür dilerim," diye tenime mırıldadı. "Olası fazla kullanmış dil için. Görünüşe göre yaz kampında dersimi almamışım."

Kahkaha attım ve o da attı, yüzü boynumda dinlensin diye kafasını eğdi. Nefesi tenimde tüy gibiydi. Başının arkasını okşadım, kısa siyah saçlarının arasından parmaklarımı geçirdim. "Aşırı değildi," dedim ona. "Uzman sayılmam ama dil-dudak oranı bana mükemmel geldi." Bedenimdeki tüylerin diken diken olmasına neden olarak tekrar güldü.

"Uzun zamandır... Uzun zamandır bunu yapmak istiyordum/' diye fısıldadım. "Seni öpmeyi." Bana bakmıyorken kelimeleri dillendirmek daha kolaydı.

Kafasını kaldırdı. "Ben de." Beni tekrar öptü, bu sefer daha yumuşak, daha nazikti. Ellerinden biri enseme gizlice

sokuldu, parmakları hafifçe okşadı. Dokunuşuna uzandım. "Ben de," dudakları dudaklarımda tekrar hareket etti.

Bu öpücükler devam etti de etti, ateşleyeceği yerde kanımı uyuşturdu. Ama sonuç yine de aynıydı. Bana mümkün olduğunca yaklaşmıştı, kalbi göğüslerimde atıyordu, bacakları benimkilere dolanmıştı ve yine de yeterince yakın değildi. Sadece titrek mumlar ve dışarıdan gelen taze kesilmiş çimen kokusu, ağaçlarda hayalet esinti ve dudaklarımın üzerindeki dudakları vardı.

19

Victoria bana öğleden sonra izin vermek için daha iyi bir gün seçemezdi. Tüm sabah Bishopla verandadaki dün akşama dair düşünceler ve katıksız yorgunluk yüzünden odaklanamamıştım. Koridorda çalınan birkaç öpücük sonrasında nihayet gece yarısından sonra yatağa düşmüş, sonra da gecenin yarısı boyunca uyanık yatmıştım. Yatak odamın duvarının diğer tarafında uyuduğunun fazlasıyla farkındaydım.

Eve dönerken Başkan Lattimer'ın kütüphanesine birkaç yeni kitap almak için uğramaya karar verdim. Belediye Binası'nda bugün konsey toplantısı olduğunu biliyordum, bu yüzden Bishop'ın babasını görmekten kaçınabilirdim ve Erin de eğer evde olduğumu duyarsa, ortalıkta dolaşmamaya dikkat ederdi. Benimle karşılaşmaya, benim ona rastlamamayı istememden daha hevesli olduğundan şüpheliydim.

Bishop'ın bana haftalar önce verdiği giriş koduyla ön kapıdan içeri girdim. Her zamanki gibi ön koridor karanlık ve sakindi. Kapıyı kapattım ve bekledim; hiçbir şey duymadım. *Dördüncü adım: Kodları bul,* Callie'nin sesi kulaklarımda çınladı. Bu adımı erteleyip duruyordum, ancak etrafımda boş bir ev varken daha fazla ertelemek için iyi bir bahanem

yoktu. Başkan Lattimer'ın ofisinin dışındaki duvarda bir tuş takımı vardı. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki başım dönüyordu, koridorun karşısına sessizce yürümeden önce kendimi rahatlatmak için derin bir nefes aldım. Ofisin kodunu bilmiyordum, ama belki de ev için olanla aynıydı. Tam denemek için elimi kaldırıyordum ki ofisteki sandalyelerden birinin sürüldüğünü, erkek seslerini duydum. Başımı kapıya doğru eğip, dinledim. Seslerden biri kulağa Bishop'unki gibi geliyordu. Geriye doğru kaydım, döndüm ve parmak uçlarımda koridorun karşısına, kütüphaneye koştum, içeri girdim ve kapıyı açık bıraktım.

Hiçbir şey göremiyordum ama kapının açıldığını, tanımadığım, bir erkeğin gür sesinin konuştuğunu duydum, "Ee, babam yakın zamanda dede yapacak mısın?"

Bishop'ın yanıtı kulağa yeterince yumuşak geliyordu, ama sıkılmış dişlerinin arasından yanıtladığını söyleyebilirdim. "Daha üç aylık bile evli değiliz."

Adam kahkaha attı. "Eğer doğru hatırlıyorsam, ben on sekizken, üç ay oldukça uzun bir süreydi." Başka kocaman bir kahkaha daha attı. "Değil mi, Bay Başkan?"

"Üzerinde çalıştıklarından eminim," dedi Başkan Lattimer.

Sert vuruş sesleri vardı. Birinin sırtına mı vurulmuştu? Bishop olmadığını umuyordum; bundan nefret ediyordu. Babasının yakın arkadaşından gelse bile nefret ederdi. Belediye Binası'nda yapmaktansa, konsey toplantısını buraya taşımış olmalılardı.

Ön kapı kapandı. Gitmişler miydi? Öne doğru eğildim ve Başkan Lattimer tekrar konuştu. "Mike doğru yere parmak bastı," dedi. Sesleri benden uzaklaşıyordu. "Annen bir toruna çok sevinirdi."

Bir sessizlik oldu. Yürümeyi kestiler sanırım. "Sadece on altı yaşında," dedi Bishop. Kulağa sinirli geliyordu. Benim

hakkımda konuştuğunu anlamam biraz zaman aldı.

"Amaç da bu Bishop. Eşler ne kadar gençse, sonuç kadar iyi oluyor. Bundan haberdarsın. Sen doğduğunda annen ve ben sadece on yedi yaşındaydık." Neredeyse gülümsediğini duyabiliyordum. "Ve sen mükemmeldin."

Bishop iç çekti. "Ben mükemmel değilim baba."

Başkan Lattimer hafifçe güldü. "Yeteri kadar yakınsın."

Bishop'ın babasının beklentilerinin ağırlığı altında ezildiğini biliyordum, aynı benim babamla yaşadığım gibi. Babası onun mükemmel olduğuna inanıyordu. Benim babam kusurlu olduğuma. Ama ikimizin de yükleri benzerdi. Bishop sürekli imkânsız bir ideale ulaşmak zorundaydı, bense sürekli bir hayal kırıklığından fazla olabileceğimi ispatlamak. O da benim kadar yorgun muydu?

Başkan Lattimer sesini alçalttı ve onu duymak için öne eğilmek zorunda kaldım. "Deniyorsunuz, değil mi? O konuda her şey yolunda mı?" Kulağa rahatız geliyordu ve bu kadar öfkeli olmasaydım beni güldürmek için yeterli olabilirdi. Koridora fırlamak ve onun üzerine vazife olmadığını söylemek istiyordum.

"Her şey iyi," dedi Bishop, sabırsızdı. "Ama çocuk için henüz hazır değiliz." Giriş kapısının açıldığını duydum. "Ivy'nin de konuda söz hakkı var, biliyorsun. Onun da istekleri ile ilgili."

"Evet, elbette öyle." Başkan Lattimer kelimeleriyle katılmıştı ama tonuyla değil.

"Ayrıca," dedi Bishop, "daha çok zamanımız var."

"Düşündüğünden az." Başkan Lattimer[7]ın sesi kederliydi. "Her zaman düşündüğünden daha az vaktin vardır Bishop. Bu yüzden vaktini boşa harcama."

Kapı kapandı ve bir çift ayak sesi benim yönüme ilerledi. Duvara geri yaslandım ama sesler kütüphaneye ulaşmadan durdular. Başka bir kapı kapandı.

Ofisine geri gitmişti. Başka biri daha ortaya çıkmadan kütüphaneden gizlice kaçtım, sessizce koridordan aşağı yürüdüm ve ön kapıdan çıktım.

****

Eve uzun yoldan gittim, damarlarımda dolaşan aşırı adrenalini yürüyerek atmaya çalışıyordum. Başkan Lattimer'ın ofisinin dışında dolanırken yakalansaydım, büyük ihtimalle iyi bir bahane bulabilirdim ama kıl payı atlatmak beni yine de korkutmuştu. Yakında tekrardan denemem gerektiğini düşünmek bile avuçlarımın terlemesine neden oluyordu.

Eve vardığımda sessizdi, Bishop'ın belki de başka bir yere gittiğini düşündüm. Ancak bahçeden gelen hafif su sesleri beni verandaya çekti. Bishop çimende diz çökmüş, eski metal teknede çamaşır yıkıyordu. Her zamanki gibi çok fazla deterjan koymuştu. Deterjanlı su küvetin kenarlarından taşıyor ve çimenleri minyatür kar sürülmüş gibi süslüyordu. Birkaç saniye onu izledim sonra arka basamaklardan dışarıya çıktım. Güzel bir gündü, eskisi kadar sıcak değildi, ama masmavi gökyüzünde güneş tepedeydi, beyaz bulut çizgileriyle boyanmıştı. Böyle günlerde çok uzak geçmişte olmayan dünyayı neredeyse mahvettiğimize inanmak zordu.

"Çok çalışıyorsun."

Korktu, eli metal küvetin kenarına çarptı. Başını kaldırıp parmaklarını salladı. Ona çekingen bir gülücük attım, bir elim gözlerimi güneşten koruyordu. Neden bu kadar gergin olduğumu bilmiyordum. Ama öpüştüğümüzden beri her şey farklı görünüyordu. Artık nasıl tattığım, teninin ellerimin altında nasıl hissettiğini biliyordum. O kadar büyük bir fark

yaratmamalıydı ama yaratıyordu. Artık oda arkadaşlarından farklıydık. İlgili arkadaşlardan öteydik.

"Eve erken geldin/' dedi.

"Adliyede işler azdı. Victoria fırsatı değerlendirebileceğimi söyledi."

Bana gülümsedi. "Eh, gel de fırsatını değerlendir."

Ayakkabılarımı çıkardım ve onları basamakta bıraktım. "Durulandılar mı?"

"Evet. Sadece onları asman gerekiyor." Sutyenimi kaldırdı ve elinden kaptım, yanaklarım kızarmıştı. "Ben çarşafları halledeceğim," dedi bir kahkahayı bastırarak. Ben de ona sırıtışımdan ötüre bütünüyle rezil olan sert bir bakış atmayı denedim. "İyi fikir," dedim.

Yardım etmek için yanına geldiğimde Bishop son çarşaftaydı, bir mandal elimde ve biri de dudaklarımın arasındaydı. "Bitti," dedim onları yerine tutturduğumda. İki elle çarşafı düzelttim; hışır hışır eden, çırpman bir ses çıkardı. İki çamaşır ipinin arasında, iki tarafımızdan birer çarşaf sallanırken kozada gibiydik. Çarşaflardan bir kale yapmıştık.

Benimle yüz yüzeydi, o kadar yakındı ki gözlerindeki koyu yeşil beneklerin her birini görebiliyordum. "Buraya gel," dedi ve sesinin yoğunluğu beni şaşırttı. Nefes nefese görünüyordu; aynı benim hissettiğim gibi. Ve imkânsız denecek kadar güzeldi, yüreğimin acımasına neden oluyordu.

Elimi kaldırdım ve o da tuttu, beni kendisine tamamen çekti. Kollarım boynunun etrafına dolandı. Öpüştüğümüzde parmak uçlarımın üzerinde durmamı gerektirmeyecek kadar uzundum; başımı hafifçe eğdiğimde dudakları doğru yerdeydi.

Bedenim onunkinin karşısında koparılmış bir ip parçası gibi titriyordu, dudaklarım pek dün akşamki gibi rahat değildi. Eli hafifçe sırtımda sıkılaştı ve sonra gevşedi. Çekilip çekilmek istemediğimi bana bırakıyordu. Çekilmem gerektiğini biliyordum. Her yöne savrulacağı bir an geldi ama ben daha da yakınlaştım, dudaklarım aralandı ve ensemdeki eli sıkılaştı. Dudaklarımın arasından ufak bir soluk kaçtı ve o da kendi dudaklarıyla yakaladı.

Bu öpücükler bu kadar yoğun hissettirmemeliydi; parlak günışığında birbirimizin yanında uzanmak yerine dikiliyorduk. Ancak hissettiriyorlardı. Hâlâ tek başıma uyuduğum yatağın çarşaflarıyla gizlenmiştik. Affetmeyen güneş omuzlarımızdayken dokunuşlarımız verandanın karanlık mahremiyetinde olduğundan daha etkileyici geliyordu. Belki de birbirimizi yavaş yavaş öğrenmeye başladığımız içindi.

Geri çekildiğinde gözlerimi açmadım, güneş kapalı göz kapaklarımın içini sıcak bir altın pus ile aydınlatıyordu. İki eliyle yüzümü sardı, başparmakları elmacık kemiklerimi okşadı. "Eteğine ne dersin?" diye fısıldadı. "Ve tişörtüne? Belki de almalı ve onları suya atmalıyız? Hani suyu boşa harcamamak için." Ellerini yavaşça kalçalarımı kavramak için aşağıya indirdi, bir parmak tişörtümün eteğinin altındaki çıplak teni buldu.

Gözlerimi açtım gri ışığına bakmadan parladığını biliyordum. Alnımı boğazının çukuruna dayadım, kahkahalar içimden taşıyordu. Duymaktan çok Bishop'ın göğsündeki derin, huzurlu mırıltıyı hissettim. Kafasını öne eğdi ve dudaklarını saçlarıma kondurdu. Bu şekilde kalmaktan mutluydum ve o da öyle görünüyordu. Bu şekilde kaldık. Çarşaflar arasında, birbirine sarılan bir kız ve bir oğlan.

20

Artık rüyalarımda onu görüyordum. Neredeyse her gece. Beni güldürdüğü ya da öptüğü ya da bana güçlü elleriyle dokunduğu güzel rüyalar değildi. Göğsüne bıçak sapladığım ya da kafasına kurşun sıktığım ya da uykusunda onu boğduğum rüyalardı. İmkân dâhilinde gerçekleştirebileceğim her olası korku çeşidiydi. Islak yanaklar ve küt küt atan kalple uyanıyordum. Gecenin o karanlık saatlerinde, etrafımda ev sessiz ve o, yatak odası duvarının diğer tarafında uyurken, ruhumun derinliklerinde onu öldüremeyeceğimi biliyordum. Onun hayatını çalmaktansa kendi ölümümü tercih ederdim. Ama onu nasıl kurtaracağımı da bilmiyordum.

****

En azından bir düzine prova sürmüştü, hepsinde de Erin Lattimer tepeme binmişti, ama başkanın doğum günü partisi için elbisem en sonunda hazırdı. Parti için bir sürü nedenden dolayı endişeliydim. Elbise gerginliğimin sadece ufak bir bölümüydü. Başkanın yeni gelini olarak sergilenecektim, herkes ne yaptığımı, Bishopla nasıl etkileşimde bulunduğumu izleyecekti. Ve babam ve Callie de orada olacaktı. Herkes hata yapmamı bekleyecekti. Annemin intiharını öğrendiğimden beri bana yaklaşmamalarına rağmen, silah kasasının şifresini istediklerini biliyordum. Teslim tarihine kadar sadece birkaç hafta kalmıştı. Ve başkanın evindeki telaşlı bir parti büyük ihtimalle bulmak için en iyi şansımdı.

Ama tüm endişeler bir kenara, ben de elbisemin içinde sadece güzel görünme arzusu vardı. Odaya girdiğimde Bishop'ın yüzünü izlemek... Boşa vakit harcıyordum ama o ânı düşlememe engel olamıyordum. *Komikleşiyorsun Ivy,* dedim kendime beş dakika sonra aynı hayalin içinde kendimi yeniden bulunca.

Partinin olduğu günün şafağı sıcak ve yağmurluydu. Partinin büyük bölümünün arka terasta ve başkanın evinin

bahçesinde olacağını biliyor, fakat havanın dönüşümünün Erin'i rahatsız ettiğini sanmıyordum. İşlerin istediği gibi yürümesini bekleyen bir kadındı, yani fırtına bulutları gidip öğleden sonra güneş çıktığında hiç şaşırmamıştım. Görünüşe göre kadının dileği havanın emriydi.

Öğle yemeğinden sonra Bishop evden yok oldu ve neredeyse hemen ardından hiç tanışmadığım bir kadın geldi, bana elbisem için yardım edeceğini ve saçımı yapacağını söyledi. Tartışırdım, ancak yol yordam biliyordum. Savaşlarımı seçmem gerekiyordu ve bu değmezdi. Ayrıca güzel görünmek istiyordum, ancak bunu asla yüksek sesle söylemezdim. Hiç kimseye.

Adı Laura olan kadın işini bitirene kadar kendime bakmama izin vermedi. Ancak saçımın hepsinin toplanmasını istemediğimi söylediğimde beni dinledi ya da en azından önceden ona Erin'in söylediğini dinledi. Elbise bir şaheserdi ve onu taşıyabileceğimden emin değildim. Ancak giydikten sonra Laura elini ağzına kapattı ve gülümsedi. "Mükemmel," dedi.

Beni ellerini omuzlarıma koyarak döndürdü ve sonra aynadaki yansımamdan geri adım attı. Kendimi tanıyamayacağım diye endişeleniyordum, ancak yine ben gibi görünüyordum. Sadece biraz zarif bir halimdi bu. Ön taraftaki saçlarım toplanmıştı, ancak gerisi sırtımın yarısına kadar uzanıyordu; dağınık dalgaların hepsi yumuşak ve parlaktı. Ama gerçekten dikkatimi çeken elbiseydi. Bedenimi umduğumdan daha fazla kucaklıyor ama tenime yapışmıyordu, etek kalçalarımdan açılarak uçuyor, yere değiyordu. Sağ omzum çıplaktı, leylak renkli kumaşın toplandığı sol omzumun bir bölümü kapalıydı. Ablamınki için değil de benim bedenim için yapılan bir elbisem hiç olmamıştı. Bu elbise beni uzun olduğum için mutlu ediyordu, bir kez olsun boyum ve kıvrımlarımdan utanmıyor ya da onları gizlemek için gerilmiyordum. Bu akşam aynada

güzel bir kız görüyordum; kendi teninde yuva bulmuştu ve umuyordum ki, Bishop da onu görecekti.

Evin girişinden Laura'mn sesini ve Bishop'ın derin sesiyle yanıtını duyana kadar onun odayı terk ettiğini bile fark etmemiştim. Aynaya sırtımı döndüm, kararsızdım. Olduğum yerde mi kalmalıydım? Onunla buluşmak için dışarı mı çıkmalıydım? Hızla nefes alıp veriyordum ve avuçlarım nemliydi. Sanırım bu gerçek bir gelinin düğün gününde hissetmesi gereken duygulardı, bu gerginliğimi daha da kötü hale getiriyordu.

Yatak odasının girişinde göründüğünde Bishop beni karar vermekten kurtardı. Beni gördüğünde durdu, bir omzunu öylece kapının pervazına yasladı. Gözleri bedenimde baştan aşağıya gezdi, sonra tekrar yukarı ulaştı. Siyah bir takım elbise ve boğazı gevşetilmiş beyaz bir gömlek giyiyordu. Kravatı yoktu. Tanıştığımız günü hatırlıyordum, ona nasıl baktığımı ve tarafsızca yüz hatlarını nasıl sınıflandırdığımı. Yakışıklı olduğunu anlamıştım; aynı güzel bir gün batımını ya da hoş bir çiçeği gördüğümde bildiğim gibi. Ama güzelliği bana dokunmamıştı. Şimdi ise ona baktığımda, sadece Bishop'ı görüyordum.

Ve nefesimi kesiyordu.

Pervazdan kendini iterek uzaklaştı ve dikildiğim yere doğru yürüdü, ellerim önümde birleşmişti. Onları kendi eline aldı, bükülmüş parmaklarımı düzeltti. "Yani bu elbise yüzünden mi annem seni çılgına çevirdi?"

Başımla onayladım. O da yanıt olarak başını aşağı yukarı sallıyordu. "Bana ona teşekkür etmemi hatırlat," dedi. Ellerimden birini bıraktı ve yanağımı avucuna aldı, başını eğdi ve kulağımın altındaki boyun kıvrımını öptü. "Çok güzelsin," diye fısıldadı, "ama bu yeni bir şey değil."

"Sen de çirkin sayılmazsın," dedim ve tenimin üzerinde gülümseyişini hissettim. Açık yakasına bir parmak geçirdim

ve hafifçe çektim. "Kravat yok mu?" diyerek şaka yaptım.

Bana bakmak için geri çekildi, kolları belimin etrafına dolandı. "Nefret ediyorum," dedi sırıtarak.

"Annen mutlu olmayacak."

"Üstesinden gelir." Belime doladığı kollarını sıkılaştırdı. "Ya da evde kalabilir ve onu gerçekten öfkelendirebiliriz."

Kahkaha attım ve başımı iki yana salladım. "Kesinlikle olmaz."

İç çekti ve kapıya döndü, elim onunkinde sıkıca tutulmuştu. "Bir erkeği denediği için suçlayamazsın."

****

Erin erken gelmemiz için bizi bilgilendirmişti, ancak en son gelenlerden olmuştuk, diğer birkaç geç gelenle beraber garaj yolunu çıkıyorduk. Bishop endişeli görünmüyordu ama ben, Erin'e bana karşı fazladan cephane vermek istemiyordum.

Garaj yolu boyunca kenarlarda ve evin girişindeki basamaklardaki ufak kâğıt çantalardaki mumlar parlıyordu. Sanki dayanışma içindeymiş gibi çimenin üzerindeki ateşböcekleri yanıp sönüyordu. Ben ufakken onları çabalamadan havadan avuç dolusu yakalayabileceğimiz yazlar olurdu, gece için bir kavanozu dolduracak ya da bedenlerinden parlayan kuyruklarını çekip koparmaya razıysan parlak bir daire yapacak kadar. Ben hiç yapmadım ama Callie benim için yapardı. Eğer düşünecek kadar umursasaydım burada bir yerde, bir ders vardı.

Gözümün ucuyla annemin öldüğü ağacın hantal gölgesini görebiliyordum. Bakmak için kafamı çevirmedim ama Bishop odağımı sezmiş olmalıydı, çünkü elimi güven vererek sıktı. Birbirimizi kelimeler olmadan okuyabildiğimiz bir noktaya varmıştık. Bishop Lattimer'ın bana sinsice sızdığı başka bir parçaydı.

Bishop'ın anne ve babası neredeyse girişten geçtiğimiz an bizi karşıladılar. Babası bana sarıldı ve yanağımdan öptü; bana ışıldadığımı söyledi. Erin her zamanki soğuk haline bürünmüştü ama beni incelerken gözlerindeki tasvip ışığını yakaladım. "Oldukça iyi," dedi bana. Bu ondan alıp alabileceğim tek iltifattı ve yeterliydi.

"Geciktin," dedi Bishop'a büzülmüş dudaklarıyla.

"Benim hatam," dedim Bishop sorumluluğu üstlenemeden önce. "Elbiseyle sorun yaşadık."

Erin beni kibar bir gülümseme ile taçlandırdı. "Hiç gelmemektense geç gelmeniz daha iyi sanırım."

Bishop beni girişteki koridordan arkadaki terasa çıkardı. Giriş gibi, burası da parıldayan harikalar diyarıydı; mumlar ve şen kahkahalarla çevrelenmişti. Terasın uzak köşesinde bir bar kurulmuştu ve Bishop başıyla onu işaret etti. "îçecek bir şey ister misin?"

"Olur," dedim. Gergin ellerimle yapacak bir şeyin olması iyi olurdu. Diğer misafirlerin bakışlarını üzerimizde hissedebiliyordum, herkes başkanın oğlunu ve kurucunun kızını görmek istiyordu. Yalnız, ufak evimizde, meraklı gözlerden uzak, güvendeki halimizi daha çok seviyordum.

"Hemen dönerim/' dedi Bishop. Benden uzaklaşmasını izledim, herkesten daha uzundu, fit bedeni kalabalığı yarıyordu. İnsanlar etrafımda dolaşırken utanmamaya çalışıyordum, birkaçı geçerken nazik gülümsemeler sunuyordu. Eğer babam ve ablam buradaysalar da onlardan hiçbir işaret görememiştim.

Bishop içki sırasında beklerken ve omzunun üzerinden baktı ve gözleri benimkilerle buluştu. Bana tenimi yakan ufak, anlamlı bir gülümseme gönderdi. Ondan gözlerimi kaçırmadım, hatta biri yanıma geldiğinde bile.

"Eh, ikiniz daha da samimi olmuş gibi görünüyorsunuz," dedi Callie'nin sesi.

Gözlerimi Bishop'tan ayırdım ve aşağıya, kardeşime doğru baktım. Benzini soluk gösteren san bir elbise giyiyordu ama yüzü yine de güzeldi. "Gözlerini senden alamıyor," dedi, bakışlarım elbisemin tepesinden ucuna gezdirdi.

"Bunun iyi bir şey olduğunu düşüneceğini sanırdım/' dedim, sinirliydim.

"Düşündüm. Ama sen de gözlerini ondan alamıyorsun."

Yüzümü ondan öteye çevirdim. Odağını Bishop'ın üzerinden çekmek istiyordum. "Babam nerede?"

Callie yarısı boş şampanya kadehiyle bahçenin köşesini işaret etti. "Orada."

Daha fazla mumla çevrelenmiş, yüksek masanın etrafına toplanan bir grup adamın arasından babamın profilini zar zor seçebildim. Kahkaha atıyordu, kafası geriye doğru atılmıştı, sanki dünyada hiçbir endişesi yoktu.

"Silah kasasının şifresini istiyor/' dedi Callie, sesi alçalmıştı.

Bana zaman tanıyacağını söyledi/' dedim, ona bakmıyordum.

"Zaten verdi." Bardağıyla koluma vurdu. "Zaman doldu."

Ona ters ters baktım ve o da başını eğdi, sanki çok ilginç ancak kesinlikle ezilebilir bir böceği inceliyordu. "Ona tamamlayamayacağını söyledim. Bin kere söylemiş olmalıyım. Nihayetinde bizim yapmamız gerekeceğini, çünkü senin başa çıkamayacağını. Çok yumuşaksın Ivy. Her zaman öyleydin."

"Çeneni kapat, Callie," dedim, yumruklarım sıkılmıştı. "Kodu alacağımı söyledim ve alacağım. Bu yüzden sadece

çeneni kapat. Pişman olacağım bir şey yapmadan, yüzüne bağırmak ya da ağzındaki sırıtışı tokatla silmeden önce hızla ondan uzaklaştım.

Kalabalığın arasından yolumu buldum ve eve geri gittim. Nereye gittiğimi bile bilmiyordum; Callie'den uzak olsun yeterdi.

"Hey nereye gidiyorsun?"

Döndüm ve Bishop'ın elinde içkiler ve yüzünde şaşkın bir ifadeyle dikildiğini gördüm. Merdivenin dibindeki boş bir noktaya götürdü beni. "Seni kardeşinle konuşurken gördüm. Ne oldu?"

Yüzüme zorla bir gülümseme koydum, çabanın ne kadar başarılı olduğunu bilmiyordum. "Kardeşler arasında," dedim elimden geldiğince yumuşatarak. "Bazen tek çocuk olmak bir hediye."

Beni izliyor, gözleri benimkileri deliyordu. Bana flüt şampanya bardağını uzattı ve boştaki elimi tuttu. "Hadi," beni merdivenlerden yukarı ve kapalı kapılarla sıralı gölgeli bir koridora yönlendirdi.

"Nereye gidiyoruz?"

"Eski odama' Bishop son kapmın dışında durdu, eli kapı tokmağındaydı. "Biraz mola işine yararmış gibi gözüküyor."

"Eğer burada saklandığımızı öğrenirse, annen öfkeden kuduracak," dedim ona.

"Bir neden daha," dedi ve kapıyı açtı.

Odası kocamandı ve evin girişine bakıyordu. Tül perdelerden araba yolu boyunca titreyen mumları görebiliyordum. Tepedeki lambayı açmadı, sadece masasındaki ufak lambayı açtı, odanın çoğunu karanlıkta bıraktı. Masanın karşısında ikiz bir yatak vardı, mavi ve gri tonlarında yama yorganla örtülmüştü. Uzaktaki köşede bir

koltuk ve ufak bir kitaplık duruyordu. Oda pırıl pırıl ve kişiliksizdi. Bishop'ın açık hava sevgisini ya da okyanus hayallerini anlatmıyordu. Bir bakışta annesinin bu odayı döşediğini ve oğlunu hiç anlamadığını anladım.

"Ah, çok daha iyi," dedi, yatağa gömüldü. Masasının kenarına yaslandım, parmaklarım şampanya kadehimin sapıyla oynuyordu.

"Hep bir kardeş istemişimdir," dedi Bishop. "Beni anlayan birinin etrafta olmasını hayal ettim. Otomatik olarak en iyi arkadaş." Odanın karşısından bakışlarımı yakaladı. "Ama her zaman böyle gelişmediğini tahmin ediyorum."

"Belki bazı insanlar için öyledir," dedim. "Ama Callie ve benim için değil." Konuşmadan bana baktı ve onun daha fazlasını beklediğini biliyordum. "Sadece... farklıyız. Kişiliklerimiz. Daha fazla ona benzeseydim, hayat daha kolay olurdu." Gözlerimde yaşlar birikti ve telaşla onları geri kırptım.

"Hey," dedi Bishop nazikçe. "Kimin için daha kolay? Onun için mi?" Ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. "Bu onun sorunu. Belki onun biraz senin gibi olması gerek. Ya da sadece kim olduğunu kabul etmeli." Ellerini kalçamın her iki tarafında masaya dayadı ve bana doğru eğildi. Dudakları sıcak, güllüydü ve ağzında şampanya tadını alabiliyordum.

Geri çekilmeye başladı ve elimi saçlarının arasından geçirerek onu sabit tuttum, alnımı alnında dinlendirdim. Soluklarımızda nefeslerimiz karışıyordu, dudaklarımız bir kalp atışı uzaklıktaydı.

"Sen en iyi arkadaşımsın," diye fısıldadım. Ağzımdan çıkana kadar bu sözlerin söylenmesi gerektiğinden habersizdim. Her şeyi çok fazla açığa çıkarıyorlardı, ancak ona söylemek isteklerimin çok ufak bir parçasıydılar.

"Ivy," bana geri fısıldadı. "Gözlerini aç."

Açtım ve bana bakarken buldum onu, bakışları ciddi ve karanlıktı. Söyleyebileceklerinden ölesiye korkuyordum, asla geri alınamayacak ya da unutulmayacak kelimelerden... İşitmesi beni öldürebilecek kelimeler. Bu nedenle öne eğildim ve dudaklarımla onu durdurdum. Genzinden sinirli bir ses çıkardı ama elleri masadan belime kaydı, beni sıkıca kendisine doğru çekti.

Kapının vurulması ve açılması aynı anda oldu, bu nedenle ayrılmak, yaptığımızdan farklı bir şey yapıyormuşuz gibi davranmak için zaman yoktu. Bishop kendi rolünü üstlenmeyi denemedi bile. Kollarını etrafımda sarılı, dudaklarını şakağımda tuttu, annesi açık kapı girişini doldurduğunda bile.

Bize bakarken buz gibi hoşnutsuzluk yayıyordu. "İnsanlar sizi soruyor," dedi. "Bu babanı onurlandırmak için yapılan bir parti. Burada saklanıp... Tanrı biliyor ne yapmak için değil. Beş dakika içinde ikinizin de aşağıda olmanızı bekliyorum." Döndü ve topuklu ayakkabılarının çıkardığı ses koridorun aşağısına doğru uzaklaştı. Bunun onunla en çok özleştirdiğim ses olduğunu fark ettim.

"Yakalandık," dedi Bishop mırıldayarak ve başımı omzuna gömerken benden bir kahkaha döküldü.

Erin'in çok da kapalı olmayan tehdidine boyun eğdik ve beş dakika sınırı içinde aşağıya yolumuzu bulduk. Eğer karşı gelirsek, tekrar gelip bizi kulaklarımızdan tutarak aşağıya götüreceğinden şüphem yoktu. Giriş bomboştu, neredeyse herkes yemeklerin uzun masalara konulduğu bahçedeydi.

"Acıktın mı?" diye sordu Bishop.

Acıkmıştım, aslında açlıktan ölüyordum ama ilk önce yapmam gereken bir şey vardı. Kodları bulmalıydım. Hâlâ Callie'nin sesini kulağımda duyabiliyordum, beni görevimi başaracak irademolmadığı için suçluyordu, yeterince güçlü olmadığımdan emindi. "Neden bize yiyecek bir şeyler

almıyorsun?" dedim ona. "Banyoyu kullanacağım. Hemen gelirim."

Evin girişine hızla yürümeden önce gitmesi için bekledim. Ancak banyoyu geçtim ve üzerine pek düşünmeden Başkan Lattimer'ın ofisinin dışındaki tuş takımına kodu girdim. Giriş kapısıyla aynı mı hâlâ emin değildim ama genel güvenlik eksikliği yüzünden, aynı olduğunu hissediyordum.

Şüphelendiğim gibi, ufak bir tıklama ile kilit açıldı. Kapıyı açtım ve içeri girdim, arkamdan sessizce kapıyı kapattım. Kalbim kulaklarımda gümbürdüyordu, beni boğmakla tehdit ediyordu ve kendimi sakinleşmem için telkin ettim: Nefes al.

Oda karanlıktı ve bir ışık açarak risk aldığımı biliyordum, ancak ne yaptığımı görebilmem gerekiyordu. Şans eseri kaim gölgelikler kapalıydı ve pencereler evin yanına bakıyordu. Sadece dışarıda kimsenin ışığı fark etmeyeceğini ummak zorundaydım.

Ne yaptığımı ve bunun ne anlama geldiğini düşünmemeye çabaladım. Kendime aileme yardım ettiğimi söyledim. Benden sonra gelen kızlara yardım ediyordum. Ancak tek görebildiğim Bishop'ın yüzüydü. *Ne yayıyorsun, Ivy?*

Başkan Lattimer'ın masasının arkasına çömeldim ve derin bir çekmece çektim. Dosyalarla doluydu, hepsi düzgünce etiketlenmişti. Parmaklarımla etiketleri inceledim, ama silah kasası, silahlar ya da savunma hakkında hiçbir şey yoktu. Acele etmem gerekiyordu. Her an Bishop beni aramaya gelebilirdi. Ve bu odada hırsız gibi masanın arkasında çömelmek bir yana, burada bulunmak için bile kesinlikle iyi bir mazeretim yoktu. *Belki de yakalanmak istiyorsan. Belki bu her şeyi daha kolay yapacak.* Ama bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırdım ve sonraki çekmeceye geçtim.

Bingo. Bu çekmecedeki dosyalar tam da aradıklarımdı. Titrek parmaklarım etiketlerin arasında SİLAHLAR'a gelene dek uçtu. Dosyayı çıkardım ve yerde açtım. Sayfalar dolusu stok kayıtları gibi görünüyordu. Hükümetin tekelindeki her tip silah ve modeli. Babam bunlara sahip olmayı çok isterdi, ancak dosyayı almak çok tehlikeliydi ve bilgiyi ezberlememin hiçbir yolu yoktu. Sayfaları çevirip durdum, gözlerim dosyadaydı, ancak kulaklarım kapıyı dinliyordu. *Acele et. Acele et.* Eğer burada değilse o zaman şimdi pes edecektim ve sonra deneyecektim.

Tam bırakacak ve dosyayı çekmeceye itecektim ki silah kasasının kodunun düzgünce yazıldığı sayfaya ulaştım. Ray'dan Başkan Lattimer'a bırakılmış bir nottu. 21-13-6-18-57. Dış kapı ve kasa için aynı kod kullanılmıştı. Acemiceydi ama bu hedefim için daha iyiydi. Ve notun sonunda şu kelimeler vardı: "Yılbaşına kadar her üç ayda bir son hane yükseliyor, sonra tüm seri yenilenecek." Not bu yılın ocak ayının birine tarihlenmişti. Şimdi ağustostu. Yani 78.21-12-6-18-78. Gözlerimi kapattım ve göz kapaklarımın ardında numaralar aktı.

Aniden midem bulanıyordu, karşı konulmaz bir kusma dürtüsü ile çarpılmıştım. Alnımı masaya dayadım, bir elle ağzımı kapattım. Olduğum kişi bu muydu? Ailesi için her şeyi yapabilecek bir kız? Masum bir genci yumuşak olmadığını kanıtlamak için kurban edecek bir kız? Bilmiyordum. Hiçbir şeyi artık bilmiyordum.

Koridorda gürültü vardı, ayak sesleri. Dosyayı çekmeceye geri yerleştirdim, önceki yeri ile az çok aynıdır diye umdum ve çekmeceyi kapattım. Lambayı kapattım ve karanlıkta kapıya gittim, soğuk ahşaba alnımı dayadım. Uzaktaki sesler dışında hiçbir şey duymadım. Diğer tarafta beni neyin beklediğini bilmemin hiçbir yolu yoktu ama burada daha fazla kalmamın hiçbir yararı da yoktu.

Derin bir nefes aldım, kapıyı açtım ve dışarı çıktım. Ve bir adamın göğsüne çarptım.

"Ivy?"

Babamın yüzüne baktığımda içim rahatlama ile doldu. Arkama uzandı ve kapıyı kapattı, sonra ellerini kollarımın üstüne koydu.

"Aldım, baba/' diye fısıldadım. "Son hane her üç ayda bir yükseliyor."

Gözleri parladı. Sarılmak için beni çekti ve ben de ona sarıldım, çenem omzundaydı. Bishop koridorun sonunda beni gördüğünde gülümsedi. Gözlerimi kapattım ve burnum babamın tanıdık kokusuyla doldu; is ve kâğıt. Bana okumayı öğrettiği kışı hatırladım. Ve ayn ayrı ama aynı odada kitap okuduğumuz öğleden sonralarını. Ona en yakın hissettiğim anlarda elimde hep bir kitap vardı. Ansızın Callie'nin yüzü aklımda belirdi. Tüm hatalarına rağmen beni hep korumuştu, yöntemleri benim seçeceğim tarzda olmasa da. Gözlerimi açtım ve Bishop bana yürürken gözyaşlarından oluşan perdeden izledim. Ve Bishop... Derin kahkahası ve güçlü elleri... Okyanusu düşleyen ve çitin ötesindeki insanları besleyen oğlan. Onlara ne borçluydum? Kendime ne borcum vardı?

21-13-6-18-78. Kafamı çevirdim ve dudaklarımı babamın kulağına bastırdım. "21... 13...6... 18," fısıldadım. Tereddüt ettim. Bishop görüşümün kenarında belirdi. "87," dedim ve babamdan uzaklaştım.

Büyük bir hataydı. Herkesin yapabileceği türdendi. Hiçbir şey yapmadığımı fark etmelerinden önce bana ne yapacağımı bulmam için zaman kazandıran türde bir hataydı.

21

Eve yürürken sessizdim. Bishop'ın elini tuttum ve konuşurken hmmm sesleri çıkardım ama başka bir yerdeydim. Hâlâ babamın kolları arasındaydım, iki seçenek arasında sıkıştığım anda. Ve kendi ailem yerine yanımda yürüyen genci seçmiştim.

"Ah, Eşleşme Komitesi'nin başıyla konuştum," dedi Bishop. "Bana Dylan ve Meredith'in, isimlerinin gelecek yıla tekrardan koyduklarmı söyledi."

"Harika," dedim mırıldanarak. "Artık Dylan başka bir kızın hayatım cehenneme çevirebilecek."

Bishop elimi sıktı. "Hiç sanmıyorum. Bir eş bulmamasından emin olmak isteyeceklerini ima ettim."

Rahatlayarak iç çektim. "Meredith'in bunu tekrar yaşamak istemesine de inanamıyorum. Ama sanırım bu onun seçimi."

"Öyle," dedi Bishop. "Belki bu sefer şansı yaver gider."

"Daha kötü olamaz," dedim ve Bishop gülümsedi.

Kaldırımdaki dengesiz yamalar yüzünde tökezledim ve Bishop boştaki elini beni dengelemek için kaldırdı. "Hey, hey..." Ayaklarıma baktı. "Neden şunları çıkarmıyorsun?"

Kelimeleri bana tanıştığımız günü hatırlattı, evlendiğimiz günü; o zaman da topuklu ayakkabılarım için aynı şeyi söylemişti. O zamandan beri çok yol kat etmiştik. Mümkün olduğunu hayal edebileceğimden daha çoktu. Gitmeyi istediğimden daha çoktu. Ayakkabılarımı çıkarırken ona tutundum. Bu sefer onları benden aldı, kayışları parmaklarına doladı.

"Ne var?" dedim tekrar yürümeye başlamadığında.

Elimi, bir tutam saçımı omzumdan sırtıma koymak için bıraktı. "Şimdi partiden önce olduğundan daha güzel

görünüyorsun. Çıplak ayaklarını seviyorum. Ve saçının salık halini'

Kafamın içindeki karmaşaya rağmen ona gülümsemeden edemedim.

"Babanı gördüğün için mutluyum," dedi tekrar yürümeye başladığımızda.

Ona baktım, ne söyleyeceğimi kararlaştırıyordum. "Onu görmek güzeldi. Annemi öğrendiğim günden beri onunla konuşmamıştım."

"Hâlâ ona kızgın mısın?"

"Evet." Babamı annemin ölümü hakkındaki gerçeği söylemediği için asla tamamen affedebileceğimi sanmıyordum. Çünkü o yalan birçok kararım, kat ettiğim yoldaki birçok kıvrım ve dönüşler için katalizör olmuştu. Eğer başından beri bilseydim, bambaşka bir yol seçebilirdim. Babamın davası bu kadar kolay benim davam olmazdı.

"Bir süre neden aranıza mesafe koymak isteyeceğini anlıyorum," dedi Bishop. "Ama sebeplerden biri olmak istemiyorum."

"Neden bahsediyorsun?"

Bishop'ın başparmağı elimin üzerinde kaydı. "Babalarımızın her zaman iyi anlaşamadığını biliyorum. Benimle evlenmiş olmanın ailen ile aranda uçurum yaratmış olmasını istemem."

"Yaratmayacak." Zaten biliyordum ama sözleri kanıtlamıştı. Bishop iyi bir insandı. Hepimizden daha iyi bir insandı. Ne kadar nadir olduğunu, nasıl herkesin her konuşmada yüzeyin altındaki bir şeyi hedeflediğini anlamıyordu. Gerekçelerine şüphesiz güvendiğim tek insandı.

Yürürken kafamı gökyüzüne doğru kaldırdım. Tepemizde yıldızlar göz kırpıyor, nemli havada hafifçe parlıyorlardı. Savaştan önce şehirdeki binlerce ışıktan dolayı, insanların geceleri onları zar zor görebildiklerini söylüyorlardı. Şimdi ise yukarıda büyük bir halı gibi serilmişlerdi, kapkara gökte parlaktılar. Savaşın getirdiği tüm ölümlere ve zorluklara rağmen, yıldızları görebildiğim için üzgün değildim.

Öndeki verandada ayakkabılarımı ondan aldım. "Bu akşam güzel vakit geçirdim," dedim ona, dudaklarımda bir gülücük sergilemek çaba gerektiriyordu. Aileme ihanet etmiş ve kendi arzularımı grubun iyiliğinin üstüne koymuştum. Bishop'ın hayatının yüzden fazla kızın geleceğinden daha önemli olduğuna karar vermiştim. Köşeden yepyeni bir dünyaya döndüm ve geri dönmek için kolay bir yol yoktu.

Şık elbisem yatak odamın köşesinde buruş buruş bir öbek oldu, ayakkabılar da yığının üzerine fırlatıldı. Kolsuz bir tişört ve iç çamaşırımla yatağa emekledim ve Bishop'ın dişlerini fırçalama, gardırop yerine beni rahatsız etmemek için kıyafetlerini banyo kapısının arkasma asma sesini dinledim. Alışkanlıkları bana kendiminkiler kadar tanıdıktı.

"Bishop?" Gölgesi yatak odasının kapısını geçerken seslendim.

"Evet?"

Yan tarafa kaydım. Ne istediğimi biliyordum, ama tam olarak ne istemem gerektiğini bilmiyordum; hangi kelimeleri söylemem gerektiğini. Nihayetinde pek de önemi yokmuş, çünkü tüm kelimelerim yok oldu. Onun yerine çarşafları geri çektim, yataktaki boş alanı açtım. Kalbim yavaş yavaş ama güçlü atıyordu, sanki göğsümün içinde bir bas davulu vardı. Ritim öyle derindi ki acıtıyordu. Bishop'ın gözleri yataktan yüzüme hareket etti.

"Sevişmek için hazır olduğumu sanmıyorum," dedim. Kelimelerimi daha da güçlendirmek için boğazımı temizledim. Gerçek şuydu; hareketin kendisinden korkmuyordum, pek değil. Söz konusu Bishop ve ben ise, korkmuyordum. Ve başka bir dünyada, onunla sevişmeye hazır olurdum. Ama burada, bu dolandığım karmakarışık ağda, son adımı atmaktan, geri kalanımızın birbirine geçtiği gibi bedenlerimizi bağlayacak olan adımdan korkuyordum. Ancak artık onu duvarın diğer tarafında da istemiyordum. "Bu yatakta artık yalnız uyumak istemiyorum," dedim ona.

"Ivy..." Sesi karakterine aykırı olarak gergin geliyordu ve bu beni cesaretlendirdi. Bunu isteyen o olmayacaktı. Benim için bekliyordu.

"Seni yanımda istiyorum," dedim.

Yatağa gelmesi dört adım sürdü ve sonra tereddüt etti. Sadece boxer giyiyordu ve ansızın fazlasıyla gerilmiştim. Belki de üstü giyinikken önermeliydim. *Kimi kandırıyorsun, îvy? Ellerim ona dokunmak için kaşınıyor; parmak uçlarım ihtiyaçla sızlıyordu.*

"Emin misin?" diye bana sordu.

"Evet."

Yanıma emekledi, çarşaf ayak bileklerimizde toplanmıştı. Bedenimi taklit etti, kendi tarafında, bir kolu kafasını koyduğu yastığın altındaydı, dizi bükülmüştü. İkimizin de bacakları o kadar uzundu ki dizlerimiz çarpıyordu ve bir saniyelik rahatsız edici tereddütten sonra, bir bacağımı onunkilerin üzerine kaydırdım. Boştaki elini belimin kıvrımına koyduktan sonra aşağıya kalça kıvrımına indirdi. Başparmağı tenimde, çıkık kalça kemiğimde öne arkaya kayıyordu.

Daha da yaklaştım. Gözleri gece karanlığında parlıyordu, saçları yastıktan dolayı darmadağınıktı. Yine de yakınlaştım,

ta ki bedenim onunkiyle bir olana dek. Kollarımı boynuna doladım. Ona aynı ismimi aldığım bitki gibi sarıldım.

Ben sarhoş olana dek öpüştük; tadından sarhoş olana dek. Elleri tişörtümü yumruğuna almış, yan taraflarımdan yukarı çekmişti, bacağım beline dolanmıştı. Ve herhangi birimizin hazır olmadığını söylemesinin bir önemi yoktu, eğer bir an evvel durmazsak, durmayı beceremeyecektik. Cehennemi su dolu bir dikiş yüzüğü ile söndürmeye çalışmaya benzeyecekt**i.**

"Ivy," Bishop dudaklarını dudaklarımdan ayırmadan fısıldadı. "İrade ve mazoşizm arasında ince bir çizgi var ve şu anda o çizgide yürüyoruz." Sesi boğuk ve soluksuzdu, ancak neşeyle de süslenmişti.

Hafifçe saçını çektim. "Benimle yatakta yatmak bir çeşit işkence mi?" diye sordum, gülüyordum.

"İkimiz de yarı çıplakken... öyle!"

Ellerimden biri çıplak göğsüne doğru yolunu buldu ve parmaklarım hafifçe teninde oynadı. Sıcak ve yumuşaktı ve meraklı elimin altındaki kaslarının hareket ediş şeklinden hoşlanmıştım.

"Dur," diye inledi, karnına doğru kayan elimi yakaladı ve dudaklarına kaldırdı. "Artık bana işkence ediyorsun."

Bir dokunuşun onu bu kadar etkileyeceğini düşünmemiştim. Ama benim çıplak göğsüme onun da öyle dokunduğunu düşündüm ve ısı kamımda toplandı, başımı döndürdü ve nefesimi kesti. "Özür dilerim," diye fısıldadım.

"Sorun değil," dedi, bana bakmak için kafasını eğdi. "Sadece katlanabileceklerimin bir sınırı var."

Dirseklerime yaslandım ve ona son bir öpücük verdim. Sırtımı döndüm, kolunu belime çektim. Elini benimkilerin arasına aldım. Artık öpüşmüyorduk ama bunun, göğsünün

sırtıma yaslanmasının daha az tehlikeli olduğundan emin değildim.

Dolunay perdelerin arkasından görünüyor, soğuk ışığı odayı gümüşe boyuyordu. Bishop'ın parmaklarının uzun hatlarını takip ettim. "Neden benim için çabalamayı bırakmadın?" Kendime eğer uyuyorsa, bir daha sormayacağımı söyledim.

Uyumamıştı. "Ne demek istiyorsun?" Nefesi ensemdeki ufak saçlan gıdıkladı.

"Doğruluk mu, cesaret mi oynadığımız o akşam. Bir süre sonra annenin sevgisini kazanmak için çabalamayı bıraktığını söylemiştin." Durdum. "Neden benim için de pes etmedin?"

"Nedenini biliyorsun," dedi sessizce. Gözlerimi kapattım. Biliyordum ama duymak için hazır olduğumu sanmıyordum. Ancak bir parçam öyle olmalı, çünkü öbür türlü soruyu sormazdım. Özellikle Bishop'a. Gerçek zor diye asla kolay bir şey söylemeyi seçmeyecek oğlana. Belki de bilmek için duymayı istiyordum, bir kez ve sonsuza dek, geri dönüş yoktu.

"Çünkü sana âşığım, Ivy," diye fısıldadı. "Senden vazgeçmek bir seçenek değil." Saçımı ensemden kaldırdı ve oradaki hassas teni öptü.

Nefesim titreyerek çıktı. Sessizlik karanlık odada dönüp duruyordu ve belki de soruyu sormak aptalcaydı ama pişman değildim. Elini açtım ve avucunu öptüm, teni soğuk ve kuruydu. Elini kalbimin üstüne yerleştirdim ve kendi elimle onu örttüm.

Böyle uykuya daldım. Dudakları ensemde. Kalbim ellerinde.

22

Son geldiğinde, hızlı geliyordu. Hazırlıklı değildim, ancak olmalıydım. Hayatımın her saniyesi beni bu âna götürüyordu. Gelişi beni şaşırtmamalıydı

Adliyede bugünlük işim bitmişti, aklım Bishop ve evdeydi, pazardaki reçel tezgâhındaki adam yaklaştı. Benim tarafıma yürüyor, malzemeleri ile dolu ufak bir araba ittiriyordu. Onu görmemiş gibi davrandım, sanki dolaba bakmazsa canavarm orada olmayacağını düşünen bir çocuk gibiydim. Ama bakmayı reddetmek beni kurtarmayacaktı.

"Reçel?" Geçerken bana seslendi.

"Bugün değil."

"Ama hanımefendi, ahududum var. Uygun fiyata."

Durmak ve yüzüme sahte bir gülücük yerleştirmekten başka bir seçeneğim yoktu. "Bir kavanoz," dedim.

Yanıma sokuldu, ahududu reçeli zaten elindeydi. Bana ufak bir kâğıt parçasıyla beraber verdi ve ben de ona bir tomar buruşuk fiş uzattım. "Teşekkürler," dedi. "Tadını çıkarın."

Kavanozu çantama sokuşturdum, notu yumruğumda tuttum ve hızla uzaklaştım. Durmadan önce bir, sonra iki yüz metre bekledim ve sonra açtım. *Parktaki köprü. Şimdi. Callie'nin el yazısıydı.*

Neredeyse rahatlatıcıydı, tüm bu sonu gelmez haftaların ardından en sonunda başlıyorduk. Sanırım çağırıyı göz ardı edebilirdim ama bu sadece kaçınılmazı geciktirirdi. Bu sebeple doğrudan eve gitmek yerine köşeden sola döndüm ve parka geçtim, kırılgan yaz sonu çimenleri ayağımın altında çatırdıyordu.

Callie beni köprüde bekliyordu. Korkuluğa yaslanmış, birazcık bulanık suya doğru eğiliyordu. Aşağısında birkaç ördek tembel tembel yüzüyordu ama onlar bile sıcak

yüzünden durgundular. Konuşmak için yanma gelene, çantamı aramıza, köprüye alçaltana dek bekledi.

"Zamanı geldi," dedi.

Hiçbir şey demedim, gözlerimi göletin uzak köşesine diktim. Bana bir şeyi uzatıyordu, fakat ben kafamı çevirip ona bakmayı reddediyordum.

"Bunu yemeğine katman gerekiyor," dedi. "Çoğunu. Senin yaptığından şüphelenmemeleri için birazını kendin al. Ama sadece biraz. Birkaç damla."

"Bu nedir?" diye sordum, sesim ölü bir şeydi; düz ve kuru.

"Virüsü taklit eden bir zehir."

Beklediğim gibi değildi. Daha dramatik, keskin bıçakları ve pörtleyen gözleri içermesini umuyordum. Son nefesini almak için ellerimi kullanmaya mecbur kalacağım başka bir metot.

"Pazarda biraz yiyeceklere de koyduracağız." Artık ona bakıyordum, gözlerim büyümüştü. "Birilerini öldürecek kadar değil, ama bazılarını hastalandıracak kadar. Herkes salgın olduğunu düşünecek. Zaten sık sık oluyor."

Ona baktım. "Ve sadece Bishop'ın öleceği gerçeği? Kimse bundan şüphelenmeyecek mi?"

"Şüphe kanıttan çok çok uzaktır." Callie omuz silkti. "Hem ayrıca kaç kişinin yiyeceğini bilmenin bir yolu yok. Bishop tek ölü olmayabilir." İlgisizliği göğsüme buzdan bir hançer sapladı.

"Neden onu öldürmemiz gerekiyor?" diye sordum. "Neden bu tek yol? Eğer babam demokrasinin daha iyi olacağına inanıyorsa, neden insanları kendisini takip etmeye ikna edemiyor?"

"Çünkü insanlar aptal," diye tısladı Callie. "İnsanlar kolayı seçiyor. Bildiklerini yapıyorlar. Çocukları yabancılarla

evlenirken düğünde yüzlerinde gülümseme ile sıralanan ailelere bir bak. Değişim için kimse kellesini tehlikeye atmayacak."

Ufak şişeyi elinden aldım. İçindeki sıvı koyu, morumsu kırmızı tondaydı. Geçmekte olan bir morluğun rengiydi. Çok eski bir kanın. Callie elini benimkinin üzerine koydu. Parmakları soğuk ve sırım gibiydi. "Sonucu düşün, Ivy. Bunların hepsi bittiğinde güç bizde olacak. Ve sen istediğini yapabileceksin. Seçtiğin biriyle tekrardan evlenebilirsin. Her şey farklı olacak."

Kapkara gözlerine baktım. "Peki ya seçimim oysa?" diye sordum. "Ya seçim şansım olsaydı?"

Callie gözlerini devirdi. "Saçmalama. Eğer tekrardan yaşasaydın, gene on altı yaşında mı evlenirdin? Tüm kararların senin için verilmesini mi isterdin?"

Elbette haklıydı. Bishop için ne hissedersem hissedeyim, evli olmamayı diliyordum. Biz hazır olmadan önce hükümetin bizi zorlamış olmamasını. "Hayır," dedim. "Evli olmak istemiyorum. Şimdi değil. Henüz değil."

Ama bir gün gene onunla birlikte olmak isterdim. "Gördün mü?" Callie'nin gözleri canlanarak parladı. "Tam da bundan bahsediyorum. Babam başa geçtiğinde seçeneklerimiz olacak. Her şeye değecek."

"Eğer babam insanların seçeneklerinin olmasını istiyorsa neden Başkan Lattimer'ın yerine geçiyor? Bu nasıl demokrasi? Eskiden yaptıkları gibi insanların oylamasına izin vermemiz gerekmez mi?"

Callie'nin yüzü kasıldı. "Yani sona geldik ve senin bir milyon şüphen mi var? Babam demokrasi istiyor, ama VVestfall'u yönetmek için hazır daha iyi birisi yok ve sen de bunu biliyorsun. İşleri olması gerektiği hale getirdikten sonra seçim hakkında düşüneceğiz. Her seferinde bir adım, Ivy. Ve şimdi planda sıra senin adımında."

Avucumdaki şişe tenimi yakıyordu. Bir insanın hayatım nasıl çoğunluğun iyiliğiyle ölçebilirdin? Masum bir insanı kurban etmek hiç doğru bir şey olabilir miydi? Ve çoğunluğun iyiliğinin gerçekten ne olduğunu nasıl bilebilirdin? Hiçbirimiz işkence görmüyorduk. Hiçbirimiz açlıktan ölmüyor ya da köle olarak satılmıyorduk. İyileştirmek için birini öldürmeye değer miydi? Peki, ya o ölüm sayısız kızın geleceğini kurtararak sonuçlansaydı? Binlerce insana özgür iradelerini geri verseydi? Nihayetinde bu sorularm yanıtları ne yazık ki beş para etmezdi. Çünkü ben, benden istediği şeyi yapma yeteneğine sahip değildim.

Onu öldüremezdim. Yapmayacaktım.

"Ee, plan nedir?" diye sordum ona. "Başkan Lattimer'a ne olacak?"

Konuşmadan önce Callie bana uzun süre baktı. "Bishop öldüğünde, Başkan Lattimer yastayken silahların kontrolünü ele geçirmek için hareket edeceğiz. Ölümü bundan sonra olacak. İnsanlar bir kez güvenliklerini sağlayamadığını, kendi silahlarını bile kontrol edemediğini gördüğünde, bizi kucaklamaya daha gönüllü olacaklar."

"Yani oğlunun ölümünün çilesini çekmek zorunda kalacak," dedim yavaşça.

"Evet."

Başımla onayladım. "Bu da babamın planının bir parçası mı? Aynı bizim annemizi kaybettiğimiz gibi, Başkan Lattimer'ın da sevdiği birini kaybettiğinden emin olmak?"

"Evet," dedi, Callie onaylayarak. "Ve bu bana adalet gibi geliyor."

Gözlerimi kapattım. Başından beri işlerin yürüyüşünün değişeceğini görme arzusuyla hareket etmiştim. İnsanlara yönetilme şekillerinde ses vermek, kendi hayatları hakkında söz sahibi olmaları için. Ve hâlâ babamın Başkan

Lattimer'dan daha iyi bir lider olacağına inanıyordum. Ancak artık babamın intikamla, Başkan Lattimer oğlunun kaybıyla acı çekerken, kendisinin geride durup acısından zevk alarak onu izleme arzusuyla hareket ettiğinden korkuyordum**,** "Başkan Lattimer nasıl öldüreceksiniz "diye sordum.Zaten her şey etkinleştirilmemişmiydi"

"Tam olarak değil," Callie biraz durduktan sonra kabul etti. "Bishop öldükten sonra etkinleştirilecek."

"O zaman neden bir takvim vardı? Neden..." Sesim sessizliğe karışırken en sonunda anladım. "Bir testti değil mi? Beni ediyorsun?"

"Tam olarak test değildi," dedi Callie ve en azından biraz huzursuz görünecek kadar erdemi vardı. "Ama işleri ağırdan almanı göze alamazdık. Hep bunun senin için zor olacağını biliyorduk Ivy. Sonsuza dek beklemeyi göze alamazdık. Ama harika bir iş çıkardın, silahları ve kodları buldun. Umduğumuzdan daha iyiydin. Artık sadece yapman gereken tek bir şey kaldı."

Yüksek sesle kahkaha attım. Babama verdiğim kodun hatalı olduğunu bir bilseydi. "Ne zaman?" diye sordum, şişeyi tuttum.

"Gelecek hafta olduğu sürece, zamanı sana kalmış."

Bu, bana pek bir vakit tanımıyordu. "Peki, ya Bayan Lattimer?" diye sordum.

"Onlar öldükten sonra önemi kalmayacak," dedi Callie. "Ona enerjimizi harcamayacağız."

Erin ile olan ilişkimiz için hiç yanılsamalarım yoktu, iki taraf için de sıcak, yumuşak duygulardan oluşmamıştı. Ancak onun geride kaldığını hayal edince kalbim biraz kırıldı; hem

kocası hem oğlu ölmüş olacaktı. Göz açıp kapayana dek tüm dünyası yerle bir olmuş olacaktı. Acısına kayıtsızlık en iğrenç acımasızlık biçimiydi.

"Ailemiz tekrar hâkimiyeti ele geçirmek için yıllarca bekledi," diyerek devam etti Callie. "Ve kimse bunu bizden alamayacak."

"Neyin hâkimiyeti? Dünya değişmemiş gibi davranmaya çalışan bir avuç korkmuş insanın mı? Dışarıda neler olduğunu sormaktan ödleri kopan tüm herkesin mi? İçinde on bin insanın olduğu bu küçük arazi parçasının mı, bunun için mi savaşıyoruz?" Parkın karşısına baktım, hepimizin kalan tek parçaymış gibi iddia ettiğimiz bu ufacık toprağın ötesinde ne yattığını hayal etmeyi denedim. Belki öyleydi. Ama emin değildik. "Değer mi?" diye sordum.

"Elbette değer!" diye bağırdı Callie. "Olan bu. Ve bizim olması gerekiyordu. Bir VVestfall burayı kurdu ve bir Westfall yönetmeli."

Bu bana pek demokrasi gibi gelmiyordu. Şişeyi çantama koydum. "Hoşça kal Callie," dedim. Karşı çıkamadan ya da beni ittirmeden önce onu tuttum ve sıkıca sarıldım. Her şeye rağmen, yine de benim kardeşimdi. Yine de onu seviyordum. Ve hep sevecektim. Ancak artık Callie'nin ve babamın tüm hayatım boyunca beni ezdiğini, kendi arzularından farklı olur diye asla bana kendi düşüncelerimin ya da hareketlerimin özgürlüğünü tanımadıklarını fark etmiştim. Başkan Lattimer'dan o kadar da farklı değillerdi.

Ve Bishop bana özgür kalmamda yardım etmişti. Beni kurtarmamıştı, ama bana kendimi kurtarmam için fırsat tanımıştı ki bu en iyi kurtarma biçimiydi.

****

Her türlü olasılığın üzerinden on kere geçtim. Bishop'a babamın ve Callie'nin ne planladığını söylemeyi düşündüm. Ancak onları durdurmayı ne kadar istesem de, o kadar ileri gidemezdim. Onları mahkûm eden kişi olamazdım, bunu hak etseler bile. Ve hiçbir şey yapmamak da bir seçenek değildi. Şişeyi paramparça edip hayatıma devam edebilirdim, ancak yine de Bishop'ı öldürmenin bir yolunu bulurlardı; yardımım olsa da olmasa da. Soruna nasıl yaklaşırsam yaklaşayım, birinin kurban edilmesi gerektiği gerçeği karşımda duruyordu. Bishop'ın olmasına izin veremiyor ve ailemin olmasını kaldıramıyorsam o zaman sadece tek bir seçenek kalıyordu.

Ben olmalıydım

23

Notu bulacakları bir yere bıraktım. Eğer bu akşam olmazsa, o zaman yarın erkenden Victoria geldiğinde bulurdu. Kesinlikle kaçıramazdı, işinde çok iyiydi. Sonrasında eve yürüdüm ve şişeyi banyodaki alt çekmeceye koydum, havluların ve düzensiz sabun ve şampuanların arkasına. Parmak izleri için şişeyi kontrol etme zahmetine girecekler miydi bilmiyordum, ama hazırlıklı olmak için dikkatlice sildim, sadece benim parmak izlerim kaldı.

Akşam yemeğinde güldüm ve bunun evdeki son akşamım olduğunu düşünmemeye çabaladım. Bishop'ın kahkahasını dinledim ve bir daha asla duymayacağımı, yarın akşam benden nefret edeceğini unutmaya çabaladım. Ancak hayatta olacaktı ve bu adil bir takastı. Ya da bu ömürde ikimizin sahip olabileceği kadar adildi. Ve yatma zamanı geldiğinde banyoda çok kalmadım, çekmecede duran zehir gibi paniğin kemiklerime işlemesine izin vermedim. Onun yanına, yatağa emekledim ve karanlıkta ona uzandım. Her

saniye kapının çalmabileceğini, her ânın son olabileceğini düşünmeme izin vermedim.

"Ivy?" dedi. Sesini hafızama kazımak istedim. "Neden ağlıyorsun?"

"Ağlamıyorum," dedim, öfkeli parmaklarla yanaklarımı sildim. Onu sırtüstü yatırdım ve üzerine oturmak için kendimi ittirdim. Ay ışığında gözleri neredeyse saydam görünüyordu. "Gidebiliriz," derken buldum kendimi, nefesim benden bir hıçkırıkla kaçtı. Kaskatı kesilmiştim, bedenim titriyordu. Beni dünyaya bağlayan, odaklayan tek şey kalçamdaki elleriymiş gibi hissediyordum. "Çitin ötesine gidebiliriz. Dışarıda ne var görebiliriz. Okyanusu bulabiliriz."

Alnı kırışmış bir şekilde beni izliyordu. "Ne oldu?" dedi en sonunda. "Konuş benimle."

Ama konuşamazdım. Başımı salladım. "Boş ver," diye fısıldadım.

Elleri kalçamda sıkılaştı. "Bir gün," dedi. "Okyanusu beraber bulacağız, söz veriyorum."

Başımla onayladım, çünkü ağzımı açamazdım, dışarı ne dökülür hiçbir fikrim yoktu. Belki başka bir okyanus olurdu, ikimizi de boğacak kelimelerden oluşan bir tane. Bu yüzden ellerimi başının altındaki yastığa dayadım ve konuşmak yerine onu öptüm. Dudaklarının yumuşaklığını... Dilinin tadını... Ellerinin kuvvetini... Artık benim olmayacakları zamanlar için onları içime topladım.

Ona, onu sevdiğimi söylemek istedim. Ama bu çok bencilce olurdu. Bu, onu daha sonra sorgulayacağı başka bir anı ile bırakmak olurdu; kazanmak için çabaladığı, ancak en kötü, en son söylenen yalan olarak hatırlayacağı bir gerçek.

****

Kapı çalındığında uyuyordum, sert ve ısrarcıydı. Bishop sırtıma kıvrılmış, bir el kolsuz tişörtümün altında açık halde karnımda dinleniyordu.

"Bishop." Kolunu dürttüm. "Kapıda biri var." Şafağın ilk puslu ışıkları yatak odamızın perdelerinden kendi yollarını açıyorlardı.

"Hmmm?" Mırıldadı, nefesi omzumda sıcaktı. Kapı tekrar vuruldu, bu sefer daha sertti. Çok beklenmeyeceklerdi. "Hangi pislik sabahın bu saatinde gelir ki?" derken yataktan doğruldu, karışmış bacaklarımızdan çarşafı fırlattı.

Odayı terk eder etmez oturdum, derin bir nefes aldım ve saçımı yüzümden avucumla ittirdim. Şimdi her zamankinden daha çok güçlü olmalıydım, olabileceğimi bildiğimden daha cesur. Salondan sesler yayıldı. Bishop'ın başka bir adamın ve bu... Erin? Bu hesapladığımdan daha da kötü olacaktı.

Bir şort giydim ve kolsuz tişörtümün üzerine bir başka tişört geçirdim. Kapıda üniformalı bir adam vardı, Bishop göründüğünde saçımı karmaşık bir atkuyruğu yapacak zamanım olmuştu. Adam gergindi, yüzü kırmızıydı ve boynundaki damarlar atıyordu. Bishop uykudan karışmış saçı ve çıplak göğsüyle sadece kafası karışmış görünüyordu.

"Ivy," dedi. "Ailem burada. Ve polis." Hızlı bir baş işaretiyle yanındaki adamı gösterdi. "Anonim bir not aldıklarını söylüyorlar, üzerinde..." sesi kesildi ve polise baktı. "Çok saçma. Bu konuşmayı yaptığımıza bile inanamıyorum."

"Not onu zehirlemeyi planladığını söylüyordu," dedi polis.

"Arama yapmak istiyorlar," dedi bana Bishop.

"Yapın," dedim. Keşke geri kalanımda sesim kadar duygusuz olsaydı.

Polis odadan çıktı ve birkaç saniye sonra mutfaktaki dolapların açıldığını duydum, sesi emirler yağdırıyordu. Bishop bana bakıyordu ve eğer kafamı çevirmezsem, ağlayacaktım. Yatağımızın kenarına oturdum, gözlerimi tutuşan ellerimizde tuttum.

"Burada ne yaptıklarını anlamıyorum," dedi Bishop. Yanıma oturdu, o kadar yakındı ki çıplak bacaklarımız birbirine değiyordu. İki elle yüzünü ovuşturdu. "Beş dakika önce uyumuyor muyduk?" Rahatsız edici bir kahkaha attı. "Belki rüya görüyorumdur."

"Rüya değil," dedim. Sesim kulağıma çok uzaktan geliyordu, sanki bir perde bulutunun ardından konuşuyordum.

"Eh, acele etmeli ve buradan gitmeliler," dedi Bishop. Sesindeki öfke bir şeyi gizliyordu; korku, belki ya da şüphe. Kalbim sızladı. Onu incitmeden onu kurtarabileceğim bir yol olmasını diledim. Ancak şimdi acı ya da sonra ölüm arasında bir seçimdi ve beni kaybetmenin acısının üstesinden gelecekti. Onun için bunu elimden geldiğince kolaylaştıracaktım.

Bishop elimi elinin içine aldı, işaretparmağıyla avucumdaki çizgileri takip etti, polis mutfağımızı ve salonumuzu yağmalarken dinledik, koridorda sağdaki kapıdan banyoya hareket ettiklerinde dikkat etmemiş gibi davrandık. Gerilim üzerimden bir şimşek gibi geçti, el ve ayak parmaklarımdan kıvılcımlar fırlatmakla tehdit ediyordu. Bishop polise ne söylerse söylesin, o da bunu hissediyordu. Bedeni benimkinin yanında gerilimle titriyordu.

Banyodan bir haykırış geldi, hızlı adımların sesi, daha fazla konuşma. Kelimelere odaklanmadım; onun yerine zihnimi

temizlemeye ve düzgün nefes almaya çalıştım.

"Bir şey bulduk," dedi polis, Bishop ve ben kafamızı o yöne çevirdik. İçinde şişe olan plastik bir çanta tutuyordu.

"Nedir?" diye sordu Bishop.

"Öğrenmemiz gereken de bu," dedi polis, bana bakıyordu. "Ancak tahmin etmem gerekirse, zehir olduğunu söylerdim."

Bishop'ın tekrar bana doğru dönmesi ağır çekim gibi göründü, yeşil gözleri benimkilere kilitlenmişti.

"Bizim..." Polis başladı, ancak Bishop ona bakmadı bile. Onu kesmek için bir elini kaldırdı.

"Ivy," dedi. Sadece bana bakmıyordu, içime bakıyor, bakışlarıyla beni irdeliyordu. İnanmıyordu. Bir açıklama için bekliyordu, şişeyi açıklayacak kelimeler için bekliyordu. O kadar endişeli bile görünmüyordu. Şişeye inanmıyordu, çünkü bana inanıyordu.

Bir gözyaşı döküldü, yanağımdan aşağıya aktı. "Özür dilerim," diye fısıldadım. Her santimim acıyordu; tenim bile acıyordu. Kollarımı etrafına sarmak ve asla bırakmak istemiyordum. Ancak hak ettiğimden daha güçlü bacakların üzerinde dikildim ve bana doğru gelen polisle yüzleştim. Kollarımı tuttuğunda direnmedim bile, gözlerimi karşıdaki duvarda tuttum. Araya girmek istediğinde Bishop'a bakmadım, polisi ittiriyordu, salona çekiştirilirken adımı çağırıyordu, Başkan'ı geçtim, yüzünde çarpılmış bir ifade vardı ve Erin, eğer yapabilseydi beni parçalardı.

Evden dışarıya eşlik edilirken geriye bakmadım, Bishop'ın sesi arkamda daimi, öfkeli bir itirazdı. Dışarıda sakindim, dikkatlice ifadesizdim, ama içimde kanım, kemiklerim ve

etim onun için haykırıyordu. Ancak bir ayağımı diğerinin önüne koydum, kendime her adım beni ondan uzağa götürürken, onu daha güvende bırakıyor diye hatırlattım.

24

Beni adliyenin bodrumundaki bir hücreye koydular. En azından temizdi ve diğer mahkûmlardan ayrılmıştı. Şişeyi bulan polis beni resmen içeri ittirdi ama adliyenin kapısında onunla buluşan David daha nazikti.

"Eminim bunu yakında açıklığa kavuşturacağız," dedi bana endişeli bir gülümseme ile. "Yerinden kalkma."

Arkalarından kapı gürültüyle kapandı ama oturmadım. En dipteki duvara monte edilen yatağa çöktüm ve topa benzeyene dek kıvrıldım, kendimi yapabildiğimce ufak ve az yer kaplayan bir şekle soktum. Havasız hücre sıcaktı, ama kontrolsüzce titriyordum, birbirlerine vurmasını engellemek için dişlerimi sıktım.

Sonra ne olacaksa, hazırlıklı olmalıydım. Artık gücümü kaybedemezdim. Kendime hücreme kim gelirse gelsin, hazır olacağımı söyledim. Babam olabilirdi, Başkan, Bishop'ın kendisi. Kim olursa olsun, güçlü olacaktım.

Ne kadar zaman geçti emin değildim. Hücrenin tepesindeki ufak pencereden parlak günışığı eğilecek kadar uzundu. Artık katlanılamaz derecede havasızdı ve parlak ışık sütununda toz taneleri dans ediyordu. Eğer onlara yeterince uzun bakarsam, aralarında uçtuğumu varsayabilirdim, buradan uzakta bir yere taşındığımı.

"Ivy?"

Hızla oturdum, nabzım adeta gözlerimin ardında atıyordu. Kapıdaki Victoria'ydı. Beklediğim kişi değildi. Ardından hücre kapısını kapattı ve sırtını ona yasladı. Gözleri kederliydi.

"Baban ve ablan burada," dedi. "Yukarıda sorgulanıyorlar. Sonra Lattimerlarla buluşacaklar. Planlarından habersiz

olduklarını söylediler." Bir soru değildi ama öyleymiş gibi sordu. Onları satmam için beni bekliyordu.

"Bilmiyorlardı," dedim. Dilim kuruydu ve ağzım için birkaç beden fazla büyük gibi geliyordu.

"Bir avukat olmadan polisle konuşmak istemediğini var sayıyorum. Bu yüzden, öğleden sonra sana bir avukat atayacağız. Sonra..."

"Hayır," dedim, sesim çok yüksekti. Sesimi alçalttım. "Avukat istemiyorum." Hukuk sistemi savaştan önceki gibi değildi. Bir avukat atanmıyor ya da polisle konuşmayı reddedemiyorduk. Ancak adliyedeki arkadaşlarım bana özel bir muamele yapıyorlardı ve ne buna ihtiyacım vardı ne de bunu istiyordum. Victoria büyük ihtimalle bana yardım ettiğini düşünüyordu. "Suçumu kabul etmek istiyorum. Duruşmaya gerek yok."

"Ivy," dedi Victoria, bana doğru bir adım attı. "Neler döndüğünü bilmiyorum. Ama suçunu kabul edersen ne olacağını biliyorum. Ve sen de biliyorsun."

Başımı sallayarak onayladım. Göğsüme bir kaya gibi oturan korkuyu nefes alarak aştım. "Suçumu itiraf edeceğim. Duruşma istemiyorum."

Bir an Victoria bana baktı, sonra arkasına uzandı ve hücremin kilidini açtı. "Benimle gel," dedi.

Tereddüt ettim. "Nereye gidiyoruz?"

"Hadi," dedi. "Acele et."

Hücremin göreceli güvenliğini terk etmek istemiyordum ama Victoria beni hiç incitmemişti. Ayağa kalktım ve hücreden dışarı onu takip ettim. "Sana bir çift ayakkabı getirmek için ne yapabileceğimize bakacağız," dedi Victoria, çıplak ayaklarıma baktı. "Ve başka giysiler."

Hücre bloğundan ve başka bir kapıdan geçtik, Victoria kemerine bağlı anahtarlarla kilitleri açmak zorunda kaldı. David diğer tarafta bekliyordu ve kapıdan beraber geçtiğimizde kaşları kalktı.

"Onu sorgulama odalarından birine koyuyorum," dedi Victoria.

"Peki," dedi David, kafası karışmış gibi görünüyordu ama tartışmadı.

Victoria beni koridorun solundaki bir kapıya götürdü, diğerlerinden ayırt edilemiyordu. Ardındaki oda ufaktı, içinde hiçbir süsü olmayan, dört ayaklı dümdüz bir masa ve iki sandalye vardı. "Otur," dedi Victoria. "Geri geleceğim." Gitmeden önce duvardaki interkom düğmesini açtı. Kapıyı ardından kilitledi.

Karşıdaki duvarda iki taraflı bir ayna vardı ama birinin beni izlediğini sanmıyordum. Metal katlanan sandalyede oturdum ve kollarımı göğsümde birleştirdim, ellerimi kullanmayı ve tenimi ısıtmayı denedim. Duvardaki interkom vızıldayarak canlandı, odaya statik doldu, beni korkuttu ve sandalyemde zıpladım.

"Suçlu olduğunu söylüyor," dedi, interkomdaki Victoria'nın sesiydi. Neler oluyordu?

"Bishop! Dinliyor musun? Victoria'nın söylediğini duydun mu?" Bu sefer Erin'in sesiydi. İnterkom sesi dağıtıyordu, her şeyi bulanık ve biraz belirsiz yapıyordu ama yine de sesleri tanıyordum. Sandalyemi kaldırdım ve duvara daha da yakınlaştırdım.

"Ne söylediğinin önemi yok," dedi Bishop. Sesi kulağa yorgun geliyordu. "Yapmadı. Beni öldürmeyecekti."

"O zaman neden evinizde zehir vardı?" Erin talep etti.

"Bilmiyorum," dedi Bishop iç çekerek. "Onun için bir açıklamam yok ama suçlu olmadığını biliyorum."

Interkomdan uzanmak ve ona dokunmak istedim. Yukarıda olduğunu bilip de ona ulaşamamam bir çeşit işkenceydi.

"Ama öyle olduğunu söylüyor," dedi Başkan Lattimer. Hepsi orada olmalıydı. Babam ve Callie de orada mıydı?

Sanki onu çağırmışım gibi, Callie'nin konuştuğunu duydum. "Daha önce bir şey söylemek istemedim. Ancak artık konuşmam gerektiğini düşünüyorum."

"Nedir?" diye sordu Başkan Lattimer.

"Ivy hep... farklı olmuştu," dedi Callie. Ellerim kucağımda yumruk oldu.

"Farklı mı?" Erin'in sesi keskindi. "Ne demek istiyorsun?"

"Dengesiz," dedi babam ve o son kelimeyle duvarın yıkıldığını duydum. Kaderim tamamen ve gerçekten mühürlenmişti. İstediğim buydu. Olması gereken buydu. Ancak ailemin ihaneti yine de keskin bir bıçak gibi yaraladı. "Onun için elimizden geleni yaptık," diyerek devam etti babam. "Ama her zaman gelgitleri olmuştu, tahmin edilmesi imkânsızdı. Bunu aşacağım ummuştuk. Kişiliğinin kalıcı bir parçası olmadığını."

Bir anlık sessizlik oldu ve sonra Erin haykırdı, "Aynı annesi gibi. Annesi gibi bir kaçık!" Aynı odada olmadığımıza memnundum, çünkü şu anda yumruklarımın kendi fikirleri vardı.

"Erin, kes!" diye bağırdı Başkan Lattimer .

"Ivy deli değil. Ve ne de annesi öyleydi," dedi babam.

"Ama... böyle bir şey yapması da tamamen karakterinin dışında değil."

"Ayarlanmış evlilikler hakkında güçlü duygular besliyordu," dedi Callie. "Yanlış oldukları hakkında. Bunun

uygun bir davranış olduğunu düşünmüş olabilir. Kafasının içinde neler döndüğünü bilmenin kesin bir yolu yok."

Kimsenin konuşmadığı bir an yaşandı. "Saçmalık," dedi Bishop doğrudan sessizliğe. "Bu tamamen saçmalık!"

"Bishop!"

Hayatım ellerimden kayıp gitse de, Bishop'ın kelimelerine gülümsemek zorundaydım; bana olan katıksız inancına, annesinin dehşet içindeki tepkisine. Her şeye rağmen yine de hiç beklemediğim bir anda beni gülümsetebiliyordu.

"Tam olarak neler döndüğünü bilmiyorum ama Ivy hakkında söylediklerin doğru değil," dedi Bishop. "Ya onu tanımıyorsunuz ya da yalan söylüyorsunuz. Her gün onunla o evde yaşadım. Yanında uyudum. Ve onun hiçbir sorunu yok. O..." Sesi çatladı ve interkoma sırtımı döndüm. Bishop'ın duygularım ne kadar dikkatle koruduğunu biliyordum, yüzeyin altını görmeyi hak etmeyenlerden onları sakladığını. Kendini böylesine açık etmeye onu zorlayan kişi olduğum için ben olmaktan nefret ediyordum.

"Biz de onunla yaşadık Bishop," dedi babam. "Senden çok daha fazla. Kimse onu bizden daha iyi tanımıyor."

"O zaman oğlumuzla evlenmesine nasıl izin verirsin?" diye talep etti Erin. "Dengesiz olduğunu bile bile?"

"Bu bizim kararımız değildi, hatırlarsan," dedi babam. "Callie ile evlenmesi gerekiyordu. Ama bunu o seçti. Bizim kararımız değildi." Çok kibirliydi, kendine çok güveniyordu, planı etrafında yerle bir olsa da. Artık Bishop'ı öldürmesinin bir yolu yoktu ya da en azından yakın gelecekte. Ben yaptığım şeyle suçlandıktan sonra babam şüphe parmağının bu kadar kısa süre içinde tekrar ailemize doğrultulması riskine giremezdi.

"Ne olursa olsun, senin bir sorum.

"Sessiz olun." Bishop'ın sesi interkomdan çıkıverdi ve herkes sustu. "Sadece sessiz olun." Bir ara oldu ve bir sandalyenin geri gittiğini duydum. Tekrar konuştuğunda sesi daha yüksekti. Victoria'ya mı yaklaşmıştı? "Ivy'i görmek istiyorum."

"Hayır," dedim kendimi durduramadan önce. Yerimden zıpladım, interkomu tırmaladım ama beni duyamazlardı. "Hayır!"

"Onu görmek istiyorum," diye tekrar etti Bishop. "Şimdi!"

"Bana bir dakika ver," dedi Victoria. "Ve hücrenin içine giremezsin."

"Teşekkürler," dedi Bishop. Daha fazla hışırtı ve mırıldayan sesler geldi. İnterkom kapandı.

25

Geldiğinde top haline kıvrılmış, duvara bakıyordum. Beni almak için Victoria hiç geri gelmedi ama David hücreme kadar bana eşlik etmişti. Ona ziyaretçi istemediğimi anlatmaya çalıştım ama o kararın kendisine ait olmadığını söyledi. Ufak pencereden gelen öğleden sonra ışığı hücreye hâlâ puslu yaz günleri içinde olsak da bir sonbahar havası veriyordu. Sesini duyduğumda gözlerimi yanık turuncu ışığa kapadım.

"Hey," dedi Bishop yumuşakça. "Seni buradan çıkarmamız gerekiyor. O yatakta kesinlikle ikimize yetecek kadar yer yok."

Dönmek ve doğrulup oturmak benim için uzun zaman aldı. Yüzü görmek istediğim son yüzdü. Beni mahvedecek yüzdü, tanıştığımız ilk andan beri beni mahvediyordu.

En sonunda yukarı baktım ve onun tanıdık güzel yüzü bana geri bakıyordu. "Bishop..." Sesim çatlaktı, sanki

haftalardır konuşmamıştım. "Gelmemen gerekirdi."

Bizi ayıran demir parmaklıklara ellerini doladı. "Elbette gelecektim. Başka nerede olabilirdim ki?"

Zorla kahkaha attım. "Herhangi bir yerde?"

"Buraya gel," dedi. "Bana yaklaş."

Başımı iki yana salladım, ellerim yatağın metal kenarında bembeyazdı, sanki dikkatli olmazsam beni kendisine doğru çekmenin bir yolunu bulacakmış gibiydi. Güçlü kalmaya bu kadar muhtaçken, dokunuşunun beni zayıflatacağından korkuyordum.

"Neler oluyor, Ivy?" diye sordu. "Beni zehirlemeyeceğini biliyorum. Neden suçu üstleniyorsun?" durdu. "Baban mıydı? O mu seni görevlendirdi?"

"Neden bunu yapsın?" diye sordum, gözlerim yerdeydi. "Babanın politikasından hoşlanmayabilir ama yıllarca geçinmeyi becerdiler."

Bishop bunun kafasına yerleşmesine izin verdi, beni inceliyordu. "Birkaç dakika önce onu yukarıda gördüm. Ablanla. Dengesiz olduğunu söyledi. Cal^e böyle bir şey yapacağın için o kadar da şaşkın değildi."

Yani şüphelendiğim gibiydi, interkomun açık olduğundan habersizdi. Victoria'dan küçük bir hediye. Büyük ihtimalle ailemin söylediklerini duyarsam, içimi dökeceğimi düşünmüştü. Ve şimdi de Bishop buradaydı, almasına izin veremeyeceğim bir tepkiyi vermemi sağlamaya çalışıyordu. Boğazım çalışıyordu ama yanıtlamadım.

"Neden bunu söyledin? Doğru olmadığını ikimiz de biliyoruz. Seninle yaşadım, seninle her gün konuştum. Sen tanıdığım dengesiz olabilecek en son insansın."

"Onlar benimle daha uzun süre yaşadılar," diye ifade ettim, babamm söylediklerinin aynısıydı.

"Umurumda değil!" Neredeyse bağırıyordu ve ben kendini kontrol altında tutmak için ne kadar çabaladığını duyabiliyordum. "Bilirdim." Sesini alçalttı. "Seni tanıyorum."

Haklıydı. Beni kimsenin tanımadığı kadar iyi tanıyordu. Kimsenin tanıyamayacağı kadar. Eğer durabilseydim,yapardım. Ama zor yoldan öğrenmiştim, kime âşık olacağımızı seçemezdik. Aşk bizi seçerdi. Aşk uygunluğu ya da kolaylığı ya da tasarıları umursamıyordu. Aşkın kendi planları vardı ve tek yapabileceğimiz yolundan çekilmekti.

"Zehri nereden aldın?" diye talep etti. "Eğer bu senin planınsa, kim verdi?"

Başımı hayır anlamında iki yana salladım. "Bana veren kişi ne için istediğimi bilmiyordu. Nereden geldiğinin bir önemi yok."

"Ya," dedi Bishop. "Eh, bu çok uygun. Sana zehri veren kişi Victoria'nın masasına anonim notu bırakan kişiyle aynı mıydı? İşlerin nasıl yerine oturduğu çok şaşırtıcı."

"Anlamaya çalışmayı kes Bishop," dedim. "Bırak gitsin."

"Ciddi misin?" diye talep etti. "Bırakmamın hiçbir yolu yok. Bu banyoyu temizleme sırası kimde diye saçma bir tartışma değil. Bu senin hayatın, Ivy!" Sesi her kelimeyle yükseliyordu. "Ne olacağını biliyorsun, değil mi? Eğer suçunu kabul edersen?"

Başımı eğik tuttum, ağzım kapalıydı.

"Lanet olsun!" Bishop patladı. "Bana bak! Babam seni dışarı atacak. Çitin öbür tarafına. Bunu anlıyor musun?"

"Biliyorum," dedim, sesim kısıktı.

"Biliyor musun? Biliyor musun?!"

Acılı bir gülümseme takındım, yüzüne kalbim bin parçaya bölünmeden bakmayı denedim. "Belki iyi olurum. Belki

okyanusa varırım."

Bana ağzı açık kalmış bir halde bakıyordu. "Belki iyi mi olursun?" diye tekrar etti en sonunda. "Belki okyanusa..." Sesi kesildi ve alnını parmaklıklara dayadı. "Benimle lütfen konuşur musun," dedi yenik bir sesle. "Bana doğruyu söyle, böylece ne yapacağımızı çözebiliriz. Ne tür boktan şeyler dönüyor?"

Eğik başına baktım, parmaklarımın arasından saçlarının kayışını hatırladım. "Evlenmek istemedim. Seninle evlenmek istemedim. Ve baban dinlemedi. Ve baban tanımadıkları oğlanlarla evlenmeye ya da hazır olmadan çocuk doğurmaya zorladığı kızları umursamıyor. Hiçbir özgürlüğümüz yok, kimi seveceğimiz konusunda bile." Derin bir nefes aldım. "Onun bir şey kaybetmenin ne demek olduğunu anlamasını istedim. Aynı bizim tüm seçeneklerimizi kaybettiğimiz gibi."

Uzun süre hareket etmedi ve belki de onu ikna ettim diye düşündüm, onu Callie'nin yukarıda söylediği sebepleri tekrar ederek ikna ettiğimi düşündüm. Ve doğruydular, tamamen bir yalana dönünceye dek. Başını kaldırdı ve gözleri benimkilere kilitlendi. "Sana inanmıyorum," dedi.

Neden bunu bu kadar zorlaştırmak zorundaydı ki? Neden aynı bir sürü insanın yaptığı gibi hakkımda en kötüsünü kabul edemiyordu? Neden sadece benden vazgeçmiyor ve ailemin zaten yaptığı gibi uzaklaşmıyordu?

"Bana dürüstçe hepsinin yalan olduğunu mu söylüyorsun? Aramızda geçen her şeyde rol yaptığını?" Başını salladı. "O kadar iyi bir oyuncu değilsin. İstesen bile duygularını saklamakta başarılı değilsin. Bu sende hoşlandığım şeylerden biri."

Yüzümü çevirdim ve tuttuğum gözyaşlarım dökülmeye başladı. İlk başta yavaştı, sonra gözyaşı seli engel olabileceğim bir şey olmaktan çıktı. Onları silmeyi bile

denemedim, yanaklarımdan ve çenemden akmasına beton zemine ufak bir sağanak yağmur gibi akmasına izin verdim.

"Bana bak' dedi, sesi kısık ve çaresizdi. "Bana bak ve bunların hiçbirinin doğru olmadığını söyle."

"Yapma." Sesim çatladı. Ona bakamadım.

"Söyle," diye talep etti. Ona gözyaşları perdesinden baktığımda, kazandığını düşündüğünü söyleyebilirdim.

Onun gözlerine bakıp ona hiçbir şey hissetmediğimi söyleyemeyeceğimi biliyordu. Ve eğer bunu yapamazsam, zehrin bir yalan olduğunu da bilecekti.

Ayağa kalkarken gözlerini benden ayırmadı. Ona doğru yürüdüm, parmaklıklara ulaşmadan hemen önce durdum. "Hepsi doğruydu' dedim gözyaşları arasından. "Her saniyesi. Sana içerlendiğim zamanlar. Sana öfkelendiğim anlar. Senden korktuğum zamanlar' Uzun, düzensiz bir soluk aldım, gözlerim ondaydı. "Seni sevdiğim her an. Hepsi gerçekti."

Rahatlamanın içine işlediğini gördüm, gözlerindeki saf acı ve karmaşa umuda dönmüştü. Konuşmak için ağzını açtı ama uzandım ve parmaklıklardaki ellerini kendiminkilerle kapladım. Teninin dokunuşu elektrik gibiydi, beni yerime zincirledi.

"Ama zehir de gerçek, Bishop. Ve söylediğim hiçbir şey bunu değiştirmiyor." Ellerini sıktım. "Seni öldürecektim."

Kelimelerimin doğru olmasını istedim, her ne kadar en iğrenç yalanlardan biri olduğunu bilsem de. Çenemi kapattım, gözlerimi sabit tuttum. Ne kadar bakarsa baksın, yalanı bulmasını istemiyordum. Gözleri artık çok aşina olduğum bir yoğunlukla bakıyor, yüzümü inceliyor, cevabı arıyordu; bakışlarındaki yoğunluğu adeta kemiklerimde hissediyordum.

"Seni büyülediğimi söylediğini hatırlıyor musun? Beni ilk gördüğünde korkmuş olmana rağmen nasıl da cüretkâr olduğumu? Nasıl dışarıdan okuması kolay ama altında karmakanşık olduğumu?" Karşılık vermedi, gözleri benimkilere işliyordu, hâlâ yalanı arıyordu. Eğer yakında onu ikna etmezsem, bulacaktı. Çaresizlik beni acımasız yapmıştı. "Hâlâ aynı kızım," dedim ona. "Sana âşık olan. Ama yine de seni öldürebilecek kız."

Sessizlikle dolu bir an yaşandı, yavaş yavaş anlayış gözlerine tuzlu su gibi doldu, onları karanlık ve bulutlu hale getirdi. Ellerindeki tutuşumu gevşettim. Onları benimkilerin altından çekti, sanki onları ona silah doğrultuyormuşum gibi tutarken parmaklıklardan geri adım attı. Tenim hâlâ onunkine dokunduğu yerde kıvılcımlanıyordu.

"Şimdi bana inanıyor musun?" diye sordum, buz gibi soğuktum. Nihayet bunca zamandan sonra ve en ihtiyacım olduğu anda, Callie'nin sesini içimde bulmuştum.

İnanıyordu.

Hayat birbiri ardma iğrenç şakalardan ibaretti, bunu keşfetmiştim. Çünkü istediğim şeyi en sonunda elde etmenin canımı bu denli acıtması hiç de adil görünmemişti.

26

Victoria'nın ziyaretleri dışında sonraki üç günü yalnız geçirdim. Düzenli olarak uğruyor ve bana dikkatli, profesyonel bir tonda neler olduğu hakkında güncellemeleri veriyor ve o kadar hızlı ayrılıyordu ki, neredeyse kendi ayaklarma takılıyordu. Ve elbette David, yemeklerimi getiriyordu ve gerçekten bana gülümsüyordu. Bana dik dik baksa ya da yemeğime tükürse daha iyi gelecek kederli, üzgün gülümsemelerdi. Bana kesilmeden önce kuzuya verilen bakışları hatırlatıyordu. Sanırım uygundular.

Babam gelmedi. Callie gelmedi. Kayıplarını kestiler ve devam ettiler. Ve kendilerini kurtarmalarına şaşırmamama rağmen; zaten istediğim buydu, beni terk edişlerinin kolaylığı kalbimi kırmıştı. En başından beri onların güç arayışlarında bir piyondum. Kendilerini benim için kurban etme düşüncesi büyük ihtimalle ikisinin de aklına gelmemişti.

Hücremde bitmeyen saatler sırasında ailem hakkındaki doğruyu söylemeyi düşünmeyecek kadar özverili ya da cesur değildim. Suçu onların yönüne fırlatmanın ne kadar kolay olacağını biliyordum ve bir parçam bunu yapmayı arzuluyordu. Ancak bana öğrettikleri derslerden daha iyi olmak istiyordum. Sevgimin nefretimden daha büyük, merhametimin intikamımdan daha güçlü olmasını istiyordum.

Bishop tekrar beni ziyarete gelmedi. Gelmesini istemiyordum; ilk seferine zor zanaat katlanmıştım. Ellerini benimkilerin altından çekerken yüzündeki ifade, benden vebalıymışım gibi kaçışı. Tekrar buna katlanamazdım. O bakışın altında ezilir ve her şeyi itiraf ederdim. Bu yüzden kendime, en sonunda bana olan inancını kaybetmesi daha iyi diyordum.

Zaten o inancı hiç hak etmemiştim.

Dördüncü günün sabahmda Victoria geldi ve öğlen yargıcın karşısına çıkacağımı bildirdi. Hücrenin dışmda durdu. "Hızlı olacak, Ivy," dedi.

"Tamam," dedim. Biri suçunu kabul ettiğinde genellikle hızlı olurdu.

Hücrenin tavanına, benim haricimde her yere baktı. "Hayır, demek istediğim... itirafm kabul edildikten sonra hüküm giyeceksin. Bugün."

"Ya." Zamanlamanın önemi yoktu. Olan olmuştu ama biraz daha vaktim olacağını düşünmüştüm. "Peki, ne zaman

beni dışarı atacaklar?" diye sordum.

Yine gözleri benim haricimde her şeye baktı. "Sonraki planlanan günü bekleyeceklerini düşünmüyorum. Bayan Lattimer hemen dışarı atılman için zorluyor. Burada tutulmak için çok büyük bir tehlike olduğunu söylüyor. Ve seni bir örnek olarak kullanmak istiyorlar. Tekrar böyle bir şey olmasım engellemek için."

Başımla onayladım, ancak boynum korkuyla kaskatı olmuştu. "Bana söylediğin için teşekkür ederim."

Victoria'nın bakışları en sonunda benimkilerle buluştu. "Eğer söylemek istediğin bir şey varsa, şimdi tam zamanı. Duruşma yapmak için çok geç değil."

"Hayır, duruşma olmaz," dedim, bininci kez gibi gelmişti. "O gün interkomu sen açtın, değil mi?"

"Evet, gerçeği ortaya çıkaracağını umuyordum. Sana kimin korunmaya değer olduğunu hatırlatmak için. Ve kimin değmediğini."

Karşılık vermedim ve o da iç çekti, hayal kırıklığından çok sinirli gelmişti. Sanki zaten benimle bir yere varamayacağını fark etmişti.

"Aileme..." durdum ve boğazımı temizledim. "Aileme hoşça kal deme şansım olacak mı?" Her şeye rağmen, hâlâ onları seviyordum. Hâlâ benim kanundandılar ve birbirimizi hayal kırıklığına uğratmış olsak da, son bir kez onları görmek, onları kollarımın arasında tutmak ve yanaklarını öperek hoşça kal demek isterdim.

Yüzünü benden çevirmeden önce gözleri ateşlendi. "Seninle görüşmek istemediler Ivy. Cezadan sonra bile."

"Pekâlâ... tamam." Sesim çok kısıktı.

"Ama Bishop seni..."

"Hayır!" diye haykırdım. "Bishop olmaz." Neden bir daha benimle aynı odada olmak isteyeceğini bilmiyordum. Bir kere bana benden vazgeçmesinin bir seçenek olmadığını söylemişti, ancak bu konuda fikrini değiştirmiş olsun diye Tanrı'ya dua ediyordum. Onu mecbur bıraktığımı düşünmüştüm. *Belki hâlâ seni seviyor diye küçük hain bir ses aklıma fısıldadı. Belki pes etmeye hazır değil. Ufak bir umut ışığı içimde parladı ama onun üzerine zıplayıp, onu boğdum. Böyle umutlar ikimizi de mahvedecekti ve yaşadığı yerde onu öldürmeliydim. "Onu görmek istemiyorum," dedim Victoria'ya. "Ama ona benden bir mesaj iletebilir misin?"*

"Nedir?"

"Ona üzgün olduğumu söyle." Durdum, her şeyi açık etmeden ne kadar söyleyebileceğimi ölçüp biçtim. Ama fırsatı değerlendirmeliydim. "Ve ona dikkatli olmasını söyle."

Victoria parmaklıklara yaklaştı. "Neye dikkat etsin?" diye sordu.

Babamın tekrar Bishop'ı öldürmeyi deneyeceğini sanmıyordum, yakalanmaya bu kadar yaklaşmışken denemezdi. İstediğini almak için başka bir yol bulacaktı. Ve gerçek şu ki, sonsuza dek birini güvende tutmanın yolu yoktu. Dünya hem farkında olunan hem de hiç düşünülmemiş bir sürü tehlike ile dolup taşıyordu. Ancak yapabileceğimin en iyisi buydu. "İnsanlara güvenme konusunda dikkatli olmasını söyle," dedim. Ona titrek bir gülümseme vermeyi becerdim. "Elbette şu noktada bunun söylenmesine bile gerek yok."

Uzun süren bir sessizlikten sonra hızla başıyla onayladı. "Tamam." Parmaklıklardan uzaklaştı. "İyi şanslar, Ivy,"

Şansın bana yardım edeceğini sanmıyordum ama ona ufak bir gülümseme verdim. Bana hep iyi davranmıştı, bu noktada bile.

Gittikten sonra yatakta kıvrıldım. Hücredeki olağan pozisyonumdu. Beton duvardaki her çatlağı hafızama kazımış, kafamın üzerindeki pencereden gelen ışığa göre yemek tepsimin gelmesine ne kadar kaldığını söyleyebiliyordum. Ama ne kadar çok denersem deneyeyim, asla dışarıdan bir şey duyamıyordum. Sadece kapıların çarpılma ve bazen de ayak sesleri. Ne olursa olsun yeniden temiz havayı solumak ve ağaçlardaki rüzgârı duymak güzel olacaktı.

Beton duvarı parmağımla izledim, aynı parmağın altındaki Bishop'ın teninin sıcaklığını hatırlıyordum. Bir gün beni sevdiği için kendini affedebileceğini umdum. Başka bir kız bulmasını diliyordum, benden daha iyisini, yüreğini koruyacak birisini. Ona olan inancını hak edecek birisini. Umarım okyanusa dokunur ve tuzlu yakışını hissederdi. Kulağımda ve boynumun oyuğunda yaşlar birikti ve onlara tanık olan kimse olmadığı için memnundum.

Bishop bir keresinde bana kim olmak istediğimi sormuştu ve artık cevabı bildiğimi sanıyordum. Zor seçimler yapabilecek kadar güçlü ve cesur biri olmak istiyordum. Ancak doğru olanı yapabilecek kadar da adil ve sevgi dolu olmak istiyordum. Her şeye rağmen, Bishop'ı sevdiğim için üzülemiyordum. Ve onu kurtardığım için de üzgün değildim, bu arada kendimi kurban etmiş olsam bile. Benim seçimimdi ve bundan gurur duyuyordum. Eğer bu beni yumuşak yapıyorsa, o zaman bu yaşayabileceğim bir yumuşaklıktı.

*****

Duruşma salonuna suçumu itiraf etmek için götürülmeyi beklerken arkadaki koridorda bir banka kelepçelenmiş olarak bıraktılar beni. Babam köşeyi döndüğünde ve yanıma oturduğunda dimdik ileri bakıyor, hiçbir şey düşünmemek için oldukça çok çabalıyordum.

“Baba?" dedim, hayalimin bir ürünü olmadığında tamamen emin değildim.

"Çok vaktimiz yok," dedi. "Güvenlik sadece beş dakika dedi." Yanağıma bir el koydu.

"Geldiğine çok mutlu oldum," dedim ona, gülümsemeye çalıştım.

"Ah, Ivy," dedi içini çekerek, sesi çatladı. "Ne yaptın?"

Kelimeleri yüzünden boğazım kasıldı. "Yapmam gerekeni baba." Bir çeşit şifreyle konuşuyorduk, kimin dinleyebileceğinden ikimiz de emin değildik. Ama sanki hep böyle iletişim kurmuşuz gibi geliyordu, hiçbir şeye dürüstçe yaklaşamamış, hep gerçeğin etrafında dönüp durmuştuk.

Başını salladı, elini indirdi. "Seni dışarı atıyorlar."

"Özür dilerim baba," diye fısıldadım. "Seni seviyorum."

Yanağından bir yaş aktı. Daha önce babamı hiç ağlarken görmemiştim. "Ben de seni seviyorum' dedi.

"Ama beni kurtaracak kadar değil," dedim, sesim olacağını umduğumdan daha sertti.

Babam ayağa kalktı ve aşağı bana baktı. "Seçimini yaptın, Ivy."

"Evet," dedim, gözlerine baktım. "Ve sen de şeninkini."

Beni yargıcın karşısına getirdiklerinde duruşma salonu insanlarla dolup taşıyordu. Herkes haine bir kez bakmak için boynunu uzatıyordu. Geçerken birkaç insan bana tısladı ama gözlerimi dümdüz ilerde ve çenemi dimdik tuttum. Genelde, bugünlerde suç, seyircileri eğlendirmek için kullanılmıyordu, bir istisna olmalıydım.

Savunma masasına götürüldüm ve yerimi aldıktan sonra beni takip eden iki güvenlik geri adım attı. Victoria'nın iş arkadaşı Jack Stewart çoktan masaya oturmuştu. Bir kere hücreme gelmişti, bana beni savunduğunu söylemek için.

Victoria görünüşe göre avukatsız ilerleme isteğimi göz ardı etmişti. Pek bir fark yaratmıyordu. İşi kısa ve tatlı olmalıydı. Duruşma salonun önüne dönmeden önce bana ümitsiz bir gülümsemeyle baktı. Arkamızdan ses vızıltılarını duyabiliyordum ama kelimelere odaklanmadım. Onları duymak isteyeceğimden şüpheliydim.

Duruşma salonu koyu kiraz ağacı ahşapları ve yüksek tavam ile yürütme başlamadan önce bile işi resmiyete döküyordu. Bugün kaderimin belirlenmeyeceğine dair ne tür hayallerim varsa duruşma salonunun otoritesi karşısında soldu. Geleceğim, karşımdaki yüksek kürsüsünde oturan yargıcm ellerindeydi. Elimden bir şeyin gelmeyeceğini bilmekte bir tür huzur vardı.

Arkamdaki sesler yükseldi ve kendime arkama dönmememi söyledim. Ancak merakım kaygımdan daha güçlüydü ve kafamı sola doğru çevirdim. Başkan ve Bayan Lattimer duruşma salonuna girmişlerdi, babam ve Callie de hemen arkalarmdalardı. Bishop en sondaydı. Benim tarafıma baktı, gözleri mesafeliydi. Ancak davacının masasının arkasındaki ilk sırada diğerlerine katılırken gözlerini benden ayırmadı. Kimse arkama oturmadı. Boş bank ne kadar düştüğümün bir kanıtıydı.

Hâlâ Bishop'ın beni izlediğini hissedebiliyordum, duruşma salonun önüne yüzümü geri çevirdikten sonra bile. Gözlerimi yargıcın içeri gireceği ve cezamı duyuracağı kapıda tuttum.

"Herkes kalksın, Yargıç Lavvrence Lozano duruşmada."

Jack bir elini dirseğime koydu ancak kendi kendime kalktım. Bu duruşma salonunda olacaklardan korkmuyordum. Sadece sonrasmda olacaklardan korkuyordum.

Yargıç Lozano kırklarının sonlarında, kısa kır saçlı ve tel çerçeveli gözlüklüydü. Adliyede geçen aylarımda resmi

olarak onunla hiç tanışmamıştım ama uzaktan hep arkadaş canlısı görünmüştü. Bugün o sıcaklıktan eser yoktu.

"Bay Stewart," dedi, gözlüklerinin üzerinden Jack'e baktı. "Müvekkiliniz suçunu itiraf etmek istiyor, doğru mu anlıyorum?"

"Doğru, Sayın Yargıç."

Yargıç Lozano bana baktı ve parmaklarının keskin bir hareketiyle beni çağırdı. Midem sertçe öne doğru atıldı ama sinirlerimi kontrol etmeyi becerdim. Kürsüye yürüdüm ve Yargıç Lozano dikileyim diye bana yanmdaki tanık kürsüsünü işaret etti, bir salon dolusu izleyiciye bakıyordum. Gözlerim yüzlerin üzerinden geçti ve en sonunda Bishop'ta kaldı. Hâlâ bana bakıyordu, yüzü kasvetliydi. Ne düşündüğüne dair kesinlikle hiçbir fikrim yoktu. Beni evliliğimizin ilk günlerine götürdü, söylediği her kelimenin ya da yaptığı her hareketin bana bütünüyle gizemli geldiği o günlere.

"Birinci dereceden cinayet teşebbüsü ile suçlanıyorsunuz. Savunmanız nedir?" diye sordu Yargıç Lozano, sesi yüksekti ve ben de gerçeğe döndüm.

"Suçlu," dedim tereddüt etmeden.

Herkes savunmamı biliyordu, ancak benim ağzımdan söylendiğini duymak odanın içinde bir huzursuzluk dalgası yarattı. Suçumu savaştan önce yapıldığı gibi detaylıca anlatmaktan mahrum kaldığım için minnettardım. Artık kimse davalının hakları için endişelenmiyordu. Eğer suçluyum dersen, sözüne güveniyorlardı. Eğer suçu gerçekten işlemediysen dışarı atılma riskine girip bunu kabul etmen için gerçekten aptal olman gerektiğini fark etmiş olmalıydılar.

"Bu davanın olağan dışı vaziyeti nedeniyle Başkan cezanı duyurmamı ve hemen işleme koymamı rica etti." Huzursuzluk dalgası artık kesin şoka dönmüştü. Görünüşe göre cezamın hızı toplanan kalabalığa yeni duyuruluyordu.

Çoğu böyle bir olaya tanık olacakları için heyecanlı görünüyorlardı. Bishop da şaşkın görünüyordu. Kafası annesi ve babasına hızla döndü ve sonra öne eğildi, elleri salonu duruşmadan ayıran ahşap tırabzanı sıkıyordu.

Ona her şeyin iyi olduğunu gözlerimle söylemeyi denedim. İstediğim son şey benim için endişelenmesiydi. Beni unutmasını ve devam etmesini istiyordum. Güvende ve mutlu olmasını. Endişelenmesi gerekmiyordu. Olacaklara hazırlıklıydım. Ya da olabildiğim kadarıyla hazırlıklıydım.

"Ivy VVestfall Lattimer, böylelikle çitin dışına atılmaya hükmedildin. Bu yürütmenin takibinde hüküm hemen gerçekleşecek."

Gerçek cezam kimseye sürpriz olmamasına rağmen mahkeme salonu adeta patladı. Gürültü içinde Bishop'ın adımı çağırdığını duydum ve ona bakmamam gerektiğini bilsem de, ona son bir kez bakmadan gitmeyi kaldıramadım. Ama gözlerimin onunkilere gitmesine izin verdiğimde, dönmemiş olmayı diledim. Tırabzanda dikiliyordu, yüzü solmuş ve bitkindi ve Callie'nin eli kolunun üst tarafında, yüzü onunkine yaklaşmıştı. Aceleyle ona fısıldıyordu. Dokunuşu çok samimi, yüzü çok kibardı. İstediğini almak için rolünü yapıyordu.

İçimde günlerdir haftalardır belki başından beri iyice gerilmiş bir şey koptu. Artık Callie'yi açıkça görebiliyordum; yüreği soğuktu, amacı güçtü, intikama olan ihtiyacı babammkinden daha da kuvvetliydi. Bunun kendisini durdurmasına izin vermeyecekti. Onun için Bishop sevgiyi ya da empatiyi hak edecek biri değildi. Onun için beni ısıran, zincirinin ucuyla boğduğu köpekten farksızdı. Yolunda bir engeldi. Ve ne gerekiyorsa gereksin, onu incitmek için bir yol bulacaktı.

Tanık kürsüsünden aceleyle çıktım ve güvenlik fark etmeden ona doğru yolu yarıladım. Biri benim kolumu tuttu

ve beni geri çekti ama durmadım, ona direndim ve tekmeledim. Yabani, vahşi ve kontrolden çıkmıştım. Eğer kurtulabilirsem, onu çıplak ellerimle öldürebileceğime hiç şüphem yoktu.

Çığlık attım; uzun, kederli ve salonun gerisini sessizliğe boğan bir ulumaydı. Birinciye başka bir güvenlik katıldı ve ayaklarım yerde gümlerken beni duruşma salonunun yan kapısına doğru çektiler. Ciğerlerim boş ve gözlerimde parlak noktalar dans edene kadar çığlık attım ve attım. Bishop'ın adımı haykırdığını duyarken çığlık atıyordum. Kapıdan koridora itilirken çığlık atıyordum; sert ve ağır bir şey kafamın yan tarafına vurdu ve dünyam karanlığa gömüldü.

Karanlıktı. Mürekkep kadar karanlıktı. Kafam küt küt kalbimle aynı anda atıyordu. Keskin bir şey yanağıma bastırılmıştı. Göz kapaklarım ağrıyordu ama onları açmayı başardım. Daha fazla karanlık, ancak o kadar kara değildi artık. Soluk ışık çizgileri doldu. Gözlerimi yukarı yuvarladım. Ay. Dışarıdaydım. Dışarı nasıl çıkmıştım?

Başımı eğdim ve keskin bir bıçak gibi acı kafatasımdan geçince inledim. Kafamı dikkatlice yana çevirdim, tenimi kesen kayadan kafamı kaldırdım. Karanlıkta yanımda parlayan bir şey vardı, gümüşü bir aydınlık. Ne olduğunu çözemiyordum. Düşünmek için çok fazla canım yanıyordu. Bir elimi ileri doğru savurdum ve titrek parmaklarla uzandım. Soğuk metal, ince ve yumuşaktı. Elimde zıngırdadı. Ne olduğunu biliyordum ama aklım bilgiyle savaştı. Parmaklarım karşıt taraflarda dururken Bishop'ın yaptığı gibi telin etrafına dolandı.

Çitin dışındaydım. Ve yapayalnızdım.

27

En sonunda beni harekete geçiren ölü kızın düşüncesiydi. Kimsenin gelmediğini biliyordum. Babam ve Callie'nin çitin öbür tarafında olduklarını, bu sefer beni kurtaracak yeni bir planla görünmeyeceklerini biliyordum. Bishop elleri suyla, yüzü afla dolu olarak ağaçların ardmdan çarparak çıkmayacaktı. Ama yine de çitin yarımda kaldım, metal kürek kemiklerimin arasına batıyordu, kafam bulanıktı ve zonkluyordu.

Güneş bulutsuz mavi gökte yükselirken, tek ses uzun çimenlerdeki durmak bilmeyen çekirgelerin aç ötüşüydü, beynim Mark Laird'in öldürdüğü kıza kaydı. Bedeni bu çitin çevresinde bir yerde yatıyordu. Ve eğer yakın zamanda hareket etmezsem, onun gibi olacağımı biliyordum. Terk edilmiş, unutulmuş. Çürümeye bırakılmış. Çünkü burada, gözleri donuk ve bakışları odaksız olarak ne kadar uzun süre otururs am, kalması daha da kolay oluyordu.

Nereye gideceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Ya da nasıl ilk adımı atacağıma. Adliyenin altındaki hücredeyken, nihayetinde kendime bunun üstesinden geleceğimi söylemiştim. Ve artık buradaydım, sanırım kendi gücümü abartmıştım. Birkaç halsiz gözyaşı yüzümdeki terle karıştı ve başımı bükülmüş dizlerime indirdim, bu başımdaki acıyı daha da artırmıştı, sanki gözlerimiz arkasındaki iki bıçak dışarı çıkacak bir yol için uğraşıyordu.

Sadece iki seçenek vardı: Burada kal ve öl ya da kalk ve sonra ne olacak gör.

Ölü kız gibi son bulmak istemiyordum. Annem gibi pes etmek istemiyordum. Onun kızı olabilirdim ama o değildim. Kafamı kaldırdım ve elimi kafamın üstündeki çite astım, kendimi kaldırmak için onu kullandım. Yerde geçen on iki saatten uzun süre sonra bacak kaslarım feryat etmişti ve görüşümde siyah noktalar dans ediyordu.

Bishop'ın nehrin doğuda olduğunu söylediğini hatırladım. Bu sabah güneşin ne taraftan doğduğuna dikkat ettiğimden emin olmuştum. Su. Bu benim ilk önceliğimdi. Su bul ve her şey için sonrasında endişelen. İleri giden tek yol, her sefer atılan acılı bir adımdı.

Yavaş ilerliyordum, kollarım ve bacaklarım pek uyumlu hareket etmiyordu. Nazikçe kafamm arkasına dokunduğumda saçım yapış yapış olmasma rağmen, taze akan kan yoktu. Beni buraya atmadan önce kaç kez vurduklarını ve genç bir kızı karanlıkta yalnız ve bilinçsizce bıraktıkları için hiç vicdan azabı çektiler mi diye merak ettim. Büyük ihtimalle çekmemişlerdi. Nihayetinde başkanın oğlunu öldürmeyi denemiştim.

Hemen hafızamda Bishop'ın yüzü belirdi. Dişlerimi gıcırdattım, onu zihnimden çıkarmalıydım. Artık hatıraları bana ait değildi. Bizi ayıran çitin ötesinde bir yerde değil de, benden bir milyon kilometre ötede gibiydi. Onu unutmanın bir yolunu bulmalıydım, sadece düşüncesi bile nefes almamı zorlaştırsa da. Artık benim için doğal, tenim ya da sızlayan yüreğim kadar bir parçamdı. Ama tek başıma ve çitin ötesinde hayatta kalmak elimdeki her şeye bedel olacaktı. Tek bir saniyeyi bile bir şey ya da biri hakkında düşünerek harcamayı karşılayamazdım.

Toprak sert ve dengesizdi, biraz aşağıya eğiliyor ve yanlış bir adım atıp bileğimi burkmam için yalvarıyordu. Dışarı atılmadan önce düzgün kıyafetler aldığımdan emin olan Victoria'ya sözsüz hafif bir teşekkür gönderdim: Kot, önü kapalı bir çift ayakkabı, kolsuz tişört ve kazak; giymek için çok sıcak olsa da. En azından kıyafetlerim bana bir mücadele şansı tanıyordu. Beni ilk hapse attıklarında giydiğim pijama şortu ve çıplak ayaklarla pek uzun süre yaşayabileceğimden kuşkuluydum.

Çitten uzaklaşsam daha kolay olurdu, fakat tutuşumu bırakmakta isteksizdim. Yürürken sol elim yüzeyde akıyor,

metal parmaklarımın altına vuruyordu. Çocukken çitin düşüncesi beni korkuturdu. Ama artık bırakamadığım bir can simidi gibi geliyordu. Ondan uzaklaşmak, boşluğa adım atmaktı. Evden o kadar uzağa gidebilirdim ki, hiç geri dönemezdim.

Dışarı atıldığım yerden nehrin ne kadar uzak olduğuna dair gerçek bir fikrim yoktu ama çok uzak olduğunu düşmüyordum. Nehri düşünmek bana tekrardan Bishop'ı hatırlattı ve yerdeki bir çukur yüzünden tökezledim. Kendimi zihnen salladım. Kendime unutacağıma dair söz vermemin üzerinden beş dakika bile geçmemişti ve yeminimi bozuyordum.

Kafamı düşüncelerden boşaltmaya çalıştım, sadece bir ayağı diğerinin önüne koymaya konsantre oldum. Sıcak ve ıslak bir şey ensemden kaydı ancak kendime kan değil de ter olduğunu söyleyip kontrol etmemeye karar verdim. Tekrar kanıyorsam yapabileceğim hiçbir şey yoktu, bu yüzden bilmesem daha iyiydi. Nehre vardığımda, kafamı suya sokabilir, tenimde kabuklu yamalar halinde kurumuş ve çoktan karışmış saçıma dolanmış, kaşınan kabukları yıkayabilirdim.

Çitin Westfall tarafından, kuzeyden hafif konuşma sesleri duydum ve aniden durdum, kalbim gümbürdüyor, adeta göğsümden dışarı çıkmaya çalışıyordu. Çite dayandım, parmaklarım sıcak metalin etrafına kıvrıldı. İki çocuktu, büyük ihtimalle 10 metre ötede ağaçların arasında bir tür oyun oynuyorlardı. Çite bu kadar yaklaştıklarını ebeveynlerinin bildiklerinden şüpheliydim.

"Merhaba," diye seslendim, ancak sesim körelmiş ve zayıftı; başlarını kaldırmadılar. Tekrar denedim, boğazımı temizledim ve biraz daha yüksek sesle bağırdım. Bu sefer ikisi de beni gördü, birlikte ayağa sıçradılar. Büyük olan kız, ufak oğlanı arkasına ittirdi.

"Bana yardım edebilir misiniz?" diye sordum. "Lütfen."

Oğlanın eli geldi ve kızm yazlık elbisesinde yumruk oldu, bir gözü kalçasının ardından bakıyordu.

"Git," kız bağırdı. "Git buradan!" Kelimelerin kendisi güçlüydü ama sesi dalgalandı, gözleri korkuyla parlıyordu. Esintide soluk sarı saçları yüzüne vuruyordu.

Benim için bir şey yapamayacaklarını biliyordum. Sadece orada oluşum onları ölesiye korkutuyordu. Ama kendimi uzaklaşmaya zorlayamıyordum. Ani bir çaresizlik beni avucuna aldı, bu çocuklar kaçtığmda dünyada tamamen yalnız olacağım gerçeği.

"Lütfen," dedim, zar zor bir fısıltı sayılırdı. "Lütfen."

Kız eğildi ve yerden bir şey aldı. Kolunu geri götürdü ve bana fırlattı. Taş hemen kafamın üzerindeki çitten geri tepti, metalik çarpışma etraftaki sessizlikte yüksekti. Oğlanı kolundan tuttu ve ağaçlara geri gitti. Sadece saniyeler içinde görüşümden kayboldular, ağaçlık tekrardan kurtuluş için bomboştu.

Kafamı ellerime dayadım. Tenim pisti, sağda solda lekelerle kaplanmıştı. Kolum kurumuş kan izleriyle boyanmıştı. O çocuklara bir canavar gibi göründüğümden emindim. Çitin ötesindeki feci bir şey, annelerinin hep uyardığı çocuk çalan cadıydım.

Yaşlar yanaklarımdan aktı, tuz dudaklarımı yaktı. Pes ettim, kaybettiğim her şey için ağlamama izin verdim, başıma geleceklerin korkusu için. Eskiden olduğum evlat, hiç olmak istemediğim eş, olmadığım katil, rolünü yaptığım hain için yas tuttum.

Artık onlardan hiçbiri değildim. Başımı kaldırdım ve gözlerimi sildim. Evlat. Eş. Katil. Hain. Hepsi benim eski hallerimdi. Artık sadece hayatta kalan kişi olacaktım.

Derin bir nefes aldım ve çiti bıraktım.

TEŞEKKÜRLER

Kocaman teşekkür ediyorum: Editörlerim Alycia Tornetta ve Stacy Cantor Abrams'a, keskin algıları ve bu kitabı daha iyi hale getirmemde bana yardım ettikleri için; Entagled Publishing'de bana bu fırsatı veren herkese; Rebecca Mancini'ye yabancı yayın hakları büyüsünü yarattığı için; kocam Brian'a, en çılgın anlarımda bile beni sevdiği ve desteklediği ve her zaman orada olduğu için; çocuklarıma, Graham ve Quinn, akşam yemeği yazmanın gerisinde kaldığında hiç şikâyet etmedikleri ve her gün beni güldürdükleri için; anneme, ufakken bana kitap okuduğu için (Sadece bir tane daha!); aileme, yakındaki ya da uzaktaki, teşvik ve heyecanları için; Holly'e, hiç sahip olmadığım ve asla onsuz yaşayamayacağım en iyi arkadaşım olduğun için; Meshelle, Michelle ve Trish'e, aylık Margarita eşliğinde öğle yemeklerimiz için, aklımı başımda tuttu ve yazma kıyafetlerimden (ör. Eşofmanlarım) arada sırada çıkmaya beni zorladı; ve son ancak son derece önemli, kedim Larry'ye, yazarken bacaklarımı sıcak tuttuğu için.

1

Kokusuz, renksiz, yama olmayan, temas ettiği metalleri paslandırmayan (örneğin içinden geçtiği borular), soğutmada kullanılan bir gaz türüdür.

2

Ivy, İngilizce sarmaşık demek.